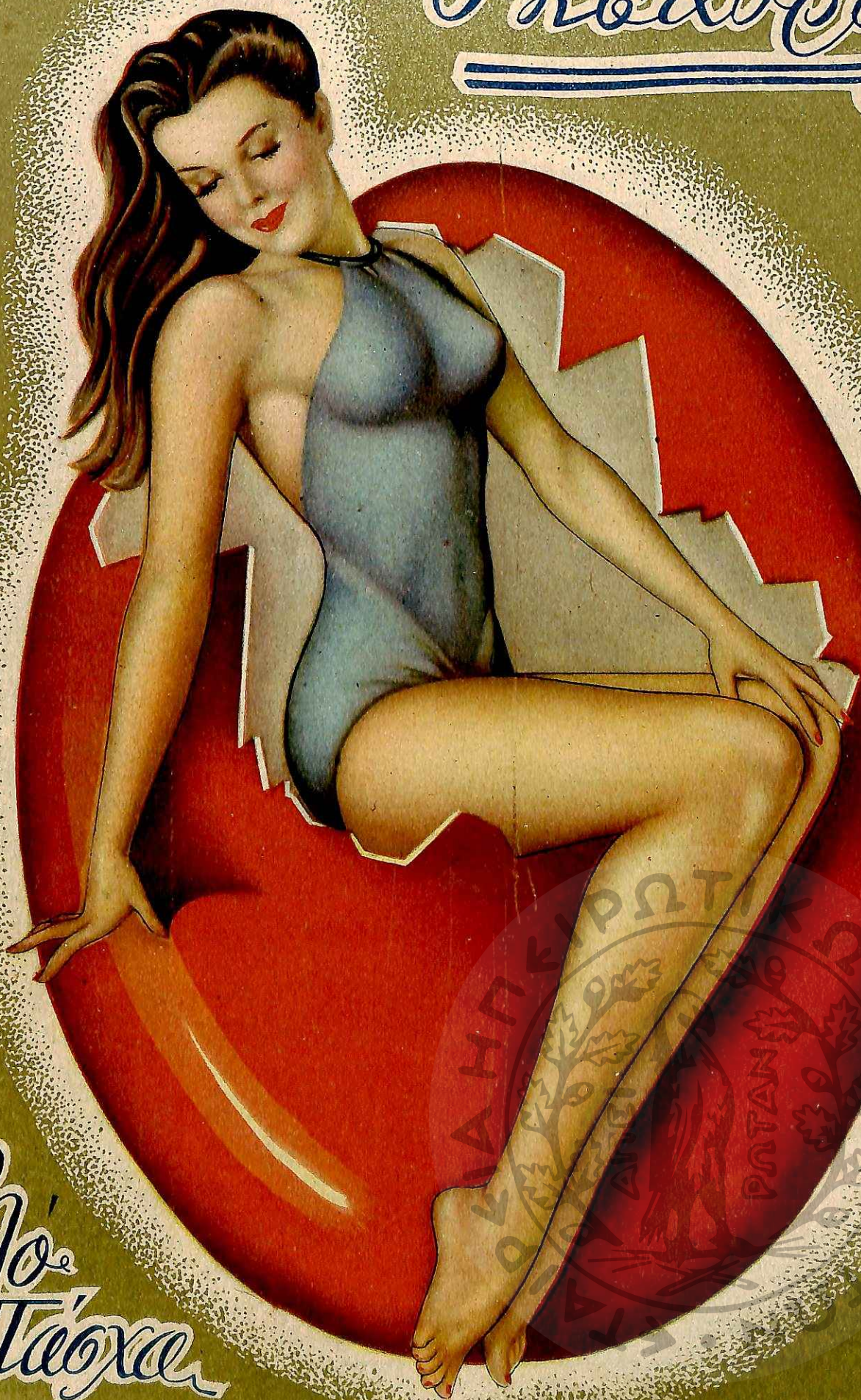

Ονειρόφ

*Κερδο
Παίχα*

Ο χορός τών νεκρών

Κάτω από τὸ φῶς τῆς πανσελήνου

Τὶς νύκτες τῆς πανσελήνου, ἕνας μουστρούδης τρόμος ἀπλώνεται ἀνάμεσα στὶς ἡμιάνοιες φυλές τοῦ δυτικού Κογκό. Κι' ἂν ρωτήσῃ κανεὶς τοὺς ἰθαγενεῖς, ἡ ἀπάντησις πού θὰ πάρῃ ἀπὸ, ὅλους εἶναι στερεότυπη:

— Χορεύουνε οἱ πεθαμένοι!

Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς αὐτὲς τὶς νύκτες γίνονται τὰ πιὸ φρικαλέα καὶ ἀνατριχιαστικά ἐγκληματά. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιος ἂν θὰ ζῇ τὸ ἄλλο πρωί. Γιατί, ὁ κίνδυνος τὸν παραμονεύει ἀπὸ παντοῦ, μέσα σ' αὐτὴ ἀκόμη τὴν οἰκογένειά του καὶ ἰσὺς περισσότερο ἀπ' αὐτὴν παρὰ ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλον.

Ὅλοι φιλοδοξοῦν τότε νὰ γίνουν ἕνα εἶδος ῥῶων ἢ ἡμιῶων, γυιοὶ τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ θανάτου, ὅπως ἀποκαλοῦνται στὴν ἐγκύρια γλώσσα καὶ νὰ ἀποτελέσουν μέλη τῆς τρομερῆς οργανώσεως τῶν «Μρόγκε», πού υπάρχει παντοῦ καὶ πουθενά.

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλο. Γιατί ὁ ὑποψήφιος πρέπει πρῶτα—πρῶτα νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ καρδιά του εἶναι σκληρὴ σὰν πέτρα καὶ ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ τὸ κάμῃ εἶναι νὰ σκοτώσῃ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χεῖρα ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, τὸν πατέρα, τὴ μητέρα, τοὺς ἀδελφούς ἢ τὶς ἀδελφές του.

Ὁ ἰθαγενὴς πού ἔχει πάρει αὐτὴ τὴν ἀπόφασις κρύβεται πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο ἢ τεντωμένο τὸ τόξο του καὶ παραμονεύει ἐκείνουν ἀπὸ τοὺς οἰκείους του πού θὰ βγῇ γιὰ μιά στιγμὴ ἐξω ἀπὸ τὴν καλύβα. Τὸ βέλος φεύγει ἀμέσως καὶ ὁ ἀνθρώπος πέφτει νεκρός. Ὁ ὑποψήφιος («Μρόγκε») τὸν φορτώνει τότε στοὺς ὤμους τοῦ καὶ ἐξαφανίζεται στὸ γειτονικό δάσος.

Ἄν ἡ ἀναμονὴ τοῦ πίται μάλιστα μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς εἰσείδους τοῦ τὴν ὥρα πού κοιμάται. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ τὸν ἰδῇ κανεὶς ἀπὸ τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας του.

Μέσα στὸ δάσος, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν «Μρόγκε» περιμένουν τοὺς ὑποψηφίους, πού φθάνουν ἕνας-ἕνας, φορτωμένοι στὴ ράχη μὲ τὰ μακάβρια φορτία τους.

Τοὺς δένουν τότε τὰ πτώματα πάντων τους, ἀνάθουν μιά μεγάλη πυρὰ καὶ οἱ ὑποψήφιοι ἀρχίζουν νὰ χορεύουν ὁλόγυμνοι ἕναν τρελλό χορὸ. Οἱ πεθαμένοι ταλαντεύονται πάντων τους καὶ ὁ χορὸς αὐτὸς διαρκεῖ ὡς τὴν ὥρα πού θὰ σωριαστοῦν κάτω, νικημένοι ἀπὸ τὴν κούρασι.

Ἀλλὰ ἡ δοκιμασία δὲν τελειώνει σ' αὐτὸ τὸ σημείο.

Παίρνουν ἔπειτα τοὺς ὑποψηφίους, πού ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι δεμένοι πάντα μαζί μὲ τὰ πτώματα καὶ τοὺς ρίχνουν μέσα σὲ τάφους σκαμμένους ἀπὸ πρίν. Τὸ σῶμα τους σκεπάζεται μὲ φύλλα δένδρων καὶ κλαδιά καὶ μόνο τὸ πρόσωπό τους μένει ἐλεύθερο.

Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τάφους πρέπει νὰ μείνουν μαζί μὲ τὰ θύματα τους τρία ὁλόκληρα ἡμερόνυχτα, χωρίς νὰ πάρουν καμμιὰ τροφή.

Ὅταν περάσουν καὶ αὐτὸ τὸ στάδιο τῆς δοκιμασίας, ἐπακολουθεῖ ἕνα τρίτο, πού εἶναι περισσότερο φρικαλέο.

Ὁ ὑποψήφιος, ἔκοντος πάντα φορτωμένο στὴ ράχη του τὸ θύμα του, ὀδηγεῖται σὲ μιά καλύβα, στὸ βέλος τοῦ δάσους.

Ἐκεῖ τοὺς περιμένει ἕνας γέρος («Μρόγκε»). Τοὺς ζαπλώνει ἀμέσως κατὰχαρα καὶ δίνει στὸν ὑποψήφιο νὰ φάῃ, γιὰ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ ἀνακτήσῃ τὶς δυνάμεις του.

Μὲ ποῖο τρόπο, ὅμως; Τυποθετεῖ τὴν τροφὴ μέσα στὴ φούχτα τοῦ νεκροῦ καὶ ὁ ὑποψήφιος πρέπει νὰ σπῇ αὐτὴν καὶ νὰ φέρῃ στὸ στόμα του γιὰ νὰ πάρῃ τοὺς καρπούς ἢ ἕνα εἶδος κυλῶ ἀπὸ ἀλεομένους σπόρους, πού ἔχει ἀποθέσει ἐκεῖ ὁ «Μρόγκε».

Ἡ δοκιμασία αὕτη διαρκεῖ πέντε ὁλόκληρες ἡμέρες.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ὁ «Μρόγκε» ἀνοίγει τὸ στήθος καὶ τὴν κοιλία τοῦ νεκροῦ καὶ μαζεύει μέσα σ' ἕνα δοχεῖο τὸ λίπος του. Χύνει ἔπειτα αὐτὸ τὸ λίπος πάναν σὲ μιά πυρὰ, πού ἔχει ἀναμμένη στὸ βάθος τῆς καλύβας καὶ οἱ ὀληπτηριασμένες ἀνοθυμίες τοῦ πτώματος, μαζί μὲ τὴν ἀποπνικτικὴ αὐτὴ ὁσμὴ γεμίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα.

Ὁ ὑποψήφιος πού θὰ ὑποστῇ ἀτάραχος ὅλες αὐτὲς τὶς δοκιμασίες ἀνακηρύσσεται «Μρόγκε», πού ση-εἰσοῦσάει τὸν ζῶν.

Ἄν ὅμως λιποψυχήσῃ ἢ δεῖξῃ πῶς συγκινεῖται στὸ θέαμα τοῦ νεκροῦ συγγενούς του; Οἱ «Μρόγκε» δὲν τὸν σκοτώνουν. Κάνουν κάτι πο-σάλευσι ἀμέσως νὰ ληστιάσῃ.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὕτη, ὁ δυστυχισμένος εἶναι πιά τρελλός. Ξεκινεῖ ποῖος εἶναι, ἀπὸ πού ἦλθε καὶ καὶ γελεῖ ἀδιόκοπα μ' ἕνα ἡλίθιο γέλιο. Οἱ ὁμό-ζέροντες ποῖα εἶναι ἡ ἀφορμὴ τῆς τρέλλας του, τὸν περιφρονοῦν, γιὰ τὸν θεωροῦν σὰν ἕνα ἂν ἀνάξιο καὶ ἀκατάστατο.

Η ΔΟΞΑ ΚΙ' Η ΑΓΑΠΗ

Συγκινητικὸ διήγημα

Μεσημέρι. Ἡ ὥρα πού τὰ μικρὰ παι-δάκια φεύγουν ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Στὸ ἀσπρὸ ἐκεῖνο χωριὸ τοῦ Τυρλόου, τὸ σχολεῖο ἦταν ἕνα ταπεινὸ σπιτάκι μὲ τοίχους ἀσοδάτιστους καὶ μὲ σπασμένο ἀπὸ τὴν πολυκαρία παράθυρα.

Ὁ Χάνς, ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ, ὁρ-θιος ἐμπρός στὴν πόρτα, πού τὴν ἐλου-ζαν οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἔβλεπε τοὺς μικροὺς μεθῆτας τοῦ νὰ σκορπίζονται δεξιά κι' ἀριστερά, γελώντας καὶ φω-νάζοντας.

Ἐνας γέρος πλησίασε τὸν Χάνς. Ἦ-ταν ὁ ταχυδρομικὸς διανομέας.

— Κύριε Χάνς, τοῦ εἶπε, μοῦ ἔδωσαν νὰ σὰς φέρω τὸ μισθό σας. Ὑπογράψτε αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι.

Ὅταν ὁ Χάνς πήρε τὰ χρήματα, ὁ διανομέας, ὁ γέρο-Σέφερ, τὸν κούτα-ξε καὶ εἶπε μὲ χαμόγελο συμπαιδείας:

— Ἀς εἶναι, κύριε Χάνς. Ὅταν σὰς βλέπα, παρηγοροῦμαι κάνοντας τὴ σκέ-ψη, ὅτι υπάρχει στὸ χωριὸ μας ἕνας ἀν-θρώπος πού κερδίζει λιγώτερα χρήματα κι' ἀπὸ μένα.

Πραγματικὰ ὁ Χάνς μόλις κέρδιζε ὁ-σα τοῦ ἔφθαναν γιὰ νὰ ζήσει. Ἐν τού-τοις, εἶχε μιά μεγάλη παρηγοριά: τὴ μουσική. Ὅταν κλεινόταν στὸ φτωχικὸ του δωμάτιο κι' ἀνοίγε τὸ πιάνο του, μεταμορφωνόταν ὁλόκληρος.

Ἐνας τέτοιος μουσικὸς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι εὐτυχισμένος, ἀφοῦ εἶχε τὸ χά-ρισμα νὰ λυρώνεται ἀπὸ τὸν πόντο του μὲ τὴ μουσική. Ὁ Χάνς ἀντιλαμβάνονταν τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασί της. Ἀλλὰ τὸν βασάνιζε μιά μεγάλη ἔλνησι: Ἀγαποῦσε τὴ Μαρία, τὴν ὡμορφὴ κόρη τοῦ Σέφερ. Τὸν ἀγαποῦσε κι' ἐκείνη. Θὰ ἤθελε πούλ νὰ παντρευθοῦν. Ἀλλὰ ὁ πατέρας τῆς ποτὲ δὲν ἔβριθε τὴ συγκινητικὴ του γι' αὐτὸ τὸ γάμο. Ποτὲ δὲν θὰ ἔβριθε τὴν κόρη του σ' ἕνα φτωχὸ δά-σκαλο καὶ καλλιτέχνῃ. Τὴν παρώρι-γιά τὸ Φίλιπ Σαλσγράφι, τὸν πλουσιώ-τερο ἄνδρα τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξεδί-λωνε καὶ δημοσίως τὸ θαυμασμό του γιὰ τὴν ὡμορφὴ θυγατέρα τοῦ ταχυδρ-ομικῷ διανομέως.

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ ἐρωτευμένος, εἰ-χαν κάποια ἀμύδρη ἐλπίδα.

Ἐνα μεσημέρι, ἡ Μαρία ὄρμησε σὰν τρελλὴ στὸ δωμάτιο τοῦ Χάνς.

— Κούττα, τί σοῦ ἔφεραν, τοῦ εἶπε.

Ἦταν ἕνα γράμμα. Ὁ φάκελλος ἔ-φερε τὴν ἐπιγραφή: «Ὁπερα τῆς Βιέν-νης».

Ὁ Χάνς τοὺς εἶχε σταλεῖ τὴν πρῶτη ὀπερὰ του καὶ περιμένε ἀντι-ποῖα ἀπάντησι. Ἀπὸ τὴν ἀπάντησι αὐ-τὴ θὰ κρινόταν ἡ ζωὴ του, τὸ μέλλον του, ἢ ἐτυχία του.

Καὶ τώρα δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀνοι-ξῇ τὴν ἐπιστολή. Θρόοταν μὴπως δια-βάσῃ καμμιὰ ἀντητικὴ ἀπάντησι.

Ἡ Μαρία, περισσότερο θαρραλέα, ἔ-σχεσε μὲ μιά νευρική χειρὸν μὲ τὸ φά-κελλο καὶ διάβασεν αὐτὴ τὴν ἐπιστολή...

Ἡ διευθυνσις ἀπαντοῦσε ὅτι μόλις ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες θὰ μελετοῦσε τὴν ὀπερὰ.

— Ὑστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες!... Ὁ πατέρας μου δὲν θὰ περιμένῃ τόσον και-ρό!... ψιθύρισε ἡ Μαρία, ἐνῶ ἔακτρα ἀρχίζουν νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά της.

Χθὲς ἀκόμα μοῦ ἔδωκε μιά χρυσὴ ἀλυσί-δα, ὁδωρ ἐκ μέρους τοῦ Φίλιπ καὶ μοῦ εἶπε ὅτι πρέπει νὰ τοῦ δώσω σύντομα μίαν ἀπάντησι.

Ὁ Χάνς τὴν ἀγκάλιασε κι' ὄρχισαν νὰ κλαῖνε μαζί. Ἀλλὰ ὁ φόβος μὴπως χάσῃ τὴ Μαρία, ἔβωσε στὸ Χάνς δὴ-ναμι.

— Ὑστερα ἀπὸ μιά βδομάδα, ἀρχί-ζουν οἱ θερινὲς διακοπές, εἶπε. Θὰ φύ-γω ἀμέσως γιὰ τὴ Βιέννη. Θὰ σοῦ τὸν διευθυντὴ τῆς ὀπερας. Καὶ θὰ τὸν ἐξα-γυγκάσω νὰ διαβάσῃ τὸ ἔργο ἀμέσως...

Ἄ! εἰμαι βέβαιος ὅτι θὰ τοῦ ἀρέσῃ. Κι' ὅταν τὸ ἔργο μου γλῆν δεκτό, τότε θὰ γυρίσω καὶ θὰ σὲ ζητήσω ἀπ' τὸν πατέρα μου.

Ὑστερ' ἀπὸ μιά βδομάδα, τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς πού ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ὁ Χάνς, γινόταν στὸ χωριὸ ὁ ἐτήσιος γεωργικὸς διαγωνισμός. Στὰ μπαλκόνια εἶχαν κρε-μάσει γιρλάντες ἀπὸ χάρτινα λουλούδια.

Ἡ μουσικὴ τοῦ χωριοῦ πέρασε ἀπὸ τοὺς δρόμους, προηγούμενος τῶν «ἀρχόνων». Ἡ ἐλλανθόδικος ἐπιτροπὴ, πού θὰ ἀπέ-νειμε τὰ βραβεῖα, εἶχε ἀνεβῇ σὲ μιά πρόχειρη ἐξέδρα. Ὁ πρόεδρος σηκώθη-κε ὁρθὸς σὲ μιά στιγμὴ καὶ εἶπε μὲ ἐπιληπτικὴ φωνή:

— Τὸ πρῶτο βραβεῖο ἀπονέμεται στὸν Φίλιπ Σαλσγράφι.

Ἐκείνα χειροκροτοῦντες ἔλασαν

Ὁ Φίλιπ χαμογελοῦσε ἀπὸ γὰρ καὶ περηφάνεια τὴ στιγμὴ πού ἔπαυρε ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ προέδρου ἕνα χρυσὸ κύ-πελλο.

— Καὶ τώρα, εἶπε, θὰ πῶ στὴν ὕβεια τοῦ ὠραιότερου κοριτοῦ τοῦ χωριοῦ μας. Εἰς ὕβειαν τῆς Μαρίας!

Ἡ δυστυχισμένη ἡ Μαρία, ὀπιορῶ-θηκε ν' ἀνεβῇ στὴν ἐξέδρα, ὅπου εἶχε ἀνεβῇ κι' ὁ Φίλιπ.

Τὰ πόδια της ἔτρεμαν, ἐνῶ πλησίαζε τὸν πλουσιώτερο χωρικό.

Μὲ τὸ νοῦ της ὅμως παρακολουθοῦσε τὸν Χάνς, πού τραβοῦσε τώρα γιὰ τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Ὁ Φίλιπ ἀγκάλιασε τὴ Μαρία καὶ τὴ φίλησε μπρός σ' ὅλο τὸ χωριό.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἦσαν ἀρραβω-νισμένοι.

Μῆνες πολλοὶ πέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ Χάνς στάθηκε τυχερός στὴ Βιέννη. Ἦ-θερὰ τοῦ ἀρέσει καὶ τοῦ δῆλωναν ὅτι θὰ τὴν ἐπαΐσαν ἐντός ὀλίγου.

Ὁ Χάνς εἶχε τώρα ἐξασφαλισμένη τὴ δόξα.

Μὰ τὴ μεγάλη χαρὰ του τὴν μετρί-αζε τὸ γεγονός ὅτι ἡ Μαρία δὲν τοῦ ἔστειλε ἀκόμη ἀπάντησι σὲ κανένα ἀπὸ τὰ γράμματά του.

Ὁ Χάνς δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴ σιωπὴ της καὶ χίλιες μαῦρες σκέψεις περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Δὲν φανταζόταν ὅτι ὁ Σέφερ εἶχε κα-ταλάβει τὸν ἔρωτά τους κι' ὅτι κατα-κροτοῦσε τὰ γράμματά του γιὰ τὴ Μα-ρία...

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ν' ἀδμονήῃ κι' ἡ Μαρία, καὶ νὰ φαντάζεται ὅτι ὁ Χάνς θὰ τὴν ἔχασε στὴν ἀγκαλιὰ καμμιὰς ὡμορφῆς Βιεννέζας.

Πέρασαν κι' ἄλλοι μῆνες. Καὶ ὅταν ὁ Σέφερ ἔκρινε ὅτι ἡ Μαρία θὰ εἶχε λησμονήσει πιά τὸ φτωχὸ δάσκαλο, ἀ-ποφάσισε νὰ κἀν τοὺς γάμους της μὲ τὸ Φίλιπ.

— Θὰ γλῆν γυναικὰ τοῦ πλουσιώτε-ρου ἀνθρώπου τοῦ χωριοῦ, τῆς εἶπε. Ὁ ὅλλος σ' ἔχει λησμονήσει.

Ἡ Μαρία στὴν ἀρχὴ δὲν ἔβλεπε ν' ἀκούσῃ τίποτα. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως τὸν πῆρε ἀπόφασι καὶ τὴν ἡμέρα τὸν γά-μων της, ἕνα θλιβερό χαμόγελο ἦταν ζωγραφισμένο στὰ χεῖλη της. Ἦ σκέ-ψη τῆς ἦταν διαρκὸς στὸν Χάνς. Τὶ νὰ ἔκανε ἀρραγε; Μήπως ἀπερίσταν τὴν ὀ-περὰ του καὶ ὁ φτωχὸς νέος παρὰδερνε-στὴ δυστυχία;

Ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε τὸ γλῆν, ὁ Σέ-φερ, εὐτυχισμένος πιά, εἶχε ἀνοίξει καὶ διάβασε τὰ γράμματά καὶ τὰ τηλεγρ-αμμάτα, πού ἔστειλε ὁ Χάνς τῇ Μα-ρίᾳ. Ἐξέφανα, τὰ χεῖρα τοῦ ἀρχισαν νὰ τρέμουν. Εἶχε ἀνοίξει ἕνα τηλεγράφημα πού εἶπε:

«Ὁπερα δεκτὴ Δόξα καὶ πλοῦτι-«Ερχομαί ἀπόψε ζητήσω χεῖρα σου.»

Χάνς.

— Τί ἔχεις, πατέρα; τὸν ρώτησε ἡ Μαρία, βλέποντας τὴν ταραχὴν του.

— Τίποτα! ἀποκρίθηκε ὁ Σέφερ. Νά, λάβαμε ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Χάνς...

— Καὶ τί λέει; ρώτησε ἡ Μαρία μ' ἀγωνία.

— Θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ γάμο σου, ψιθύρισε ὁ Σέφερ...

Ἡ Μαρία ἔσκυψε τὸ κεφάλι της. Δὲν τῆς ἔμενε τώρα καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Χάνς τὴν εἶχε λησμονήσει...

Τὸ βράδυ, ὁ Σέφερ περιμένε τὸν Χάνς στὸ σταθμό. Μόλις τὸν εἶδε, τοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι ἡ κόρη του εἶχε παν-τρεῖται.

Ὁ Χάνς ἔτρεψε σὰν τρελλὸς στὸ σπί-τι. Ἀλλ' ὅταν εἶδε στὸ παράθυρο τὴ Μαρία, στολισμένη, νὰ στέκεται στὸ πλευρὸ τοῦ Φίλιπ, γύρισε ἀμέσως στὸ σταθμό, τρέχοντας σὰν τρελλός...

Μόλις ἔπεσε ἡ αὐλαία στὴν τελευ-ταία πράξ τῆς ὀπερας τοῦ Χάνς, ὁ κό-σμος ἐξέσπασε σὲ θυελλώδη χειροκρο-τήματα. Ὅλοι ζητοῦσαν νὰ ἐμφανισθῇ ὁ μουσουργὸς ἐπὶ σκηνῆς.

Τοῦ κάκου ὅμως τὰ χειροκροτήματα παρετεινόντο. Ὁ μουσουργὸς δὲν ἐμφα-νιζόταν.

Κι' ἐνῶ ὁ κόσμος ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπαινεῖ, ἕνας τρελλὸς γύρισε τὴν ὥρα αὐτὴ στοὺς ἀποκέντρους σκοτεινοὺς δρό-μους τῆς Βιέννης, παραπατώντας σὰν μεθυσμένος καὶ προφροντας ἀκατάλη-πτα λόγια:

— Μαρία!... Ἀγάπη μου... γιὰτί νὰ μὲ ποσάδεις;

ΠΙΕΡ ΝΤΙΒΕΡΞΙ

ΕΤΟΣ Η'... ΑΘΗΝΑΙ, 21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1946... ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 386

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΦΟΡΟΥΣ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5... ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967... ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 600

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΚΑΪΜΟΣ τῆς ἀσχήμιας

Παραμερίζω ὅλες τῆς ἄλλες ἐπιστολές, γιὰ νὰ δώσω σεῖράν σὲ σένα κοπέλλα μου. Εἶσαι ἡ ἀσχήμη. Τὸ γράφεις μό-νη σου. Πολλές εἶναι οἱ ἀσχήμες. Ὁ γὰρ ὅμως ἔχουν τὸ γινῶσι σαυτὸν, κι' ὁ-κόμα λιγώτερες ἔχουν τὸ βάρρος τῆς ὁμολογίας στὸν ἑαυτὸ τους καὶ στοὺς ἄλλους. Τὸ βάρρος αὐτὸ δὲν ἔλειψε ἀ-πὸ σένα. Πόσος ἡρωϊσμός θὰ σοῦ χρει-άσθηκε, ἀλλὰ καὶ πόσο πόνος θὰ σοῦ στοίχισαν οἱ τρεῖς αὐτὲς σελίδες μέσα στὶς ὁποῖες πικρὸ ἀπλώνεται τὸ παρὰ-πονο, γιὰ τὴν ἀδικία μιᾶς σκληρότατης φύσεως.

Ἀσχήμη καὶ ἀρρωστή. Κλειστές γι' αὐτὴν οἱ πόλεις τῆς χαρᾶς. Δὲν τὴν ἐ-γνώρισε οὔτε κατὰ τὰ χρόνια τῆς παι-δικῆς τῆς ἡλικίας. Μὲ τὴ συναισθησι τῆς ἀσχήμιας τῆς ἔμεινε στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς.

Ὅλες ἐσεῖς οἱ ὥραιες, ἡ ἀπλῶς οἱ νόστιμες, οἱ συνθησισμένες, οἱ κοινές, πού δὲν ἐγνωρίζουν τὴν ἀδυστορία καὶ τὴν περιφρόνησι, ὅσα κι' ἂν σὰς πῶ, δὲν θὰ μπορέσετε νὰ νοιώσετε τί θὰ σημαῖν γιὰ ἕνα παιδί τέτοιο ψυχικὸ τραῦμα. Ἀπλητήριο γιὰ ὅλη τὴν τὴ ζωῆ. Ἀσθενεῖται τὴν κατωτέροτητά του, εἶναι δυστυχισμένο, ὑποφέρει καὶ ἀντικρῶζει μὲ δέος τὸ μέλλον του. Τὸ ἴδιο φαινό-μενο σὲ κορίτσια καὶ σὲ ἀγόρια. Μεγα-λύτερη ὅμως ἡ δοκιμασία στὰ κορίτσια ὅταν τὸ αἰσθάνῃ τῆς κατωτέροτητας τοὺς τὸ ἐμπνέει ἡ ἀσχήμια τους. Γιατί στὸ κορίτσι ἡ ὁμορφιά εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς συντελεστές τῆς ἐπιτυχίας του στὴ ζωῆ.

Κι' ὅταν μιλῶ γιὰ ὁμορφιά, μὴ νο-μίζετε πὼς ἔχω ὅπ' ὀφει μὴ τὴν καλλο-λήν. Ἐννοῶ ἕνα σύνολο ἐμφανισέως πού κάνει ἀνεκτὴ τὴ γυναικὰ. Δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι ἡ πεντάμορφη τοῦ πα-ραμυθιοῦ. Ἀλλὰ νὰ μὴν εἶναι ἀποκρου-στικὴ, νὰ μὴ τὴ βλέπεις καὶ ν' ἀλλά-ζετε πορεία, νὰ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον, νὰ εἶναι κάποια χάρι πού σὰς θερμαίνει.

Ὅτι ἀκριβῶς λείπει ἀπὸ τὴν κο-πέλλα μας. Σὰ νὰ εἶναι τὸ κακέκτυπο, πού βγῇ ἀπὸ τὸ ἀτέλει τοῦ δημιουρ-γοῦ καὶ παρὰδοξίαν στὴν κυκλοφορία.

Ἀς ἦταν νὰ γνωρίσῃ κι' αὐτὴ τὴν ἐ-ρωτικὴν χαρὰ. Ἀς ἐγνώριζε τοῦλάχιστον μιά ματιά πού νὰ τῆς ἔλεγε ὅτι ἐξυ-πνισε τὸ ἐνδιαφέρον. Συγγενεῖς καὶ φίλες τῆς ἔχουν τὰ εἰδύλλια, τὶς πε-ριπέτειές τους. Παντρεύονται, γίνονται μητέρες, ἀποκτοῦν τὰ σπέρμα τους! Αὐ-τὴ τίποτα. Δὲ βρέθηκε ὁ ἀνθρώπος πού νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χέρι.

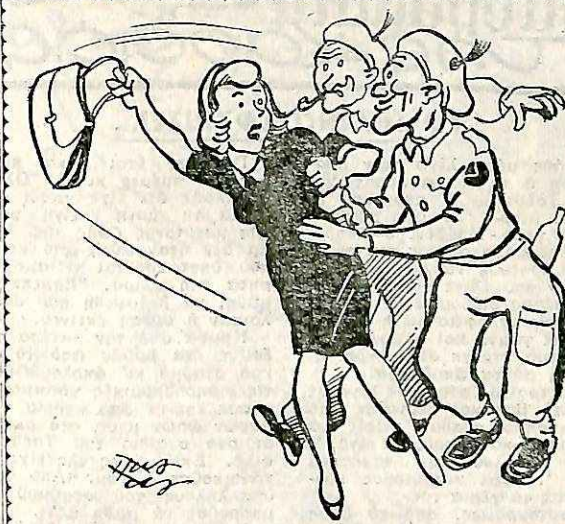
ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ

«Θησαυρός»

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΟΛΟΧΡΥΣΟ

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Σελίδες 44

ΑΥΤΟΑΜΥΝΑ... (Σκίτσο Π. Παυλίδης)

ΚΑΠΟΙΑ ΠΑΛΙΑ ΜΟΥ ΦΛΕΡΤ

Ἡ Ἰσμήνη

Γνωριστήκαμ' ἕνα βράδυ μέσα στὸν ηλεκτρικό.

Ἐφοροῦσε ταγεράκι καὶ κομπιναῖον τρικὸ, ἦταν μᾶλλον γελαστόν

εἶχε τσάντα κρεμαστή καὶ κρεμόντουςαν σ' αὐτὰ τῆς δυὸ μεγάλες σκου- (Λαρίκες...)

Πόσοι μ' εἶχανε ρωτήσει: —(Βρέ, παιδί μου, πού τῃ (Βρήκες;)

Τὴν

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΣΦΥΡΙΖΕΙ...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

στην κόρη του να δώσει το ση-
μα της ελεύθερης διόδου.

γελο στὰ χεῖλη, τὸ ἴδιο χαμόγελο, μὲ τὸ ὅποιο ἄλλοτε γαιρετοῦσε τὸ καθημερινὸ πέρασμα τοῦ ἀναπνεύμενου της.

Ὁ πονοκέφαλος καὶ τὸ
ξερρίζωμα τῶν μαλλιῶν

ὁ πνιγμένος ἰδὼν τὸ νερὸ ὅπου ἔπεσε
πεθαίνει ἀμέσως.
Τέλος, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὸ
φόβο, κάνουν ἄγριες ἀφαιμάξεις ποὺ

Πάσχα ἔφτασε καὶ πάλι κι' ὅπως πάντοτε συμβαίνει
ζοῦνε ὅλοι μονοιασμένοι
καὶ γιὰ χάρι τῆς Ἀγάπης δίνουνε θερμὰ φιλιὰ,
δηλαδὴ αὐτὸ τὸ Πάσχα μοιάζει μὲ πρωταπριλιά!

° & Συνεργατική Γ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο

—Ούτε σήμερα δεν με αναγνώρισε, γιαντζή!

Στήλωνε η Νιόβη τα γκλανά της μάτια ικετευτικά στο γιατρό, λές κι' αυτός κρατούσε στα χέρια του τη ζωή του αγαπημένου της συζύγου.

Ο αρχίατρος Κώστας Θεοδώρου κύτταξε τον άρρωστο.

—Ένα νέο παλληκάρι, δόξα κλωμο. Τα γκλανά του μάτια ήταν ανέκφραστα. Και τα χέρια του αναστενόνταν λές κι' ήθελε να πιάσει κάτι που όλο κι' έφευγε. Μέσα από τους επιδέξιμους του κεφαλιού του, ζέφευγαν μικρές τούφες ολζανθά μαλλιά.

—Μην απελπίζοσαστε, είπε ο γιατρός στη Νιόβη. Η κατάσταση του είναι βαρεία, αλλά όχι απελπιστική.

—Για τη ζωή του ελπίζετε, ή και για το λογικό του;

—Για τη ζωή του πιο πολύ παρά για το λογικό του.

—Γιατρέ!... Τα πρασινογάλανα μάτια της Νιόβης, ικέτευαν. Το πρόσωπό της, σταπαρό, με μία χρυσαφιά απόχρωση, ήταν μαρμαρένιο, αν και φαίνονταν νέα, παιδί σκεδόν ακόμα. Γύρω από τα μάτια της, μελανές γραμμές έδειχναν πως είχε ζαγρυπνήσει μέρες πολλές.

—Κάνουμε ότι μπορούμε, της είπε ο γιατρός. Ότι είναι ανθρωπίνως δυνατόν. Κι' ελπίζω να τον σώσουμε.

—Αν σωθ' μονάχα η ζωή του... αν χάσει για πάντα το λογικό του;...

—Μη λές τέτοια λόγια, κυρία μου, την έκοψε ο Κώστας Θεοδώρου. Έμεις οι γιατροί πιστεύουμε στη ζωή. Αυτήν κυτάμε πάντα να διατηρούμε.

—Μα η ζωή χωρίς το λογικό... Υπάρχει πάντα η ελπίδα. Μόνον ο πεθαμένος δεν ανασταίνεται. Ένας άνθρωπος όμως χωρίς λογικό, μπορεί σε μία στιγμή να το ξαναβρεί.

—Θα ήταν φοβερό, γιατρέ, βόγγηξε η κοπέλλα.

Ο αρχίατρος ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της Νιόβης.

—Μη βασανίζοσαστε άδικα. 'Ακόμα είναι πολύ νωρίς. Το τραύμα του ήταν πολύ βαρύ. Και το ότι ζητ'ω, είναι θαύμα. Να παρακαλήτε κι' εσείς να σωθ' η ζωή του, κι' όλα τ' άλλα θα διορθωθούνε σιγά-σιγά.

Τον κύτταξε ταραγμένη.

—Γιατρέ... είπε. Δεν θα μπορούσα να υποφέρω τη σκέψη ότι μπορεί να μείνει για πάντα τρελλός... Άλλιος... Μία τέτοια διάνοια. Σας έχουν πρ' γι' αυτόν;

—Τα ξέρω όλα, παιδί μου. Ξέρω πως είναι ποιητής, κι' ένας ποιητής που υποσχετά πολλά. Τα ξέρω αυτά. 'Αλλά, το βλέμμα που τον βρῆκε, δεν ρώτησε τίποτε από αυτά. Πώς και τον χτύπησε μέσα στο μυαλό;

—Αν μείνει για πάντα τρελλός... δεν τη θέλω πια τη ζωή μου... ψιθύρισε η γυναίκα.

Την κύτταξε ο γιατρός με γελαστή απροτύντητα.

—Δεν νωρρίσατε το θάνατο από κοντά, είπε. Δεν τον νωρρίσατε αρκετά. 'Αλλοίως δεν θα μιλούσατε έτσι.

—Τον γνώρισα το θάνατο, είπε η Νιόβη, και έδειξε τα μαύρα της φουστάνια.

—Ποιόν πενθείτε;

—Τη μητέρα μου. Ξεψύχθηκε στα χέρια μου, έδω και δυό μήνες.

—Είδατε ένα θάνατο έσεις. 'Ενῷ ενώ είδα τόσους και τόσους θανάτους!... Ήταν παράξενος άνθρωπος ο Κώστας

Θεοδώρα. Στο νοσοκομείο μέσα, όλοι τον έτρεμαν. Γιατί περνούσε σφοδρός, κι' έρριχνε ματιές που πάγνωναν. Όταν έσκυβε πάνω από τους αρρώστους, γινόταν άλλος άνθρωπος. Στο συστήριό πρόσωπό του ένα χαμόγελο ανθίζει ξαφνικά, κι' αυτό το μεταμόρφωση έντελως τη στεγνή του φυσιογνωμία.

Λίγοι άνθρωποι κατορθώναν να τον κάνουν να χαμογελάσει και ν' ανοίξει την καρδιά του. Από την πρώτη στιγμή όμως το είχε καταφέρει η Νιόβη. Από την στιγμή που την πρωτοείδε δίπλα στον αναισθητό άνδρα της, να τον ρωτάρ με τα μάτια της, ο γιατρός της μίλησε ανθρώπινα, μ' εμπιστοσύνη.

—Ναι, ψιθύρισε η Νιόβη. Να ζήση πρώτα, να ζήση... κι' έπειτα, θα γίνει καλά... θα γίνει έντελως καλά.

—Εσείς όμως δεν είσατε καλά, είπε τώρα ο γιατρός. Πόσες νύκτες δεν έχετε κοιμηθ' αρκετά;

—Ένα μήνα.

—Είσατε σαν φάντασμα. Πρέπει να πάτε σπίτι σας.

—Ναι, θα πάω να ιδώ το παιδάκι μου μία στιγμή και θα ξαναγυρίσω.

—Όχι, είπε αυστηρά ο γιατρός. Σας το απαγορεύω, τ' ακούτε; Θα σάς πάρω πίσω την άδεια έλευθέρως εισόδου που σάς έχω δώσει. Πρέπει να μου υποσχεθ' ότι πώς θα πάτε σπίτι σας και θα κοιμηθ' έως αύριο το πρωί.

—Να μη ζαγρυπνήσω κοντά του; ρώτησε με θλίψη η Νιόβη.

—Απόψε όχι. 'Ακούτε, θα σάς πω το μεγάλο μυστικό, γιά να φύγετε ήσυχη. Τούκονα μια ένδειξη γιά να κοιμηθ' πολύ, να κοιμηθ' πάρα πολλές ώρες. 'Ελπίζω σ' αυτή τη θεραπεία. 'Εχετε καιρό λοιπόν να πάτε να κοιμηθ'ε, κι' όταν γυρίσετε ακόμα δεν βάρη ζυπνήσει.

Τον κύτταξε η Νιόβη, με φόβο, με υποψία.

—Μη φοβάστε, της είπε, Σας λέω την αλήθεια. Κυττάχτε. Τα μάτια του έκλεισαν κιόλας. Σ' αυτό τον ύπνο σπριζώ πολλές ελπίδες.

—Τότε θα φύγω, είπε η Νιόβη με κομμένη φωνή. Και μόλις ζημερώση θάρρος.

—Ετσι μπράβο! Πρέπει να έχετε αισιοδοξία. Καληνύχτα σας.

—Έφυγε ο γιατρός από το δωμάτιο. Η Νιόβη πήγε κοντά στο κρεβάτι του άντρός της.

—Έσκυψε με λατρεία πάνω από το κλωμό του πρόσωπο. 'Ακούμπησε ανάλοφα τα χείλη της στα χείλη του που ήταν μισοανοιγμένα. Κι' έτοιμάστηκε να φύγει, όπως είχε υποσχεθ' στο γιατρό. 'Εκείνη τη στιγμή όμως άρχισε να ούρλιαζε η σειρήνα του συναγερμού.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Οι άλλοι τραυματίες ζυπνήσαν, και κύτταζαν γύρω τους ξαφνιασμένοι. Οι νοσοκόμες μπήκαν στο δωμάτιο.

—Ετοιμασθήτε, είπε η διευθύντρια. Να κατεβήτε κάτω σιγά-σιγά, γιά κάθε ένδεκα λεπτά.

Ήταν άνοιξη του '41. Μόλις είχε κηρύ...

Παρακολουθήσατε από στήμικρα το νέο μας συγκινητικότατο αθηναϊκό μυθιστόρημα του αγαπητού σας συγγραφέως

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

‘Η μεγάλη ΘΥΣΙΑ

Είπε η πονεμένη, η σπαρτική ιστορία μιας νέας κι' ώριμης γυναίκας, που γιά να σώσει τον πολυαγαπημένο της συζύγο άγνοημένο της άγνοη και πό την παραφροσύνη και πό θάνατο, δέχεται να θυσιάσει την ίδια και παρουσιάζει στα μάτια του άπιστου παραχωρώντας τη θέση της στην καρδιά του σε μία άλλη, στην αντίπαλό της!...

Ξει η Γερμανία τον πόλεμο στην 'Ελλάδα. Οι συναγερμοί έπαιρναν τώρα άλλη σημασία. Δεν είχε βομβαρδισθ' η 'Αθήνα ως τώρα. 'Αλλά, ποιός μπορούσε να καθ'ηται ήσυχος στο κρεβάτι του και ν' άκούη από πάνω το βουητό των πουλών του θανάτου;

Οι τραυματίες σηκώθηκαν σιγά-σιγά. Τους βοήθησαν οι νοσοκόμες, κι' άρχισαν να κατεβαίνουν τις σκάλες.

Ο 'Ανδρέας κοιμόταν βαθεία. 'Ανάσαινε ήσυχα, κανονικά, κι' ούτε είχε πάρει είδηση τί γινόταν γύρω του.

—Δεν θα κατεβήτε; ρώτησε μία νοσοκόμος τη Νιόβη.

—Εδείξε αυτή τον κοιμισμένο.

—Κατεβήτε έσεις, της είπε η άδελφή. Αυτός κοιμάται βαθεία, δεν φοβάται...

—Να κατεβ' και να τον άψωσω;

—Όπως θέλετε, αποκρίθηκε η κοπέλλα, κι' έφυγε κρατώντας από το χέρι ένα παλληκάρι τυφλό.

Σε λίγο το άπάνω πάτωμα του νοσοκομείου έρημώθηκε. Καθώς καθόταν η Νιόβη ολόμονη στο μεγάλο θάλαμο, άκουγε καθαρά το κτύπο της καρδιάς της. Αυτός ήταν ο μόνος θόρυβος που έφτανε στ' αυτιά της. Γύρω της κούρσασε λεπτά της ώρας απλυνόταν νεκρική σιγή.

Κι' άξαφνα, ακούστηκε κεκρυμμένα ένα αντισεραπορικό. 'Η καρδιά της Νιόβης φτερούγιζε μέσα στο στήθος της, φοβόταν. Δεν ήταν γεννημένη γιά ήρωϊδα. Την πάγωνε το γαυγισμό αυτό του πυροδότηλου, την συγκλόνισε ο βόμβος των αεροπλάνων. 'Αν είχε τον έαυτό της μονάχα να συλλογισθ'ε, ίσως να μη φοβόταν τόσο.

Μα τώρα, δίπλα στον αναισθητό άνδρα της, πάγωνε πιο πολύ. Και πιο πολύ ακόμα την κέρωνε η σκέψη πως στο σπίτι της, το παιδάκι της, η κορούλα της η Λίνα, δυό χρονών άγγελουδί, ήταν μόνη με την υπηρέτρια.

—Εοφίσε τα δόντια της και περίμενε. Τα αντίσεραπορικά πυκνώσαν. 'Αν' όλες τις γωνίες της πολιτείας άκουόνταν το γαυγισμό τους. Μα μαζί άκουόνταν τώρα και το βουητό των αεροπλάνων. 'Η άτμόσφαιρα έδονετο ολόκληρη. Πόσα αεροπλάνα να είχαν έλθει; 'Εκατοντάδες, χιλιάδες, φανταζόταν η Νιόβη. 'Ετσι, καθώς ροκανίζαν οι έλικες τον άέρα, είχε την έντυψη, η δυστυχημένη γυναίκα, πως χιλιάδες Χάροι φτερούγιζαν από πάνω από το κεφάλι της, από πάνω από το κεφάλι του άρρωστου άντρα της, από πάνω από το κεφάλι του άδελφού της, από πάνω από τα κεφάλια τους νύχια άκονισμένα, έτοιμα ν' άρπάξουν το θύμα τους.

Κάπου, κάπου έρριχναν τώρα τα έχθρικά αεροπλάνα. Μέσα στον ζέρο κρότο των αντίσεραπορικών οι βόμβες πούπεσαν ξεχωρίζαν με κρότους υποκωφούς, καρδιά της Νιόβης. Το νοσοκομείο κουνιόταν σ' α να γινόταν σεισμός. Κι' ο 'Ανδρέας κοιμόταν, κοιμόταν ήσυχος, κι' άνασαινε κανονικά. Θρόμβοι κρούς ιδρώτα θελε να φύγν. Θα ήθελε να κατακυλήσει κι' αυτή τις σκάλες, να πάρ' κάτω, που ήταν άσφαλεία... Έπιασε το χέρι του άντρός της και το φίρψε σπασμωδικά... 'Αλλοτε, όταν έπιανε το αγαπημένο αυτό χέρι πόση άσφάλεια ένοιωθε! Όταν έχιωνε το χεράκι της μικρό, παγωμένο πάνω στο χερίωμά της, στην πλατεία, ζεστή κοψίφας του 'Ανδρέα, είχε την έντυψη πως κανένας κίνδυνος δεν θα μπορούσε ποτέ να τη ζυγώσει. Τώρα, καταλάβαινε πως σπαράγμο, πως αυτή ήταν η δυνατότητα της, που κοίτανε μπρος της, κοιμισμένος στην ώρα του κινδύνου, από αυτήν περίμενε προστασία, παρηγοριά...

—'Αν περνούσε έτσι, μία ολόκληρη ζωή, να τον προστετεύω, σ' αν ήταν αυτός κανένας παιδί;...

—Να ζήση, μονάχα να ζήση, ψιθύρισε, και σήκωσε τα μάτια της, σ' αν να παρακαλούσε το θεό.

Μα πάνω στον ούρανό τ' αεροπλάνα βούιζαν φρικτά. Πουθενά δεν φαίνονταν ο θεός, με το αγαθό του χαμόγελο. Μαυρίλα, πίσω το σκοτάδι έξω, στην πολιτεία. Καθώς κύτταζε τώρα από μία χαλαράδα του παραθύρου, τρώμαζε πιο πολύ.

Μαυρίλα στη γη, και φωτίες στον ούρανό. Κάπου μακριά, οίγουρα στον Πειραιά, καιγόταν ολόκληρη συνοικία ή πολλά πλοία του λιμανιού. Οι φλόγες ανέβαιναν ψηλά στον ούρανό, κι' οι κρότοι άκούγονταν σ' αν να ήταν κοντά.

Ο πόλεμος φούντωνε. Οι Γερμανοί χτυπούσαν τη μικρή 'Ελλάδα, την ηρωική αυτή γωνίτσα της γης, με όλα τα μέσα. Χτυπούσαν, χτυπούσαν γυναίκες και παιδιά, κι' άρρωστους άντρες που κοίτονταν κοιμισμένοι, πιο άδύνατοι από παιδιά.

Έφυγε από το παράθυρο, γιάτι καταλάβαινε πως τα γόνάτα της λυγίζαν.

Μία μικροσκοπική λαμπίτσα φωτίζε το θάλαμο. Κάθισε πάλι δίπλα στον άνδρα της η Νιόβη. Στο μισοσκόταδο, τον κύτταζε τον κύτταζε σ' αν να την έβλεπε γιά πώς

τη φορά. Ήταν άμορφος ακόμα, μ' όλη την ταλαιπωρία που είχε υποστ' ένα μήνα τώρα που ήταν πληγμένος, μ' όλη την αλλοίωση που είχε υποστ' η φυσιογνωμία του, τώρα, που το λογικό δεν έρχόταν να δώσει ζωή στα χαρακτηριστικά του.

Το πρόσωπό του ήταν έρηθικό, μ' όλα τα έκκοισκώ του χρώνια. Το δέμα του, που ήταν λείο και ρόδινο άλλοτε, τώρα είχε μία άλσβάστρινη κλωμάδα. 'Αν έρχόταν τώρα ο θάνατος, να τους πάρη έτσι μαζί;...

—'Η καρδιά της ράγισε. 'Αν βαστούσε και την κορούλα της στην αγκαλιά της αυτή τη στιγμή, δεν θα φοβόταν τόσο. Μα, αν έφευγε μονάχα ο ένας; 'Αν, καθώς κοιμόταν τώρα ο 'Ανδρέας, έπαινε ξαφνικά ν' ανασταίρη;...

—'Αν έγερνε το κεφάλι του γιά τον αιώσιο ύπνο;...

Μπροστά σ' αυτή τη σκέψη, ξέχασε το φόβο της.

—Δεν θα το βαστάξω, βόγγηξε. Δεν θα το βαστάξω.

Καταλάβαινε, πραγματικά, πως τη στιγμή που θα έλεγε τον αγαπημένο της νεκρό, η καρδιά της θα σταματούσε.

Έξη ώρες βάσταζε ο συναγερμός. Έξη ώρες έφιαλτικες. 'Εκει που νόμιζε πως έφυγαν τα πουλιά του θανάτου, καινούργιο κύμα έρχόταν πάλι. Καινούργιο μπουμπουνό στο ούρανό, καινούργιο κλόνημα της γης και της καρδιάς.

Κάποτε, επί τέλους, πολύ μετά τα μεσάνυχτα, σήμανε η λήξη.

Χλωμά ανέθηκαν οι τραυματίες.

—Τα σκυλιά... Μας ξεθέωσαν άπόψε! έλεγαν και βλαστημούσαν.

—'Από τις φυσιογνωμίες τους φαίνονταν πως είχαν περάσει στιγμές φόβου κι' αυτού, οι τόσο συνθησίομοι στις μπόρες. Κι' όλων τα μάτια στρέφονταν πέρα, στον ορίζοντα που ήταν ολόφωτος από τις φλόγες.

—Μας έκαψαν πού να τους κάψη ο θεός!... έλεγε μια νοσοκόμα. 'Εσείς, κυρία Σαρρή, μείνατε εδώ όλη την ώρα;

—Εδείξε η Νιόβη τον κοιμισμένο.

—Εδώ έμεινα, αποκρίθηκε.

—Καλά την πέρασε αυτός, είπε εύθυμα ένας τραυματίας. Κοιμόταν, μάτια μου.

—Τώρα, να κοιμηθ'ε και σεις όλοι, πρόσταζε η άδελφή.

Σε λίγο όλοι κοιμόνταν. Κόντευε πιά να ξημερώση.

—Δεν ηγιαίνετε σ' αν σας; έλεγε η άδελφή σιγά στη Νιόβη. Πρέπει οπωσδήποτε να κοιμηθ'ε κι' έσεις, μετά μία τέτοια νύχτα.

—Εοφίσε η Νιόβη μία ματιά ακόμα στον άνδρα της, κι' ενώ η καρδιά της φτερούγιζε από το φόβο, κατεβόκε άθόρυβα τις σκάλες του νοσοκομείου.

ΜΙΑ ΡΗΜΑΓΜΕΝΗ ΦΩΛΙΑ

—Ένα σπιτάκι στην Πλάκα. Μία μονοκατοικία, άπάνω σ' ένα μεγάλο οικόπεδο, παλιό αρχοντικό άλλοτε, και τώρα έπισκευασμένο, τόσο πού να έχρη τις μοντέρνες ανέσεις. Τούμενε ακόμα όμως, πίσω μια αυλή, μία κληματαριά κι' ένα άγιόκλημα. Γι' αυτά το αγαπούσε τόσο πολύ ο 'Ανδρέας. Το λάτρευε και δεν ένοούσε να π'ανε σε καλλίτερο σπίτι.

—Καλλίτερο; έλεγε. Τι καλλίτερο; 'Επειδή θαχ'ε μπροστά μου τους τοίχους να μου φράζουνε τον ούρανό; 'Εδώ βλέπω την κληματαριά και άνοιγει η ψυχή μου.

Το είχε πάρει προικία η Νιόβη. Ίσως πάλι επειδή ήταν της Νιόβης να τ' αγαπούσε ο 'Ανδρέας τόσο πολύ.

Πριν από τον πόλεμο, πόση ευτυχία δεν έκλεινε το ρωμαντικό αυτό σπιτάκι! Και πόσον κόσμο. Ο 'Ανδρέας, αυτή, το παιδάκι τους, η μητέρα της, και δυό υπηρέτριες. Τώρα, φαίνονταν τόσο έρημο. Ο 'Ανδρέας στο νοσοκομείο, παλευνώντας ανάμεσα στη ζωή και στο θάνατο. 'Η μητέρα της, πεθαμένη, σαρωμένη από το πρώτο ψύσμα της μπόρας. 'Η μία υπηρέτρια διωγμένη, επειδή άρχισε να γίνεται πολυτέλεια η διατροφή ενός ανθρώπου σ' ένα σπίτι.

—'Ανοιξε η Νιόβη την πόρτα της, και προχώρησε στις μύτες.

—Εσείς είσατε, κυρία; ρώτησε η Κατίνα, η υπηρέτρια, και πετάχτηκε από το κρεβάτι της.

Ήταν κλωμή, ξευκτισμένη και τρομοκρατημένη.

—'Αχ, τί νύχτα ήταν αυτή! βόγγηξε η κοπέλλα. 'Αλλη φορά να μη μ' αφήνετε μόνι με το παιδί, αυτό τον καιρό, γιάτι πήγα να τρελλαθ'ω από το φόβο μου.

Προχώρησε στην κρεβατοκάμαρα η Νιόβη. Πήγε ίσια κι' έσκυψε άπάνω από την κούνια του παιδιού της.

—Τώρα το πήρε ο ύπνος κι' αυτό, είπε η Κατίνα. Τρώμαζε τόσο το πουλάκι μου! Χαίδεψε η Νιόβη τις ολόγυφες μπουκλες και φίλησε ανάλοφα το λευκό μετωπίκι. Το κοριτσάκι άναστενάξε βαθεία, με άνακούφισι, λές και καταλάβαινε το

μυρικό και μέσα στον ύπνο του, και γύρισε από το άλλο μέρος.

Κάθισε η Νιόβη δίπλα του. 'Ενοιώθα μία άφάνταστη κούραση.

Το δωμάτιο, γύρω της, ήταν άρχοντικό και πρόσκορο. Κεντημένες κουρτίες στα παράθυρα, κεντημένα σκεπάσματα στα κρεβάτια. Ένα μ' ένα είχε να ζεστρωθ' το δικό της το κρεβάτι. Κοιμόταν όλον αυτό τον καιρό στο νοσοκομείο, σε μία κρέκλα, μόλις μισή ώρα, πεταχτά, και ζυπνούσε τρομαγμένη.

Ήταν γλυκεία η άτμόσφαιρα αυτού του δωματίου, και της θυμίζει χίλιες ευτυχισμένες στιγμές. Την τραβούσε το κρεβάτι της... Τι ευτυχία, να πάει μέσα στα καθαρά σεντόνια, στις ζεστές, μαλακές κουβέρτες. Να βλέπει γύρω της τ' αγαπημένα της αντικείμενα, που είχαν όλα ψυχή... Και να κοιμηθ'ε, άχ θεέ μου, να κοιμηθ'ε ώρες άτέλειωτες, μέρες συνέχεια...

—Θα κοιμηθ'ε; ρώτησε η Κατίνα, που νύσταζε κι' αυτή.

—Όχι, αποκρίθηκε η Νιόβη... Θάθελα, μα δεν μπορώ... φοβάμαι μή εγυπνήση ο κύριος καί... και μη τυχόν με ζητήση...

—Σας γνωρίζω; φώναζε με χαρά η υπηρέτρια.

Κούνουκε θλιμμένα το κεφάλι της η Νιόβη.

—Όχι, όχι ακόμα... 'Αλλά μπορεί να γίνει κανένα θαύμα...

—Θα πεθάνετε έσεις, κυρία! Κυττάχτε στον καθρέφτη. Θα τρομάξετε.

Ή Νιόβη άπεφυγε να κυττάξη το πρόσωπό της στον καθρέφτη.

—Κατίνα, είπε σε λίγο. 'Ελπίζω να μη βαστάξη πολύ πιά αυτή η κατάσταση. Μιά λύσι θα δώθ'. Κάνε μου τη χάρη να προέκνης το παιδί... το παιδί, σ' αν τα ματιά σου. 'Εγώ πρέπει να φύγω πάλι. Θα ξαναπαράσω το βράδυ, αν μπορέσω.

Όιλοπος άλλη μία φορά την κορούλα της και πήρε πάλι το δρόμο προς το νοσοκομείο, τον άτέλειωτο δρόμο, που τον περνούσε τόσες φορές, με σπαράγμο, με το θάνατο στην καρδιά.

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

Στο νοσοκομείο, βρῆκε τη συνθησίομένη πρινήνη κίνηση.

Ο 'Ανδρέας κοιμόταν ακόμα. 'Ησυχα, κανονικά, το στήθος του ανέδοκαθεβαινε. Τα χείλη του μισανοικτά, φαίνονταν σ' αν να χαμογελοούσαν.

Κάθισε δίπλα του η Νιόβη. Ήταν τα λόγια του γιατρού; Ήταν προαίσιση; Σ' αν κάτι να της έλεγε μέσα της πως από το ζυπνήμα του κρεμόταν όλη της η ζωή, όλο της το μέλλον. Και τον κύτταζε με μάτια τρομαγμένα, ικετευτικά. Κόντευε πιά μεσημέρι, όταν άνοιξε τα μάτια του ο 'Ανδρέας. Κυττάζε γύρω του στην αρχή σ' αν να μη καταλάβαινε πού βρισκόταν. 'Επειτα γύρισε και στήλωσε τη γαλανή του ματιά στη γυναίκα του.

—Ενοιώσε η Νιόβη την καρδιά της να χτυπάει τόσο τρελλά, πού φοβήθηκε μή σπάση. Τον κύτταζε ικετευτικά, με τρελό φόβο. 'Επί τέλους η φωνή του άκούστηκε ήρεμη, σιγανή:

—Πού βρισκόμαι, Νιόβη;

Δεν αποκρίθηκε άμέσως η Νιόβη. Μία κραυγή τρελής, γεμάτη χαρά και άλλοφροσύνη ανέβαινε από τα χείλη της. Μα έπρεπε να την πνίξη. Το καταλάβαινε, κι'

—Και θέλουμε να κάνουμε τους πολιτισμένους!... Ψήνουμε ολόκληρο ιεραπόστολο και δεν είπαμε 'πάρτε ένα μεζέ', χρονιάρια μέρα του Πάσχα!

(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

συντελέσετε στη σωτηρία του ή στην καταστροφή του.

— Πέστε μου, τί πρέπει να κάνω;

— Να γίνετε η καλή του θεά, να του δημιουργήσετε μια ατμόσφαιρα ευτυχισμένη. Μονάχα η γαλήνη, η χαρά, η ευχαρίστηση θα του διατηρήσει το λογικό του, και τη ζωή του. Μη ξεχνάτε πως δυστυχώς το κεφάλι του είναι ένα... ραγιασμένο γυαλί. Ολόκληρο το νευρικό του σύστημα είναι κλονισμένο. Με τον καιρό, λίγο-λίγο θα δυναμώσει βέβαια, ο κίνδυνος χρόνου με το χρόνο θα είναι μικρότερος. Αλλά αυτά τα τραύματα είναι ύπουλα. Μπορεί πέντε χρόνια να δείχνει τελείως υγεία, και... ξαφνικά, στην πρώτη μεγάλη παραχή, να σπάσει το γυαλί. Έχωμε δυστυχώς πολλές τέτοιες περιπτώσεις. Άνθρωποι που νομίζουν πως είναι εντελώς καλά, άξαφνα, μία μέρα βρέθηκαν τρελλοί.

— Όσο σ' όλη του τη ζωή, θα ώπνέκεται στον κίνδυνο να τρελασθεί; ρώτησε η Νιόβη, κι' ανατρίχιασε.

— Αυτή είναι η αλήθεια. Μπορώ όμως να σας βεβαιώσω, γιατί βλέπω ότι τρομάξατε πολύ, ότι ο κίνδυνος αυτός υφίσταται μόνο αν υποσθί ένα μεγάλο κλονισμό.

— Τι είδατε κλονισμό, γιατρέ; ρώτησε η Νιόβη, σαν χαμένη.

Σήκωσε αυτός τους ώμους του.

— Που ξέρω εγώ;... Νά, ως υποθέσουμε κάτι, που δυστυχώς δε μπορούμε να το προλάβουμε. Αν πεθάνει κανένα προσφιλέ του πρόσωπο. Αυτό θα είναι ολέθριο. Η μία μεγάλη κι' απότομη οικονομική στενοχώρια ή, τέλος πάντων, ό,τι δηποτε μπορεί να τον ταραχή.

Τα μάτια της Νιόβης άστραψαν.

— Όποτε νομίζετε πως εγώ μπορώ να τον προλάβω;

— Εσείς, βέβαια, μονάχα εσείς. Καταλαβαίνω πως είσατε ένα αντρόγυνο πολύ αγαπημένο.

Μόνον ευτυχία θάχνη από μέσα, είπε η Νιόβη, και τα μάτια της βούρβουσαν.

Δέν φθάνει να είσατε εσείς καλή μαζί του. Πρέπει να του φιλτράρετε τον αέρα που θ' αναπνέει. Με καταλαβαίνετε; Πρέπει να στέκεστε μπροστά του, και να τον, προσφύλαξε από κάθε συγκίνηση. Πρέπει να προσλάβετε να μη του λένε μάλιστα, ένα πολύ επικίνδυνο. Μπορεί να ιδούμε χειρότερους ήμερες. Ένας Θεός κρύβει τι μας περιμένει. Φοβάμαι, δέν σας κρύβω ότι φοβάμαι...

— Λέτε να έζησε και να συνήλθε μονάχα για να πεθάνει από τον καιρό του, για τα χειρότερα που μας είναι γραφτό να ιδούμε;

— Ένα ξέρω να σας πω. Η οικογενειακή ευτυχία, η ευτυχία του σπιτιού, παίζει ρόλο, αποφασιστικό στην ψυχική διάθεση ενός ανθρώπου. Σπάνια ένας άνθρωπος είναι δυστυχισμένος για τα εξωτερικά πράγματα, όταν είναι ευτυχισμένος μέσα στο σπίτι του. Γι' αυτό, όλες μου οι ελπίδες σπνρίζονται σε σας. Έχετε να παλέψετε. Αλλά εζίζετε τον κόπο, μου φαίνεται.

Της έδωσε το χέρι χαμογελαστός. Κι' αυτή τ' άρπαξε και τόσφιζε θερμά.

— Σας ευχαριστώ, γιατρέ, που μου τον σώσατε! φώναξε. Τώρα δέν φοβάμαι. Θα τον κάνω τόσο ευτυχισμένο που σε λίγο θα είναι γερός και δυνατός, και θα βατάνει και τον πόνο.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΓΑΛΗΝΗΣ

Δέν έμεινε πολλή ώρα κοντά στον άντρα της η Νιόβη. Όπως τη συμβούλεψαν κι' οι γιατροί, τον άφησε μόνο να ίσσορροπήσει το πνεύμα του, να ηρεμήσει η ψυχή του, και να κοιμηθεί, προπάντων να κοιμηθεί.

Θα ήθελε να πέση άπάνω του, να τον νιχίσει στα φιλά, στα χάδια, να κλάψη γυμνή στον ώμο του, να του μιλήσει για τους. Νά, νομίζω την καρδιά της να χτυπάν άπάνω στη δική του. Μα όλα αυτά ήταν χίμαιρες. Τον άντρα της τον είχε νάχη υπομονή πάλι η ζωή. Κι' έπρεπε ακόμα να υπομονή και να περιμένει.

Τον φίλησε με λατρεία και τον άφησε. Την ήμερα, ό,τι της μάλλον νωρίς έκείνη κόμα κοιμήθη. Το κορίτσάκι της δέν είχε ά-τόπιασε. Το πήρε στην άγκαλιά της, λο μουσική.

— Ο μπαμπάς σάθηκε! Καταλαβαίνεις, σπιτί. Σε λίγο, θάχνης κι' εσύ πατέρα.

— Έκλαψε άπάνω στο ολόγεσθό κεφαλάκι της μικρής και την κοίμασε με το πιο γλυκό της νουούρισμα. Έπειτα, κατακουρασμένη έπεσε κι' αυτή άμέσως να κοιμηθεί. Σάν σε όνειρο άκουσε την Κατίνα, που της έλεγε:

— Άχ, κυρία, τουλάχιστον να μην έχου- με συναγερμό άπόψε. Είμαι τόσο κουρα-σμένη!

Όλα αυτά όμως της φαινόταν τώρα

μακρινά, και ψεύτικα. Κι' ο πόλεμος, κι' οι συναγερμοί. Μέσα της μία φωνή τραγου-δούσε σιγανά, στην αρχή, έπειτα όλο και πιο δυνατά και πιο θριαμβευτικά:

— Ο Άνδρέας ζή!... Ο Άνδρέας θα ζανερθεί στο σπιτί σου!... Δέν είσαι χω-ρίς άντρα, δέν είσαι χωρίς πατέρα το παι-δί σου!...

Και με το ευτυχισμένο αυτό τραγουδί κοιμήθηκε.

Νόμισε πως κοιμήθηκε ώρες άτέλειωτες. Ήταν τόσο άποσταμένη από τα ξενύκτια! Κι' όμως όταν ξυπνησε, ακόμα δέν είχε χαράξει. Το παιδάκι της δίπλα της κοιμό-ταν βρεθεί, και μόλις ανεπαίσθητα άρχι-ζαν να διαλύωνται τα σκοτάδια.

Τότε έννοιωσε η Νιόβη ένα συναίσθημα που ήμοιαζε μ' ευτυχία. Έτσι καθώς ήταν ξεπλημένη στο μαλακό της το κρεβάτι, και δίπλα της το μωρό της, έννοιωσε πως η ευτυχία δέν είχε φύγει για πάντα από το σπιτί της, και το μωρό της έλαττο και μαγεμένο γύρισε πίσω στα ευτυχισμέ-να χρόνια. Σαν άχνη μέσα στην μία ώρα αυτή πούμεινε στο κρεβάτι της, όλη της τη ζωή, όλες τις καλές και τις κακές ήμέ-ρες που είχε περάσει κοντά στον Άνδρέα.

ΕΚΔΟΜΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

1938. Άνοιξι. Μία άπριλιάτικη μέρα δροσερή, ζατοερή, γεμάτη μουσικοδολίες, και υποσχέσεις ευτυχίας.

Η Νιόβη είχε πάει έκδρομή στην Πεν-τέλη με κάποιο σύλλογο. Μεγάλη συντρο-φία, όλοι νέοι, γεμάτοι ζωή, γεμάτοι τρέλ-λα. Άνήμες ο' αυτούς η Άνθούλα έ-δρου, η ξαδέλφη της, κι' ο Άνδρέας Σα-ρής.

Είχαν συναντηθεί τυχαία. Είχε μέρες να ιδή την ξαδέλφη της, κι' ούτε φανταζό-ταν πως θα συναντούσε εκεί και τον Άν-δρέα.

Τόν είχε πρωτογνωρίσει τον Άνδρέα στο σπιτί της Άνθούλας.

Συνγα της μιλούσε η Άνθούλα για τον Άνδρέα:

— Ο Σαρής είναι ποιητής... Ο Σαρής εί-νε ο πιο ώμορφος άντρας που έχω συ-ναντήσει στη ζωή μου... Ο Σαρής θα ή-ταν ο άντρας που θα μπορούσα ν' αγαπή-σω... Ο Σαρής τουτό, ο Σαρής εκείνο...

Τόν είχε πλάσει με τη φαντασία της ο-μορφιά και εξαίρετικό. Και πραγματικά μό-λις τόν γνώρισε, κατάλαβε πως δέν ήταν σαν όλους. Κι' αυτός της έδειξε μία ξε-χωριστή συμπάθεια, και πολλές φορές οι ματιές τους είχαν διασταυρωθεί κι' η Νιό-βη είχε γίνει κατακόκκινη.

Αυτά πριν από την ήμερα της έκδρο-μής, σε διάφορες περιστάσεις, πότε στο σπιτί της Άνθούλας, πότε σε κανένα πάρ-τυ, πότε εδω, πότε εκεί. Είχαν μιλήσει πολύ λίγο ώστόσο, γιατί η Άνθούλα μονο-πωλούσε άμέσως τη συντροφία του Άν-δρέα.

Έκείνη την ήμερα, την άπριλιάτικη Κυ-ριακή, όταν πρωτοσυναντήθηκαν στο στα-τί των αυτοκινήτων ο Άνδρέας με τη Νιό-βη, πλησίασαν αυθόρμητα ο ένας στον άλ-λο.

Η Άνθούλα δέν είχε φτάσει ακόμα. Δεσποινίς Ταλιόη! φώναξε ο Σαρής. Τί ευχάριστη έκπληξη είναι αυτή! Κι' εσείς για την Πεντέλη;

— Ναι... με τη φίλη μου, είπε η Νιόβη, και σούτσης κάποια φίλη της, τη Ρένα Πρόκου, που την είχε παρσύρει σ' αυτή την έκδρομή.

— Έμεινε με κουβάλησε εδω η Άνθού-λα, είπε ο Άνδρέας. Άλλα δέν φαίνεται ακόμα.

Μιλούν κάμποση ώρα μαζί ώπου νάρ-θη η Άνθούλα.

Έφθασε επί τέλους κάποτε κι' αυτή. Ό-πως πάντα, καθυστερημένη.

Τα μελαχροινά της μάγουλα ήταν αναμ-μένα από το τρέξιμο, τα μαύρα της μάτια σπίζαν.

— Είναι πολύ ώρα, σκέφθηκε τότε η Νιόβη, είναι φυσικό να την έρωτευθί ο Άνδρέας.

Και παραξενεύθηκε άργότερα, όταν βρέ-θηκαν για μία στιγμή να περπατούνε πλάι-πλάι αυτή κι' ο Άνδρέας και τόν άκουσε να της ψιθυρίζει:

— Είσατε πολύ όμορφη!... Τα μάτια σας έχουν ένα χρώμα, που βασανίζομαι οια να βρω με τι μωρό να το παρομοιά-σω... Βιολεττές δέν είναι... είναι πολύ πράσινα. Θάλασσα δέν είναι... είναι πολύ γαλάζια... Ουρανός δέν είναι... είναι πολύ πιο σκοτεινά... Και πάλι, νύχτα δέν είναι... είναι πολύ φωτεινά. Άλλάζουν κά-θε στιγμή. Δέν ξέρω με τι μωρό να πα-ρομοιάσω τα μάτια σας. Είσατε όμορφη σαν ζωγραφία.

Τα θυμάται η Νιόβη όλ' αυτά και τα μά-γουλά της κοκκινίζουν μέσα στο σκοτάδι. Είχε ξεκληθεί μία στιγμή μόνη, τότε, και είχε κυτακλή στο καθρεφτάκι της τσαν-τς της. Κι' ήταν η πρώτη φορά που θύλε-γε, τόσο όμορφο το πρόσωπό της.

Τα μάτια της πραγματικά είχαν χίλια χρώματα, από το γαλάζιο ως το μαύρο... Τα χείλη της ήταν σαν κοράλλια, το δέρμα της με το απαλό χρυσό χνούδι, ήταν σαν ολόδροσος κερπός, τα μαλλιά της καστα-νόχρουσα, σπίζαν στον ήλιο. Ήταν όμορ-φη... όμορφη.

Σαν άβρεθηκε κοντά στον Άνδρέα σε λί-γο, και καταλάβαινε πως τα μάτια της έ-σαν όλο άνησμένο. Γιατί τώρα ήξερε πως είναι όμορφη. Την άλλη στιγμή βρέθηκε μαζί τους κι' η Άνθούλα. Άνεβαιναν με τα πόδια της κορδέλλες πούφερναν προς το μοναστήρι. Η Άνθούλα ήταν ζωηρή, μιλούσε πολύ, γελούσε δυνατά, φαινόταν χαρούμενη κι' αυτή. Ο Άνδρέας όμως, δέν άπέτεινε το λόγο σκεδόν καθόλου στην Άνθούλα. Όταν μιλούσε κυτταζε όλη την ώρα τη Νιόβη, λέει και δέν υπήρχε άλλη κοπέλλα δίπλα του εκείνη τη στιγμή.

Σιγά-σιγά, το γέλιο άρχισε να παγώνει στα χείλη της Άνθούλας. Όταν πια έ-φθασαν στο μοναστήρι, το πρόσωπο της ξαδέλφης της ήταν σκοτεινό. Της έριχνε ματιές γεμάτες υποψία, και κακή. Όσοσο δέν υποχωρούσε. Έμεινε όλη την ώρα κοντά της, δέν την άφινε τώρα ούτε ένα δευτερόλεπτο μόνη με τον Άνδρέα. Στα παιχνίδια που άρχισαν όλοι μαζί, ο Άν-δρέας έδειχνε φανερά πως ήταν ξετρελ-λαμένος με τη Νιόβη. Δέν έκανε ευκαιρία να της κάνει ένα κομπλιμέντο, να πάρη κοντά της, να της άγγιξη το χέρι.

Η Άνθούλα χλώμιαζε, ήταν έξω φρε-νών. Μα δέν έριχνε τα όπλα.

Το μεσημέρι κάθισαν κι' οι τρεις μαζί, και κοντά τους κι' η Ρένα κι' έφρασαν. Άμέσως μετά, ήλθε η σειρά της Άνθού-λας και της Ρένας να περσούν στην πηγή να γεμίσουν τα ποτήρια νερό.

Τότε, έγινε η συνωμοσία. Ο Άνδρέας έσκυψε και ψιθύρισε της Νιόβης:

— Ξέρεις τί λέω, Νιόβη; Τους το σκά-με; Πάμε από κεινο το μονοπάτι, που βγαί-νει σ' εκείνη την κορφή. Κι' άς μας φά-κουν. Θα γελάσουμε.

Σηκώθηκε, και την τράβηξε κι' αυτή ά-πό το χέρι να σπικωθεί. Η Νιόβη, δέν αν-τιστάθηκε.

Πήραν το μονοπάτι γελώντας σαν παι-διά που κάνουν μία πονηρία. Άλλα, μέσα της η Νιόβη, καταλάβαινε την καρδιά της να χτυπά με συγκίνηση, κι' ήξερε πως η φυγή αυτή δέν ήταν μονάχα μία παιδιά-τη, τρέλλα.

Όταν έφθασαν σ' ένα μέρος άπ' όπου σίγουρα δέν θα μπορούσε κανένας να τους ιδή, στανάτησε ο Άνδρέας.

ΕΝΑ ΦΙΛΙ

— Θα μάς έχασαν, είπε γελώντας. Γέλασε κι' η Νιόβη. Κυτακτών, κι' εί-δαν πως ήταν κι' οι δύο τους λαχανια-σμένοι.

— Κουράστηκες; ρώτησε ο Άνδρέας.

— Λίγα, άποκρίθηκε αυτή. Τρέχαμε πολύ.

— Κάθισε!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

της και την συγκράτησε, λέγοντάς της: — Υπομονή, δεσποίνα! Δέν τόν σκό-τωσαν ακόμα, άλλα ο Τίτος Άππιος εί-νε άνένδοτος... Οι διαταγές του αυτο-κράτορος είναι άσπληρες. Όλοι οι όπα-δοί του Ναζωραίου πρέπει να έξοντω-θούν. Ο άνόητος φίλος σου ήταν από τους πρώτους εδω που κήρυξαν τη θρη-σκεία του Χριστού. Και έζερτε πόσο ο Τίτος τους μισεί.

★

Άπό τη σκέψη της νέας περνούσε τώ-ρα το παρελθόν. Αναμνήσεις χαρές και λύπης. Μικρή ακόμη έχασε τους γονείς της, και η Άλμυρα την μεγάλωσε σαν δικό της παιδί... Δυό χρόνια μετά το θάνατο του πατέρα της, ένος πλουσιού έμπόρου της Πομπηίας, η Λουκρητία γνώρισε τόν Άντώνιο, γιού ένος επίσης πλουσιού γείτονα της, κι' ένα βαθύ αί-σθημα ένωσε τις νεανικές τους καρδιές.

Έπλεκαν μαζί κάτω από τις φεγγα-ρόλουστες θερμικές νύχτες, χίλια τρέλλα όνειρα για το μέλλον, κι' η ευτυχία τους τους μεθούσε, όταν μία μέρα έφτα-σε ως άρχηγός της φρουράς της Πομ-πηίας, ο εκατόνταρχος Άππιος, ένας ώριμος νέος, μελαχροινός, που μόλις εί-δε τη Λουκρητία την έρωτεύθηκε τρέλ-λα. Ζήτησε να την κατακτήσει κι' όταν είδε ότι δέν το κατάβριανε, γιατί η κό-ρη άγαπούσε έναν άλλο, της παράγ-γελε ότι για να ίκανοποιηθ το πάθος του, δέν θα δίσταζε μπροστά σε κανένα μέσον, ούτε μπροστά στο έγκλημα.

— Άλγεια, σκεφτόταν η Λουκρητία. Αύριο θα γνωρίση μιάν άλλη, θα την άγαπήσει και το μέρος του για τόν Άν-τώνιο και για μένα θα σβύσει. Θα ντρα-πή ο ίδιος για τα λόγια που είπε.

Τώρα όμως ο Άντώνιο είχε συλληφθεί με μία βαρεία κατηγορία έναντιόν του κι' ο Άππιος ήταν άειλίκτης. Η Λου-κρητία καταλάβαινε ότι ο εκατόνταρχος δέν είχε ξεχάσει... Η σύλληψη του άγαπημένου της φίλου έγινε κατόπιν διαταγής του Άππιου.

Η Λουκρητία θυόταν τώρα τα λόγια που της έλεγε στις συναντήσεις τους ο Άντώνιος και μερικούς υπαιτιγμούς του για τη νέα θρησκεία στην οποία ήταν μωμένος και στην οποία ζητούσε να μίση κι' αυτήν. Έπρεπε να τόν ά-γαπά άφού ήταν Χριστιανός; Ύπρεπε να τρέμει για τη ζωή του, τη στιγμή που ήταν προδοτής της θρησκείας τών πατέρων του; Μα τί σημασία είχαν αυ-τά άφού τόν άγαπούσε;

Με αποφασιστικότητα άδάμαστη, η Λουκρητία παραμέρισε τη Άλμυρα και βγήκε στο δρόμο. Τράβηξε για τους στρατώνες και σε λίγο πεσμένη στα πόδια του Άππιου, τούλεγε:

— Είναι στο χέρι σου να τόν σώσης. Μία σου λέει άρκει για να τόν δώσουν την έλευθέρια του. Για άντάλλαγμα, σου προσφέρω το σώμα μου που τόσο πώθη-σε, τη ζωή μου, το είνε μου ολόκληρο...

Άν η άγάπη που τόσο υποσχέθηκες κά-ποτε χτύπησε ποτέ πραγματικά τις καρ-δές της καρδιάς σου, δέν θα άνηήσεις.

Τα δάκρυα κυλούσαν θερμά από τα μάτια της, καθώς γονατισμένη στα πό-δια του του φίλουσε ίκετευτικά το χέρι.

Ο Τίτος Άππιος δέν είχε λέει. Κύτ-ταζε μόνο με όκτο το όπτεροχο εκείνο πλάσμα που άγαπούσε με τόσο πάθος. Κι' ενώ η καρδιά του σπαράζονταν ά-πό τη ζήλεια, στήθηκε για πολλή ώρα σκεπτικός, άναποφασιστος. Τί έπρεπε να κάνει;

Τέλος με άπειρη τρυφερότητα έγγνε στη νέα να περιμένει. Έπειτα διατάξε να τόν φέρουν τόν Άντώνιο.

— Είναι δικός σου! είπε στη Λουκρη-τία. Σου τόν χαρίζω γιατί... ξέρω τι θα πει άγάπη.

Και τους άφησε να φύγουν ενώ θερ-μά δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του.

ΦΛΑΒΙΟ ΤΙΡΕΛΛΙ

◆◆◆

Οι Λονδρέζοι μαθαίνουν ρωσικά

Παο' όλες τις ρωσοαγγλικές πολι-τικές διαφωνίες, το άγγλικό κοι-νόν έχει ένδιαφερέθ θεθερά για τη ρωσική γλώσσα και τόν πολιτισμό. Κάθε τι το ρωσικό είναι της μόδας. Τα λεζικά κι' οι μέθοδοι εκμάθησε-ως της γλώσσας του Τολστόι γίνον-ται άναρπαστα. Το ρεύμα αυτό άρ-χισε από το 1943, όταν διοργανώθη-καν στο Λονδίνο βραδυνά μαθήματα ρωσικής, που τα παρακολούθησαν χιλιάδες μαζικά όλων των ηλικιών και τών κοινωνικών τάξεων. Αυτω-κώς για τους άμέτρητους Λονδρέ-ζους, που έπιθυμούν να μάθουν ρω-σικά, δέν υπάρχουν άρκετοί καθη-γητάι αυτής της γλώσσας.

Η χάρις του εκατόνταρχου

Αρχαίο δραματικό είδύλλιο

Η ώραία Λουκρητία Βέργκι, τινά-χθηκε άπότομα από το κρεβάτι της, ά-φροντας να της εζέφυη μία κραυγή φοβικής από τα χείλη της, καθώς στά-θηκε στην πόρτα της παρθενικής της κάμαρας, η καμαριέρα της Λαυρία και της είπε όσα συνέδεσαν τη νύχτα:

— Ο εκατόνταρχος Φλάβιος με τους στρατιώτες του έπιασε άποψε πολλούς Χριστιανούς και μαζί μ' αυτούς τόν ώ-ραίο σου φίλο Άντώνιο. Τους ώδήγησαν στις φυλάκες.

Ω, Θεοί! φώναξε φοβισμένη η ώ-ραία κόρη της περιφρομένης Πομπηίας. Γιατί δέν μου το είπες άμέσως, Άλμυ-ρα; Δέν ξέρεις ότι ο Άντώνιος είναι η ζωή μου και η έλπίδα μου, η μόνη μου άγάπη που έχω σ' αυτόν τόν κόσμο; Δέν ξέρεις ότι μια και τόν έπισαν, άσφα-λώς θα υποσθί τόν μαρτυρικό θάνατο της φωτιάς ή του σταυρού ή θα τόν ρίξουν στα λιοντάρια; Δέν ξέρεις, Λα-υρία, ότι ο θάνατός του θα είναι και δικός μου θάνατος;

Μιλώντας γρήγορα με σπασμικό ή ώραία Λουκρητία, πέρασε από βέικο σώ-μα της το ρόδινο μεταξωτό χιτώνα της, τακτοποίησε τα πλούσια χρυσόξανθα μαλλιά της κι' έτρεξε προς την πόρτα, όπου με τα χέρια σταυρωμένα στο στή-θος στεκόταν σιωπηλή η καμαριέρα της... Η Λαυρία της έρρασε την έξο-δο με το γεμάτο σώμα της και τη ρώ-τησε:

Τί σκέπτεσθε να κάμετε δεσποίνα; Που θέλετε να πάτε;

Σάν να μην καταλάβαινε τί της έ-λεγε η άφοσιωμένη καμαριέρα της, η Λουκρητία φώναξε μ' άπόγνωση:

— Πρέπει να τόν σώσω όσο είναι ακό-μα καιρός... Άφασέ με να περάσω. Δέν καταλαβαίνεις ότι κάθε στιγμή που περνά, τόν φέρνει πιο κοντά στο θάνα-το και κλέβει κι' από μία έλπίδα για τη σωτηρία του;

Δέν υπάρχε πια καμιά έλπίδα, είπε η καμαριέρα. Ο Άντώνιος όμο-λόγησε πως πιστεύει στο Ναζωραίο, που πέβαινε άπάνω στο σταυρό. Κάθε άπό-πειρα να τόν υπερασπίσετε θάχει άπο-τέλεσμα να σας περάσουν για σύντο-φό του και όμόθροκο του και να βρής και εσείς τόν ίδιο σκληρό και άτιμωτι-κό θάνατο.

— Τόν σκότωσαν λοιπόν; ψιθύρισε η Λουκρητία με σπαρτακτική φωνή και κλο-νίστηκε έτοιμη να πέση κάτω.

Η καμαριέρα της άπλωσε το χέρι

Από το σημερινού τεύχους στη σελίδα 22 άρχίζει η νέα μονοδι-κή εις το είδος της σειράς:

MARTYRIA και θηριωδίες

Όλη η άφάνταστη, η άπερί-γρηπτη ψήντης του ανθρώπου από διακλίτων έτών και έντεθ-θεν. Μαρτύρια και θηριωδίες στην άρχαία Ρώμη, θηριωδίες στην Ιερρά Έξέτασεως, πρωτοφα-νείς εις άγριότητα διωγμών τών Έβραίων και τών πρώτων Χρι-στιανών, σελίδες άνατριχαιοτι-κές, σελίδες φοβικής και τρόμου.

«ΦΩΤΙΑ!... ΦΩΤΙΑ!...»

Πώς ν' αντιμετωπίζετε τις πυρκαγιές

Άν όλος ο κόσμος ήξερε τί πρέπει να κάνει για ν' άποφύγη μία πυρκαγιά, θα είχαν γίνει σπα-νιώτατα αυτά τα δυστυχήματα. Κι' αν ήξερε κάθε άνθρωπος ποιά προφυλακτικά μέτρα πρέπει να πα-ρή σε περίπτωση πυρκαγιάς, τα θύματα θα ήσαν έ-λάχιστα.

Γι' αυτό λοιπόν χρειάζεται να έχη καταστρωθεί σε κάθε σπιτί ένα πλήρες σχέδιο, που θα καθοδη-γεί κάθε μέλος της οικογενείας τί θα κάνει αν έκ-ραγη πυρκαγιά, και να γίνονται μάλιστα κάθε τόσο πρακτικές ασκήσεις όλων των ένοίκων του σπιτιού, ιδίως δε τών παιδιών. Μόνον αν είναι όλοι έτσι προ-παρασκευασμένοι, δέν θα χάσουν την ψυχραιμία τους τη στιγμή της πυρκαγιάς, άλλα θα κάνουν αυτόματως ό,τι έχουν διδαχθεί, κι' έτσι θα έχουν 99% πιθανότητες να σωθούν. Ο πανικός που κυ-ριεύει συνήθως τους ανθρώπους σε τέτοια περι-πτώση, φαίνεται άπ' το ότι τα πτώματα τών περι-σσότερων θυμάτων βρίσκονται στα πιο άπιδανα με-ρη, έκδομη και μέσο σε ντουλάπια, γιατί πάνω στην αλλοθροσύνη τους δέν καταλάβαιναν ποιά πόρτα άνοιξαν για να ξεφύγουν... Συνγνά, τα παιδιά κρύ-βονταν κάτω άπ' το κρεβάτι για να σωθούν, και βρίσκουν έτσι θάνατο φοικτό. Έξ άλλου, οι περισ-σότεροι νεκροί, που βρίσκονται μέσα σε μισοκαμ-μένα σπιτία, έχουν πάθει άσφυξία άπ' τόν καπνό, δίχως να τους έχουν άγγίξει διάδου οι φλόγες.

Το συνθεότερο λάθος, που κάνουν τα θύματα της πυρκαγιάς, είναι ότι ζ η τ ο υ ν π ά ν τ α ν α β γ ο υ ν ά π ' τ ο ί δ ι ο μ έ ρ ο ς ά π ' ο π ο υ μ π ή κ α ν. Συνήθως όμως ο κεντρικός διά-δρομος κι' η σκάλα έχουν γεμίσει ήδη από δηλητη-ριώδεις και υπέρθερμους καπνούς, που δέν επιτρέ-πουν τη διάδρα.

Άς υποθέσουμε ότι ξυπνάτε μία νύχτα στην κρεβ-δατοκάμαρά σας και νιώθετε μυρδιά καπνού. Δέν πρέπει να οπυέσετε ν' άνοίξετε την πόρτα του δω-ματίου σας, αλλά ν' άκούμψετε πρώτα το χέρι σας επάνω της, λίγο ψηλότερα άπ' το κεφάλι σας. Άν νιώσετε ζεστό το έζυλο, μ η ν α ν ο ί ζ ε τ ε τ η ν π ο ρ τ α. Είναι πια πολύ άργά. Το ζεστό θυ-ρόφυλλο ή χειρολαβή δείχνει ότι ο διάδρομος είναι γεμάτος καπνούς, που θα σας πνιούουν μόλις άνοι-ξετε. Άπεναντίας, άφίονοντας κλειστή την πόρτα σας, έχετε όλο τόν καιρό να περιμένετε βοήθεια άπ' έξω, είτε μπορείτε να πηδήσετε άπ' το παρά-θυρο, αν δέν είναι πολύ ψηλό. Άν η πόρτα δέν είναι ζεστή, άνοίξτε την έλάχιστα και με προσοχή, άκουμπώντας επάνω το πόδι και το γοφό σας, ώ-στε να μπορείτε να την ξανακλείσετε άμέσως αν χρειασθεί. Εάν αισθανόητε κάποια πίεση άπ' έξω, κλείστε πάλι την πόρτα και φροντίστε να βγήςτε άπ' το παράθυρο.

Πάνω στον πανικό τους, οι περισσότεροι άνθρω-ποι κάνουν το λάθος ν' άφίονουν άνοιχτή την πόρτα του δωματίου που έπιασε φωτιά, κι' έτσι οι φλόγες κι' οι καπνοί απλώνονται εύκολα σ' ολόκληρο το σπιτί. Το γρήγορο κλείσιμο της πόρτας αυτές πε-ριορίζει τη φωτιά επί μερικά λεπτά, άρκετά συνή-θως για να σωθεί το σπιτί. Είναι χαρακτηριστική η περιπέτεια μιας μτέρας, που σώθηκε και η κορίτσια της, ά-πο μία έκρηξη βενζίνης στην κουζίνα της, ά-φισε όμως έπειτα άνοιχτή την πόρτα της κουζίνας, καθώς έτρεξε για να πάρη το μωρό της άπ' την κουζίνα του, κι' έτσι βρήκε τραγικό θάνατο από ά-σφυξία μαζί με το παιδί της.

Άν τυχόν πάσουν τα ρούχα σας φωτιά, μην κάνετε άπεγνωσμένες χειρονομίες, τρέχοντας δε-ξιά κι' άριστερά, γιατί έτσι οι φλόγες συνεχώς Μή φοβάτε τις φλόγες για να τις σβύσετε, γιατί αναπνέετε έτσι βαρύτερα, και συνεπώς γεμίζετε τους πνευμονές σας με άσφυκτικό καπνό. Πέστε τους πνευμονές σας με άσφυκτικό πάτημα, για να άμέσως κάτω και κυλιόηστε στο πάτωμα, για να σβύσουν οι φλόγες. Είναι μία μέθοδος πρακτική και πολύ άποτελεσματική. Άκόμη καλύτερα είναι να τυλιχθείτε μ' ένα χαλί, με μία κουβέρτα ή μ' έ-να μακρύ παλτό αν το έχετε πρόχειρο εκείνη τη στιγμή.

Άς ιδούμε τώρα μερικά μέτρα προφυλάξεως, για ν' άποφύγετε τις πυρκαγιές. Άν παρατηρήσετε ότι η σόφαλας του ηλεκτρικού καίεται συνεχώς κι' άδικα ολόγνητα, μη τήν άντικαταστήσετε με δυνα-τώτερη, άλλα ειδιοποιήστε ένα ηλεκτρολόγο. Όταν τα κορδόνια του ηλεκτρικού είναι φθαρμένα από την κρηά, αντικαταστήσε τα, πρό πάντων δε μη τα κρεμάτε σε γάντζους και μη τα περνάτε κάτω άπ' τα καλιά. Άποφύγετε όσο το δυνατόν τη κρη-σιμότητα βενζίνης μέσα στο σπιτί, κι' έχετε πάν-τοτε ύπ' όψει σας ότι οι άτμοι ένος γαλόνιου βεν-ζίνης ίσοδυναμούν σε έκρηκτική δύναμη με 2 όκάδες δυναμίτιδα. Μην άφίονετε να μαζεύνονται στη σφι-τα ή στο υπόγειο σας άχρηστα κορτά, παλιά έπι-πλα, κλπ., γιατί αυτά είναι η πρώτη έστία της φω-τιάς στις μισές πυρκαγιές. Άν ο τοίχος δίπλα στην κομνοδόχο σας ζεσταίνεται υπερβολικά, πρέπει να καθαρσθή η κομνοδόχος, για να μη πιάση φωτιά. Η κακή συνήθεια του καπνιάματος στο κρεβάτι έ-χει προκαλέσει πολυάριθμες πυρκαγιές με άνθρω-πινα θύματα, εξ αίτίας του τογύρου που έξφυγε άπ' το χέρι του κοιμισμένου κι' έβαλε φωτιά στα σκεπάσματα.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

17ον

—Μά, τ' είν' αυτά που λές, Στέλλα;... Δεν τ'όχι ξέρεις πώς ο' αγαπάς;... Είν' η πρώτη φορά που τ'όχι μαθαίνεις;... Δεν πα- ρακολούθησες, μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα, τη φοβερή μάχη που κανά με τον εαυτό μου για να ξεριζώσω αυτό το αϊ- σθημα; Δεν είδες πόσες φορές γύρεψα το θάνατο λυτρωτή;... Μάταια όλα, Στέ- λλα!... Σ' αγαπάς... Καί μ' αγαπάς κι' εσύ... —Εγώ;... —Ναί... Γιατί τ' όρνιέσαι;... Είν' ά- νόηλο πιά... Άν δέ μ' αγαπούσες, δέ θάκανες αυτά που κάνεις για να με σώ- σης... Μ' αγαπάς, Στέλλα!... Χαμήλωσε λίγο τη φωνή του, και μου- ρούρισε σκυθώντας σ' αυτή της: —Καί, θάρησε μαζί μου!... Τήν είχε ξαναγκαλιάσει, και την έσφιγ- γε με πάθος, με λύσσα... —Αφού με!... τού φώναζε. —Ο Γιώργος γονάτισε μπροστά της και της αγκαλιάσε τα γόνατα: —Τό θέλεις... Τό θέλω... Τό θέλουμε κι' οι δυο... Δεν έχουμε πιά το θάρρος να λέμε ότι ο ένας στον άλλο... —Σήκω απάνω!... Τ' είν' αυτά;... "Α- οε με!... —Σ' αγαπά;... —Είμαστε στη διάθεση του πρώτου που θά πλησιάσει... —Τό ξέρω, κι' αδιαφορώ!... —Μά επί τέλους, δέ με συλλογιέσαι κι' έμένα;... Τι σου οταίω;... Εγώ που δεν σου έκανα τίποτα, με κάνεις να ντρέπο- μαι... Με παραδίνεις στην κακία του κό- σμου... —Ελα να φύγουμε... Μακριά απ' όλους, απ' όλα... Μακριά, οι δυο μας!... "Α- κου, τάχω κανονιστεί... Τα διαβατήρια μας είν' έτοιμα για την "Αμερική... Με χέρια πυρετικά, έδναλε απ' την τσέπη του τα δυο διαβατήρια. "Η Στέλλα τον κτύπαζε σά χαμένη... —Κατάφερα να μπώ στον κατάλογο των μελών μιάς αποστολής από γιατρούς, συ- νέχισε ο Γιώργος, που φεύγει για να με- λετήσει τις καινούργιες τελειοποιήσεις της ιατρικής στην "Αμερική... Παίρνω μα- ζί μου και τη γυναίκα μου... Οι θέσεις μας είνε κρατημένες για τ' αεροπλάνο που φεύγει αύριο απ' το Χασάν!... "Η Στέλλα έμοιαζε σά χαμένο πο- υλί. Κιττούσε με μάτια ορθάνοιχτα, πόνι' εκείνον, πότε τα διαβατήρια: —Κι' αυτόν... είνε στο τέλος. Δεν τον συλλογιέσαι αυτόν;... Πώς θά ζήση ύπερ; απ' αυτή τη διπλή μαχαίρα, που θά τ'όχι καρφώσουμε στην καρδιά τα δυο... —Κι' όμως, θά ζήση!... αφού μας αγα- πάει και τους δυο, θά συγκωρήσει... —Κι' ο κόσμος;... Πού θά τ'όχι σταλά- κσμου;... Κι' η υπόληψή του;... τ' ό- νομά του;... Είνε τ'όχι με τ'όχι δικό σου τ' όνομα... —Συζητείς... Μ' άφινεις να σου μιλάω... Μ' αγαπάς;... —Τρέλλε, θεότρελλε!... Με παρασύ- ρεις με κάνεις να ξεχνάω τ'όχι εαυτό μου!... Άσε με να φύγω... Οι καλεσμένοι θά κουνισπολέψουν... —Δεν έχουν να πούνε τίποτα... "Ως σήμερα... ως άποψε...

—Από άποψε όμως;... Από αύριο;... —Ας τ'όχι πουν όλα, μιά και καλή, μαζε- μένα... Γιατί θά φύγουμε!... Άκούς Στέ- λλα;... θά φύγουμε!... "Η Στέλλα έπιασε τ'όχι κεφάλι της σάν τρέλλη: —Καί σ' ακούω, θέ μου!... Καί δέ φω- νάζω βοήθεια... Κι' ίσως νομίζεις και σ'όχι πώς συμφωνώ μ' αυτές τις τρέλλες... Μ' αυτή την ατιμία που μου προτείνεις!... —Νάτες πάλι οι μεγάλες λέξεις!... Μά, δέ με φοβίζουμε, Στέλλα!... Μία κι' ά- ποφάσισα να μη λογαριάσω τον πατέρα μου, που τον αγαπάω και τον σέβομαι ά- μέσως ύπερ; απ' σένα στη ζωή μου, θά λογαριάσω τις λέξεις;... —Κι' όμως, θά τις λογαριάσεις! Αυτή η ατιμία δέ θά γίνη ποτέ!... Τής έπιασε τα χέρια δυνατά, σά να θέ- λε να τ'όχι λυώσει μέσ' τα δικά του: —Θάρησε μαζί μου!... —Ξαφνικά, η Στέλλα έβινε παρακλητική: —Μά, δεν τον συλλογιέσαι λιγάκι;... "Όταν θά μείνη μονάχος του, μέρα σ' αυ- τ'όχι τ'όχι παρκο, που δέ κάποια πράσινη γω- νιά του θά σέ βλέπη άκόμα να παίξης με τη γαλάζια ποδιά σου, όταν θά μεί- νη μόνος μέσ' σ'όχι γραφείο, μπροστά σ'όχι τζάκι, μπροστά στην ίδια προδιά;... "Ό- ταν θά συλλογιση πόσο κουτά σπατάλησε τη στοργή του σ'όχι δυο κοινούς δολοφό- νους, που δέ διατάσανε να τ'όχι οικίσουνε την καρδιά, να τ'όχι κουρελιάσουνε την ύ- ποληψή;... —"Όλο αυτόν... Μονάχα αυτόν συλλο- γίζεσαι... Θάλεγε κανείς πώς τον αγα- πάς... —Ναί... Τον αγαπώ!... Είν' ο άντρας που μουδώς τ'όχι όνομά του, χωρίς να μου γυρέψη τίποτα μ'όχι άντάλλαγμα... ούτε καν αγαπή!... —Τίποτα τ'όχι λές αυτό έσύ;... Μ' αυτό τ'όχι τίποτα άν δώσεις σ'όχι μένα, χάρισμά σου όλα τα πλούτη της ζωής... Τούδωσες έσε- να!... Ξέρεις τί θά πη αυτό;... ΕΣΕΝΑ! —Γιώργο! —Σέ πήρε, σ' αγοράσε, ένωστικά, χω- ρίς να σκεφτή πώς η συναλλαγή ήτανε ταπεινή, πώς τα νεατά δεν πουλιούνται, μά χαρίζονται μόνο σ'όχι νεατά!... —Βρίεις τον πατέρα σου!... τού φώ- ναζε η Στέλλα. Είσε ένας άνάξιος γιός! Σέ μιού!... —Εσφίξε τα γόνατά της με τα χέρια του, κι' έκωσε τ'όχι κεφάλι του σ'όχι φόρεμά της: —Είμαι τρέλλος, Στέλλα... μουρμουρί- σε με κομμένη φωνή. Δεν ξέρω τί λέω... "Η Στέλλα τον έσπρωξε άπότομα: —Δεν θέλω ν' ακούσω τίποτ' άλλο!... Μου γκρέμισες όλη την έχτιμιά που σου- χά... Δέ θά φερ'όταν άλλοις ο πρώτος δόν. Ζουάν των σαλονιών, που θά γύρευε να κινή τ'όχι κέρι του!... —Στέλλα!... —Μόνο που αυτόν θά μπορούσα εύκο- λα να τον βάλω στη θέσι του... Ένώ έ- σένα;... Πώς να σέ βάλω;... Πώς να σέ παραδώσω σ'όχι υπηρέτες, χωρίς να σκίσω την καρδιά τη δική του;... Με σφιγμένα δόντια, ο Γιώργος σφύ- ριζε:

Από τού σημερινού τεύχους στή σελίδα 16 αρχίζει η νέα αισθηματική σειρά τού

Βέρθερου ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Είνε μιά σειρά από αληθινές άν- θρώπινες ιστορίες, που οι ήρωες κι' οι θρωπίνες τους, χαμένοι σ'όχι στρατο- σφαιρικά ύψη της φαντασίας, προσγει- ώνονται άπότομα στην πραγματικό- κότητα... Τ'όχι όνειρο τού φτωχού κο- ριτσιού που η φαντασία του δημιουργεί με τ'όχι όρνιό της την εύτυχία του πλε- ρό τού Βασιλόπουλου τού παραμυθιού, τ'όχι όνειρο τού ποιητή που πλάθει τη γυναίκα όπως τη θέλει κι' όχι όπως είναι πραγματικά, τ'όχι όνειρο τού άπο- τυχημένου που διδάει για επιτυχία και δέν τ'όχι φτάνει ποτέ, δ'όχι αυτά, μέσ' σ'όχι την καινούργια σειρά

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

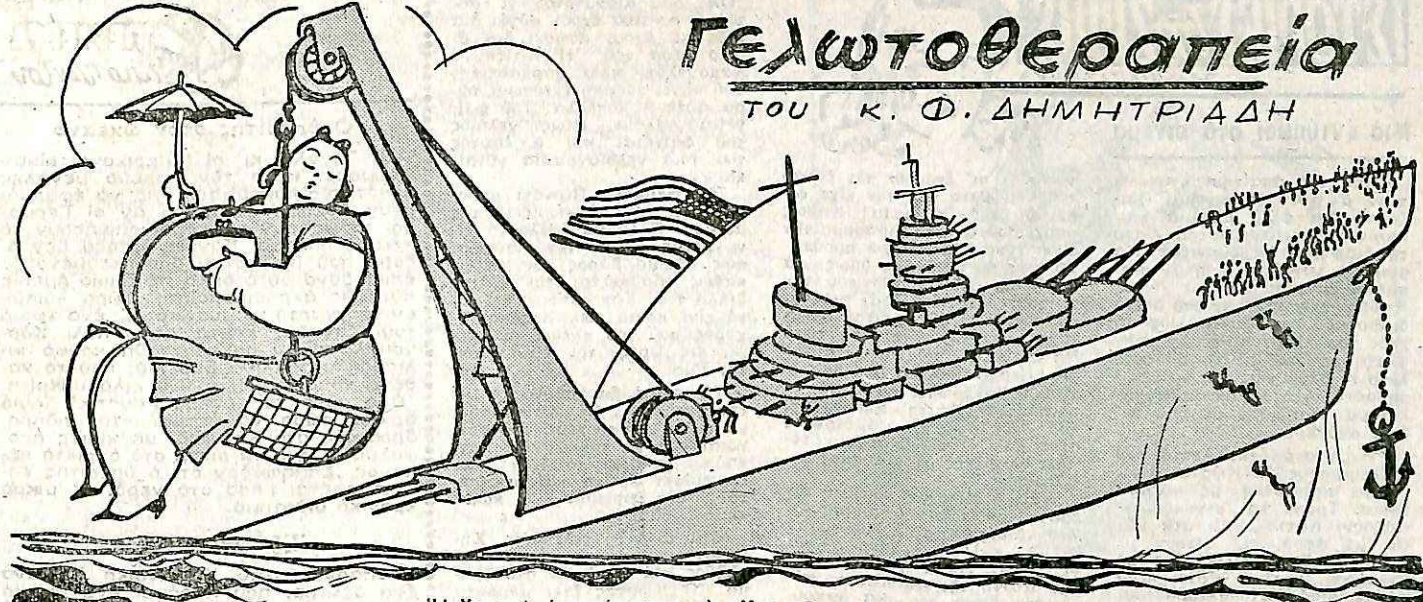
γραμμένα απ' την πέννα τού ΒΕΡΘΕΡΟΥ θά συγκινήσουν τους αναγνώστες τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» Από τ'όχι σημερινό φύλλο.

—Αυτόν... Αυτόν... "Όλο αυτόν σκέ- φτεσαι... "Όλο γι' αυτόν μιλάς... —Σ'όχι ξανάπα; είν' ο άντρας μου, και θά μείνη!... —Απότομα, ο Γιώργος πετάχτηκε όρθος, και σάν άστραπή τράβηξε απ' την τσέπη του ένα πιστόλι. —Καλά, τότε, Στέλλα... Ζήσε με τον άντρα σου, εύτυχισμένη. Καί... γειά σου!... —Μά π'όχι προφθάση να τ'όχι ζυγώσει στην καρδιά του, εκείνη είχε κρεμαστή σ'όχι μπράτσο του. —Γιώργο!... Άγόρι μου... Τί π'όχι να κάνης;... —Νά δώσω τη λύσι, Στέλλα... Δέ βαστώ πιά!... —Δόσμου τ'όχι αυτό... —Είνε τ'όχι πιστόλι τού Μπραίκερ... Θυμά- σαι που μου τ'όχι δώσες, για να υπερασπι- στώ τον εαυτό μου απ' τους Γερμανούς, εκείνη τη φοβερή νύχτα;... Άπόψε θά υπερασπιστώ τον εαυτό μου από σένα, φυτεύοντας μιά σφαίρα στην καρδιά μου! Είχε γίνει τ'όχι τ'όχι μικρούλα τού χεί- δευε τα μαλλιά, τα χέρια, τ'όχι πιστόλι... —Κι' έμένα;... τού ψιθύρισε με τ'όχι τό- μα της μπροστά σ'όχι δικό του. Δέ με συλ- λογίζεσαι έμένα;... —Εσένα;... —Ναί... Έμένα που σ' αγαπώ... —Ενοίωσε όλο τ'όχι κορμί του να ριγί: —Μ' αγαπάς;... ρώτησε τρέμοντας. Καί μου τ'όχι λές;... —Δεν τ'όχι νοιώθεις τόσο καιρό; Δέ σ'όχι άπόδειξαν οι πράξεις μου;... Ρώτησε την καρδιά σου... θά σ'όχι βεβαιώσει μια πειστικά απ' τα λόγια μου... —Μ' αγαπάς;... Μά, ξαναέστο μου... —Πιό πολύ κι' απ' τη ζωή που την ίδια... Κατάλαβε τ'όχι, Γιώργο... Σ' αγαπάω απ' την πρώτη στιγμή... Ενοίωσα από τότε που σ'όχι μισούσες... Ενοίωσα όμως απ' την αρχή αυτό τον έρωτά μου σάν κάτι φοβερό, σάν κάτι ένγκληματικό... Σ' ήθελα κοντά μου, κι' όμως, παρακαλούσα να βρισκόσουνε χιλιάδες μίλλια μακριά... Όταν έφευγες όμως, έννοιθα ξαφνικά πώς μουλειπε τ'όχι οδυγνό, και πώς θά πέθαινα μόνη μου... Μου μίλησες για τ'όχι όνειρά σου... Μά, μή- πως δεν είχα κι' ένω όνειρα; Καί, σ'όχι τα όνειρα, τ'όχι μαγεμένο βασίλειο που λ'όχι σουν έσύ... Πάντα έσύ!... Τήν είχε αγκαλιάσει σφιχτά, και τ'όχι φι- λούσε... τη φιλούσε... —Θά σκοτώθης;... συνέχισε εκείνη με κομμένη φωνή. Μά τότε, τί θά με φωτίξη όταν θά σ'όχι σουνε τα μάτια σου;... —Αφού μ' αγαπάς, Στέλλα μου, θάρ- ης μαζί μου... Τούχε πάρει τ'όχι πιστόλι χωρίς αυτός να τ'όχι καταλάβη. —Μαζί σου... ψιθύρισε σάν ήχώ δική του. —Εκεί, μακριά, σ'όχι καινούργιο κό- σμο, για μ'όχι θά κελαιδάνε τα πουλιά, για μ'όχι θ' ανοίγουν οι καινούργιοι κάλυκες... —Γι'όχι μ'όχι... —Αύριο, λοιπόν;... —Αύριο... —Ξαφνικά, η Στέλλα ακούμπησε τα χεί- λια της σ'όχι δικά του, και τ'όχι φίλησε με τρέλλα, μ'όχι ένα φίλι που άξιζε μιά ζωή κι' ένα θάνατο... Κι' ύπερα, βριστικά, τρέ- χοντας, άπομακρύνθηκε μέσ' σ'όχι δέντρα. "Ο Γιώργος έβινε μονάχος του, ζαλι- σμένος, τρέλλος, μέσ' σ'όχι ανοιξί. Έν- άπδόνι κρυμμένο μέσ' σ'όχι φύλλα ύμνησε με δυο- τρεις λαρυγγιαίους τ'όχι φεγγάρι. Ξαφνικά, τ'όχι μελωδία του τ'όχι έκωψε σ'όχι μέση μιά πιστολιά! Τινάχτηκε ο Γιώργος, σ'όχι νάχε κτυπηθή κατάστηθα ο ίδιος. Τότε μόνο κατάλαβε π'όχι τούλειπε τ'όχι πιστόλι!... "Η φωνή του στρίγγλιζε μέσ' σ'όχι νύχτα: —Στέλλα!... Σάν τρέλλος, παραμέρισε τα φύλλα, έ- τρεξε... Κάτω από μιάν άνδισμένη άκα- κία είδε: Τη Στέλλα, πεσμένη κάτω, με τ'όχι πιστόλι άκόμα σ'όχι χέρι της, και μιά πλατεία βούλα κόκκινη σ'όχι στήθος, σ'όχι μέρος της καρδιάς... Ένας άντρας ή- τανε σκυμένος απάνω της — ο πατέρας του. —Στέλλα!... στρίγγλιζε πάλι ο Γιώρ- γος. "Ο γερο-Βεργίδης σκυθήκε. Κτύπαζε τ'όχι γιό τ'όχι σ'όχι μάτια, χωρίς κακία μ'όχι ά- πέραντο πόνο. —Δεν τ'όχι πρόσεξες, Γιώργο, τη μικρή σου μαμά... τούπε σιγά, με φωνή τρεμου- λιστή απ' τα δάκρυα. Τήν άφησε να σκοτωθή... Με λυγμούς που τ'όχι κλονίζαν όλο τ'όχι κορμί, ο Γιώργος έπ'όχι απάνω της, τη γέ- μισε φιλιά και δάκρυα... "Ο γερο-Βεργί- δης άπομακρύνθηκε σιγά-σιγά... Φοδι- σμένο για μιά στιγμή απ' την πιστολιά, τ'όχι άπδόνι ξανάρχισε τις τρέλλες του, κρυμ- μένο σ'όχι ανοιξιάτικα φύλλα...

ΤΕΛΟΣ

Γελωτοθεραπεία

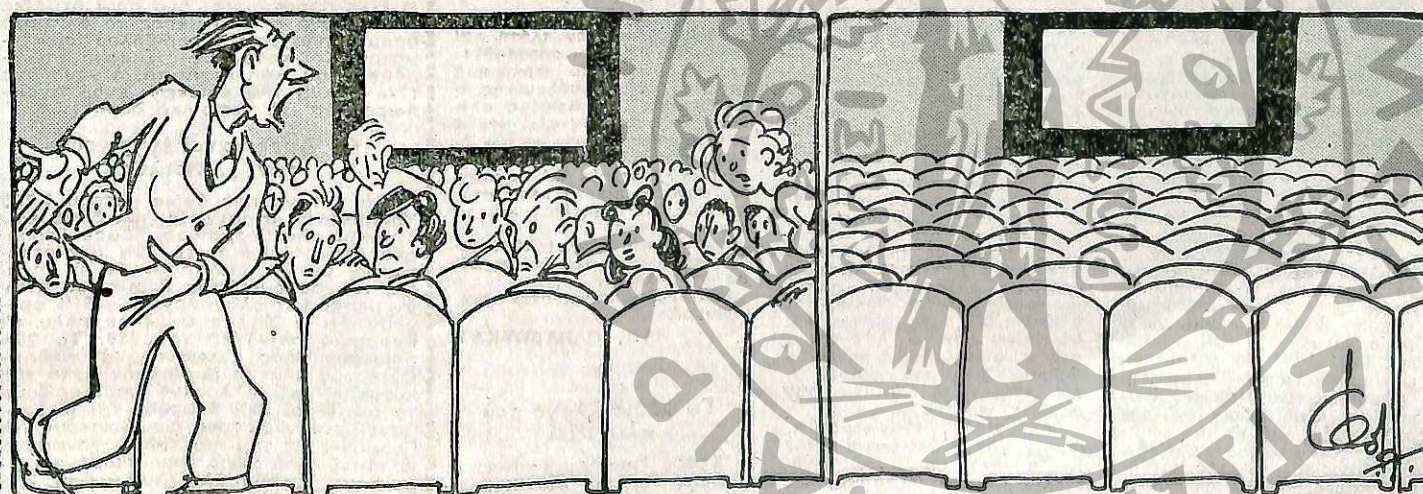
ΤΟΥ Κ. Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

Η Χοντρή έπισκέπτεται τ'όχι «Μισσούρι»!

—"Ημαρτον, Θεέ μου!... "Ο παπ'όχι μου κάνει κόρτε!... —Πώς τ'όχι κατάλαβες;... —Μά δεν πρόσεξες; "Όταν έψελνε τ'όχι "Ω γλυκό μου έαρ: κύτταζε έμένα!... "Η Γκρινιάρα: Χίλιες φορές σου έχω πη, Άγχιόλα, να κλείνης την πόρτα, γιατί σχηματίζεται ρεύμα!

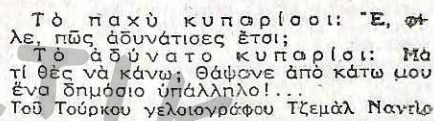
"Ο Διευθυντής τού κινηματογράφου: Κυρίες και κύριοι! Στην είσοδο είνι ένας έξαλλος σύζυγος με τ'όχι πιστόλι σ'όχι χέρι και θέλει να πιάση έδώ τη γυναίκα του με τον φίλο της. Θά σ'όχι δώσω τ'όχι φώτα και παρακαλώ τ'όχι ζεύγος να φύγη από την έξοδο κινδύνου! Μετά τ'όχι σ'όχι σ'όχι τ'όχι φώτων...

... τω γότ. ... φουρμουριζε φουρκιαμε.

12

.....

Όλοι αυτοί όμως οι κίνδυνοι είναι μελλοντικοί. Οι περισσότεροι επιστήμονες φρονούν ότι η ζωή στη Γη θα διατηρηθεί άλλον τόσο καιρό, όσο χρειάστηκε για να εξελιχθεί ως τη σημερινή μορφή της... δηλαδή 180 εκατομμύρια έτη! Δεν έχουμε λοιπόν λόγο επι του παρόντος...

REF ID: A6601

ΣΤΟ ΜΥΘΙΚΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η πόλις στην οποία βρέχει... χρυσάφι

Με δυο λόγια: αν υπάρχει επίγειος παράδεισος, αυτός σίγουρα είναι το Χόλλυγουντ! Χίλιοι λαοί πνιγμένοι στο πράσινο, στα λουλούδια, στο καλαίσθημα των πολυτών. Βίλλες εξωτικές σ' όλα τα στύλ και τις αρχιτεκτονικές, κρεμαστοί κήποι, πολύχρωμες λιμουζίνες, αγγελικές καλλονές και 250 περίπου χιλιάδες κάτοικοι, από τους οποίους οι μισοί τουλάχιστον ασχολούνται με τον κινηματογράφο.

Απ' αυτούς ένα μικρό, ελάχιστο ποσοστό, είναι άστέρες. Οι υπόλοιποι είναι διοικητικοί υπάλληλοι των εταιριών και ειδικοί τεχνίτες, ζωγράφοι, διακοσμητές, μαρκαίοι, ηλεκτρολόγοι, βοηθοί, άνθρωποι κοινότατοι, σαν εσάς και σαν εμένα, που δουλεύουν στα στούντιο με την μπλούζα του εργάτη, από το πρωί ως το βράδυ, για να γίνουν τα θαύματα που μας παρουσιάζει κάθε βδομάδα ή οδόν. Και όλοι αυτοί πληρώνονται ήμερονικά.

Ελάχιστοι από σάς θα υποφιαζώνταν ασφαλώς πως για να «γυριστή» μία σκηνή στην οποία, ως πούμε, εμφανίζεται η Μπέττυ Ντέιβις να χωμονελά, απαιτείται η εργασία 200-300 τεχνιτών.

Αυτός δε είναι ο κύριος λόγος που η κάθε ταινία στοιχίζει από πέντε ως πενήντα δισεκατομμύρια σημερινές σταθεροποιημένες δραχμές. Ίδιος οι εγχώριες ταινίες απαιτούν λιγνιγίδες, δαπάνες στις οποίες καμμία κινηματογραφική εταιρία, σ' οποιοδήποτε άλλο μέρος της γης, δεν ήταν δυνατό να υποβλήθ.

Μην ξεχνάτε όμως ότι ο αμερικανικός λαός είναι ο πλέον κινηματογραφόφιλος του κόσμου. Το ένα όγδοο του πληθυσμού, δηλαδή περί τα 20 εκατομμύρια ψυχές, πηγαίνουν κάθε μέρα, στον κινηματογράφο. Συνεπώς εισπράττονται περί τα 50 δισεκατομμύρια δραχμές ήμερονίως, δεδομένου ότι η τιμή του εισιτηρίου στην Αμερική κυμαίνεται από 2½ ως 7½ χιλιάδες δραχμές.

Αυτοί οι λιγνιγίδες αριθμοί συντηρούν το πολυδάπανο Χόλλυγουντ. Τόσο χρήμα συγκεντρώνεται στη μυθική κινηματογραφούπολη, ώστε κάθε τρέλλα θεωρείται... λογική!

Οι στατιστικές της έφορας αποκάλυψαν ότι τα περισσότερα χρήματα από μισθούς εισέπραξε κατά το 1945 ο γνωστός γάμος Φρέντ Μακ Μουρέυ φθάνοντας το αστρονομικό ποσό των 40 εκατομμυρίων δραχμών την ημέρα! Τα έσοδα των άλλων άστερων είναι ανάλογα. Και το κράτος, που έπεισθαινει με τις βαρείες πολεμικές φορολογίες του, φορολογίες που έφθασαν ως τα 90% επί των καθαρών προόδων, κάνει χρυσές δουλειές.

Το Χόλλυγουντ δέχθηκε σ'όλη την πολεμική περίοδο ανόγνωστα αυτή τη μεγάλη αφοσίωση. Γιατί κάθε δυστοπία έθεωρείτο πράξη αντιπατριωτική, ενώ το έθνος κινδύνευε. Και το Χόλλυγουντ ήθελε να δώσει το παράδειγμα του πατριωτισμού. Γι' αυτό όχι μονάχα υπέστη τη βαρύτοπη φορολογία, αλλά και πρωτοστάτησε στις πατριωτικές εκδηλώσεις.

Οι μεγαλύτεροι άστέρες, ο Κλάρκ Κέμπλ, ο Τάυρον Πάουερ, ο Τζέιμς Στούαρτ, ο Μοντγκόμερυ έγιναν ήρωες! Οι γυναίκες έδωσαν αίμα για μεταγγίσεις, μία, δυο, τρεις, πέντε φορές. Δίνουν επίσης κάθε μέρα παραστάσεις φιλανθρωπικές. Και οργανώνουν τους πιο πρωτότυπους εράνους στα όργανιστικά πλούτη «πάου» τους.

Μία βραδιά η Τζίντζερ Ρότζερς έδωσε στον δημοκρατία υπέρ των κρατικών δανείων ένα ζευγάρι παπούτσια της του χορού. Και τα παπούτσια κατεκυρώθησαν σε κάποιον για 150 εκατομμύρια δραχμές!

Ο επίσκοπος όμως πικαρίστηκε τόσο, ώστε πρότεινε να αγοράσει το καπέλλο της. Βγήκε κι' αυτό στη δημοπρασία και κατεκυρώθη για 250 εκατομμύρια... σ' έναν άλλο. Ο ήττημένος και πάλι θαυμαστής της προχώρησε τότε στο φουτάνι κι' η ζωνθή νόμισα.

Βγήκε εν τέλει από το «πάρτυ» θεόγυμνη, τυλιγμένη σε μία δανεική «ρούμ ντε σάιμπρ»! Το κράτος εισέπραξε 1½ δισεκατομμύρια δραχμές απ' αυτή την... παραφροσύνη κι' ο επίσκοπος πλειοδότησε μόλις κατώρθωσε να' αποκτήσ. Το... σουτιέν της Τζίντζερ για 350 εκατομμύρια!

Και όμως το ρεκόρ, όπως ανήγγειλιν επίσημως οι κρατικές διαφημίσεις, κατέχει η σειράνα με τα πλατινένια μαλλιά Βερόνικα Λέις, η οποία κατώρθωσε να πουλήσει μία μπουκλα της για 930 εκατομμύρια δραχμές!

Η περίφημη Αμερικανική ηθοποιός Τζίντζερ Ρότζερς.

Μία άλλη πρωταγωνίστρια, η Λάνα Τάρνερ πουλπούσε στη δημοπρασία ένα φιλή της για 250 εκατομμύρια δραχμές! Το πλήρωσε ένας νεαρός. Αφού τη φίλησε δημοσία και με πολύ πάθος, γύρισε στον κόσμο και είπε:

—Αυτά τα χρήματα είναι όλα μου οι οικονομίες. Τα μαζέψα δουλεύοντας τέσσερα χρόνια. Δεν μου μένει πιά τίποτε! Άλλα είμαι ευτυχής!... Το φλογερό φιλή που πήρα, με ηλεκτρίσε. Πάω να καταταγώ έθελοντής!

Καί τέτοια επεισόδια έχουν τρομακτική απήχηση στον αμερικανικό λαό. Σαν μεγάλες λαός που είναι, συγκινείται από μεγάλες χειρονομίες. Καί τέτοιες έδωσε μενάλες χειρονομίες. Καί τέτοιες έδωσε αφθονες το Χόλλυγουντ στη διάρκεια του πολέμου. Πάμπολλοι δημοφιλείς άστέρες χρεώθηκαν για να πληρώσουν τους πολεμικούς φόρους! Δούλεσαν για να νικήση η Αμερική!

Αυτο δε παρουσιάσθηκε σ' όλους τους παραγωγικούς κλάδους της πολυστέρου. σ' όλες τις κοινωνικές εκδηλώσεις, σ' όλες τις αμερικανικές καρδιές. Με τέτοια ανοικτή κι' ενθουσιασμό του πλέον ανομοιογενούς συνόλου, δεν ήταν δυνατόν παρά να πραγματοποιηθή η Νίκη.

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ένα νέο φίλμ

★Ο «Ταχυδρόμος χτυπάει πάντοτε ο δούλο» (ο ρόλος), είναι μία νουβέλλα του Τζαίμς Κανν την οποία το 1939 οι Γάλλοι σκέφθηκαν να μεταφέρουν στην οθόνη, ο πόλεμος όμως διέκοψε το σχέδιό τους αυτό και το φίλμ δεν γυριστηκε. Τώρα όμως το φίλμ αυτό που δεν κατωρθώθη να γυριστή σε γαλλικά στούντιο και με Γάλλους ηθοποιούς, γυρίστηκε στο στούντιο της «Μέτρο» από τον περίφημο σκηνοθέτη Τζιν Γκάρνερ. Πρωταγωνιστής της ταινίας αυτής είναι ο Τζών Γκάρνολντ, η Λάνα Τάρνερ, η Σέσιλ Κέλλανγουάιν, ο Λέον Αϊνς, ο Άλαν Ρήντ κ. ά.

Είσατε τελεία ΣΥΖΥΓΟΣ;

Τρεις διάσημοι ηθοποιοί του Χόλλυγουντ σάς βοηθούν να το ανακαλύψετε

Είσατε απολύτως βεβαία, κυρία μου, ότι δεν βρίσκετε στον έαυτο σας τίποτε για το οποίο να τον κατηγορήσετε; Θα απαντήσετε ασφαλώς ναί. Κι' όμως, με την άεσία σας, τρεις μεγάλοι — και παντρεμένοι — άστέρες του κινηματογράφου, ο Τάυρον Πάουερ, ο Ντάνι Άντριους και ο Έρρολ Φλύνν, εσάς κάνουν μερικές αδιάκριτες ερωτήσεις πάνω στις μικρολεπτομέρειες εκείνης της ζωής, τις φαινομενικά ασήμαντες, που είναι καμιά φορά άρκετές για να θολώσουν τον ορίζοντα της συζυγικής ευτυχίας.

Στις ερωτήσεις αυτές πρέπει ν' απαντήσετε με μία από τις έξις τέσσερες λέξεις: Ποτέ — Σπανίως — Συχνά — Πάντα, τις οποίες θα βαθμολογήσετε ως έξης: Ποτέ (0), Σπανίως (1), Συχνά (2), Πάντα (3).

Ερωτά: Ο Τάυρον Πάουερ

1) Σας άρέσει να φλυαρήτε, όταν βρίσκεσθε στον κινηματογράφο;
2) Μηπως υποχρεώνετε τον άνδρα σας να σας φέρει το πρωινό ρόφημα στο κρεβάτι;
3) Δέχεσθε προσκλησεις σε σούπια, σε γλέντια, σε κέντρα, χωρίς προηγούμενος να συμβουλευθήτε τον σύζυγό σας;
4) Του μιλάτε για τα φλέρτ που είχατε πρό του γάμου σας;

5) Τον υποχρεώνετε να φάη το υπόλοιπο της πιατέλας, λέγοντάς του πως αν μείνη για αύριο το φαγητό αυτό θα χαλάσση;
6) Χρησιμοποιείτε την οδοντόβουρτσά και την οδοντόπαστά του για τον καθαρισμό των δοντιών σας;

7) Μιλάτε για την πεθερά σας με εφρωνεία ή με οίκτο;
8) Όταν μιλάει ο σύζυγός σας, τον διακόπτετε, για να συμπληρώσετε έσεις τα λόγια του, όπως σάς συμφέρει ή για να συντομεύσετε την αφήγησή του;

9) Τακτοποιείτε τα συρτάρια του χωρίς να σάς το πη ο ίδιος;
10) Χρησιμοποιείτε την ξυριστική του μηχανή για τον σβέρκο σας ή για τις τρίχες των ποδιών σας;

11) Όταν σάς προσφέρει ένα δώρο, επιμένετε να μάθετε, πόσο το άξιωσε;
12) Φορείτε το βράδυ στο κεφάλι σας μπουκουτί;

13) Όταν έρχεται στο σπίτι σας με κανένα βιβλίο ή περιοδικό, το το άρπάζετε άμεσως, για να ιδής τι είναι;

14) Λέτε: «τα παιδιά μου», «το σπίτι μου», «τα έσοδά μου»;
15) Μιλάτε περιφρονητικά μπροστά του για τους άνδρες, για τους συζύγους, για το γάμο;

Ερωτά: Ο Ντάνι Άντριους

1) Επιμένετε τα βράδια να βγαίνετε, όταν ο σύζυγός σας σάς λέγει ότι είναι κουρασμένος;
2) Όταν κοιμάσθε μαζί, τραβάτε τα σκεπάσματα προς το μέρος σας;

3) Το βάζετε με το ζόρι φαγητό στο πιάτο του, όταν λέγη πως δεν θέλει άλλο;
4) Προσπαθείτε, με κάθε τρόπο, να του αποδείξετε ότι τον περνάτε σε μάρφωσι και εξουνάδα;

5) Του υπενθυμίζετε διάφορα οικογενειακά του ζητήματα, που έχετε πως δεν θέλει να θυμάται;

6) Όταν στέλνετε τα πουκάμισά του στην πλύστρα, ξεχνάτε να βγάλετε από πάνω τους τα κουμπιά των μανικετιών;

7) Επιμένετε ότι οι γυναίκες οδηγούν ασυτοκίνητο καλύτερα από τους άνδρες;
8) Παραπονιόσθε ότι έπαψε να σάς προσέχη όπως πρώτα;

9) Του λέτε πως οι φίλοι του είναι καλύτεροι απ' αυτόν;
10) Όταν γράφη η διαβάζη, τον διακόπτετε, για να του πητε διάφορες ασήμαντες κουθέντες;

11) Τον υποχρεώνετε ν' ακολουθή μία δίαιτα φαγητού, έπειδή την κάνετε έσεις;

12) Είσατε καλοντυμένη μέσα στο σπίτι ή γυρίζετε άτημέλητη, άχτένιστη και άσφαη;
13) Του απαγορεύετε κάθε ανάμειξη και έλεγχο των λογαριασμών του σπιτιού;

14) Πετάνε τις παλιές του γραβάτες χωρίς να τον ρωτήσετε;
15) Φλερτάρετε με τους φίλους του, για να τον πειράξετε;

Ερωτά: Ο Έρρολ Φλύνν

1) Όταν ο σύζυγός σας πλαγιαίζει το βράδυ κοντά σας, τον ξανασηκώνετε, για να ιδής αν είναι καλά κλειδωμένες οι πόρτες;
2) Το δημιουργείτε σκηνές, όταν του πέ-

φτη πάνω στο χαλί ή στάχτη του τσιγάρου του;
3) Αγοράζετε πράγματα που δεν σας γοεάζονται με την μόνη δικαιολογία πως ήταν «εσοκαίρια»;

4) Το πρωί, του άρπάζετε την έφημερίδα απ' τα χέρια, για να την διαβάσετε πρώτη έσεις;

5) Όταν σάς ζητάη τη γνώμη σας, για κάτι, του λέτε πως αυτός πρέπει ν' αποφασίση;

6) Όταν νυστάξη και θέλη να κοιμηθή, κρατάτε το φως άναμμένο, για να τελειώσετε το διαβάσμα ενός μυθιστορήματος;

7) Διηγείσθε τις ιστορίες, στις οποίες ο σύζυγός σας έπαιξε γελοίο ρόλο;

8) Τον υποχρεώνετε να τρώγη τα φαγητά, που δεν του άρσουν, βεβαιώνοντάς τον πως τα μαγειρεύετε κατά τον καλύτερο τρόπο;

9) Συνεχίζετε τον καλλωπισμό του προσώπου σας, αφού πέσετε το βράδυ στο κρεβάτι;
10) Τον ζηλεύετε με άσημαντες φλυαρίες και γυναικείο κουτοπονηλό;

Και τώρα, αν συγκυριώσατε 120 βαθμούς, αυτό σημαίνει πως ο σύζυγός σας είναι άξιολύπητος και πως το μόνο που του μένει είναι το διαζύγιο.

85-100: είναι καιρός να διαρωθώθη αν θέλετε να συγκαταστήτε τον άνδρα σας.

70-75: Είσατε μία σύζυγος ύποφερτή.
60-70: Καλούτσικη.
50-60: Καλή.
40-50: Πολύ καλή.

15-20: Είσατε άξια συγκαρτηρήν.
5-15: Είσατε μία σύζυγος μοναδική στον κόσμο.

Κάτω των 5 βαθμών, θα πη πως είσατε πολύ έπεικής κριτής του έαυτού σας και καλά θα κάνετε στην περίπτωση αυτή ν' άφήσετε τον σύζυγό σας ν' απαντήσει στη θέσι σας.

Τι έγιναν οι άστέρες της «Ούφα» και της «Τόμπις»

Πολλοί από τους αναγνώστες μας θα ήθελαν να μάθουν ασφαλώς τί έγιναν τα άστέρια του γεωμικνού κινηματογράφου, όχι τόσο από ενδιαφέρον, όσο από περιέργεια. Ας μάθουν λοιπόν έτι:

Η Χριστίνα Ζέντερμπάουμ, η Ίρένε φον Μάιντεντορφ, ο Βίλλυ Φρίτε, ο Κάρελ Μαρτέλ και ο Χέρμαν Σπέλμανς ίδρυσαν στο Αμβούργο μία ένωση με σκοπό να υπερασπίσουν τα κοινά τους συμφέροντα.

Στην ίδια πόλη η Ίλζε Βέρνερ ξανάρχισε την θεατρική της ζωή κερδίζοντας καθημερινώς νέους θαυμαστάς μεταξύ των ανδρών των στρατευμάτων κατοχής.

Η Όλλυ Χόλτζμαν, ο Κάρελ Σέμπρονκ, ο Γκούντερ Λούντερ, η Κάτε Χάσκ και η κόρη της Άννελόρε Σπρότ αποτελούν το συγκρότημα ενός μεγάλου βερολινέζικου θεάτρου υπό την διεύθυνση του Βίκτωρ ντε Κόβα.

Ο Βίκτωρ Στάλν, η Κάριν Χάρντ, η Χάνου Κνότεκ και ο Κούρτ Μάιτλερ βρίσκονται κι' αυτό στο Βερολίνο.

Η Χάιντλερ Κατάγιερ (πρωταγωνίστρια του «Κατηγόρη») παίζει στην Χαϊδελβέργη. Ο Χάινς Άλμπερτ βρίσκεται στο Τοδτσικ και σκοπεύει να ανοίξη ένα θέατρο στο Μόναχο.

Ο Χάινς Ρήμαν, ο οποίος έφθασε στο Βερολίνο προερχόμενος εκ Μεικλενβούργου, σκοπεύει να ιδρύση εκεί μία εταιρεία παραγωγής γεωμικών φίλμ.

Ο Πάουλ Κόμπ είναι ο κύριος πρωταγωνιστής ενός θεάτρου του «Ισλ. Ο Έρικ Πόντο διευθύνει μία θεατρική έπιχείρηση στη Δρέσδη.

Ο Γιόχανες Έστορς, άλλανδικής καταγωγής συναντά μεγάλες δυσκολίες. Οι συμπαιρωτές του τον θεωρούν δοσίλογο, ως συνεργασθέντα με τους έχθρους της πατρίδος του.

Το ίδιο συμβαίνει και με τον Ρενέ Ντέλντν, ο οποίος γεννήθηκε στο Λουξεμβούργο.

Η Λέιν Ρίφενσταλ πήρε επί τέλους την άδεια ν' αποτελειώση το περίφημο φίλμ της «Τήφλαντ». Η άδεια αυτή όφειλεται, όπως ψιθυρίζεται σε μία σημαίνουσα προσωπικότητα της Γαλλίας.

Ο Κρίστιαν Κράϊσλερ πέθανε στο Βερολίνο. Αγωνίστηκε τέλος η τύχη των Όσκαρ Ζίμα, Χάρρυ Λίνγκε, Χάρολντ Πάουλσεν, Χάινς φον Σλέτσο, Πάουλ Χάρτμαν και Χάινριχ Γκεόργκε.

Εξη βραβεία

★ Στόν Καναδά, το άριστο γεωμικτικό φίλμ «Το χαμένο γουέκ-έντ» κέρδισε έξη βραβεία, ένα ως το καλύτερο φίλμ της χρονιάς, ένα για την καλύτερη ηθοποιά (Ραίη Μίλλαν), ένα ήθεποιά (Ραίη Μίλλαν), ένα για την καλύτερη σκηνοθεσία (Βίλλυ Βίλντερ), ένα για το καλύτερο σενάριο (Μπρόντρετ και Βίλντερ) ένα για την καλύτερη παραγωγή (Τσάρλς Μπρόκετ) κι' ένα για την καλύτερη φωτογραφία (Ουάλλιαμ Σέιτς).

Εξη βραβεία

★ Στόν Καναδά, το άριστο γεωμικτικό φίλμ «Το χαμένο γουέκ-έντ» κέρδισε έξη βραβεία, ένα ως το καλύτερο φίλμ της χρονιάς, ένα για την καλύτερη ηθοποιά (Ραίη Μίλλαν), ένα ήθεποιά (Ραίη Μίλλαν), ένα για την καλύτερη σκηνοθεσία (Βίλλυ Βίλντερ), ένα για το καλύτερο σενάριο (Μπρόντρετ και Βίλντερ) ένα για την καλύτερη παραγωγή (Τσάρλς Μπρόκετ) κι' ένα για την καλύτερη φωτογραφία (Ουάλλιαμ Σέιτς).

ΜΠΕΤΤΥ ΓΚΡΕΪΜΠΑ

Η πιο τυχερή καλλιτέχνης του Χόλλυγουντ

Απ' το βορρά στο νότο κι' απ' την ανατολή στη ύση, όλος ο κόσμος, ένα άστρο του κινηματογράφου λατρεύει σήμερα. Την Μπέττυ Γκρέϊμπλ. Έκατομμύρια φίλων του κινηματογράφου προφέρουν με θαυμασμό το όνομά της. Υπάρχουν άνθρωποι που πηγαίνουν στις αίθουσες του κινηματογράφου και βλέπουν δυο-τρεις ή και τέσσερες ακόμα, προβολές των έργων της συνεχώς.

Η Μπέττυ θεωρείται επίσης σήμερα ως η πιο τυχερή καλλιτέχνης του κινηματογράφου. Ο μισθός της φθάνει στις 7.000 δολάρια την εβδομάδα, το δε εισόδημά της, γενικώς, από διαφημίσεις, ραδιοφωνικές εκπομπές καθώς και από εκπομπές τηλεόρασης συμπεσούται σε 12.000 δολάρια την εβδομάδα, ποσό που μόνο ο Μπίγκ Κρόμπι με τις 15.000 δολάρια, που κερδίζει την εβδομάδα, το ξεπερνάει.

Η Μπέττυ έχει κάνει άσφαλεια ζωής 500.000 δολαρίων. Επίσης έχει άσφαλισει τα περιήμημα πόδια της για 1.000.000 δολάρια.

Η Μπέττυ Γκρέϊμπλ ήταν ένα κορίτσι, μάλλον φτωχό. Σπούδασε ωστόσο όπως όλα τα κορίτσια στην Αμερική. Μα όταν βρισκόταν στο Κολλέγιο, παράτησε έξαφνα στη μέση τις σπουδές της και προσελήθη σε μία δεύτερης κατηγορίας όρχηστρα.

Οι όρχηστρες αυτές κάνουν τουρνέ σε όλη την Αμερική και έκτος των μελών της όρχηστρας έχουν μαζί τους μία τραγουδίστρια και μία χορεύτρια.

Η αλήθεια είναι πως η Μπέττυ είχε τα προσόντα να γίνει η χορεύτρια της όρχηστρας. Έξ άλλου, αυτή ήταν η φιλοδοξία της. Το ταλέντο δεν της έ-

λειπε. Ο διευθυντής όμως της όρχηστρας αυτής ήταν έκτος της ζωής της. Οι συνάδελφοί της θαυμάζουν την έξαιρετική άντοχή της στο χορό και το άνευαντίλο κέφι της. Η εμφάνισή της σ' ένα σολονί ή σε μία δεξίωση δημοφιλής άμεσως μία άμφοσφαιρα εύθυμίας.

★ Θέλετε τώρα και μερικά χαρακτηριστικά της; Ύψος 1.66. Βάρος 59 κιλά. Έχει όμως σταθερά, γιατί όπως είπα και η ίδια πρόκειται στους δημοσιονόμους, όταν εργάζεται φτάνει τα 63 κιλά και όταν κουράζεται σε 56. Τα 59 κιλά λοιπόν είναι ο μέσος όρος. Μό-ρια και μαλλιά καστανά. Αποφύγει τα παντός είδους καλλυντικά και μακιγιαρίσματα όταν είναι υποχρεωμένη να το κάνει. Χρησιμοποιεί άγνό σαπούνι λευκό από λαδί της έλπίας, που το φέρνει έπιπιδες από την Ισπανία.

★ Η Λίζομπεθ Σκότ, η οποία πρωταγωνιστεί μαζί με την Βαρβάρα Στάνγουϊκ στο φίλμ «Παράξενη άγάπη» έχει την μεγαλύτερη και καλύτερη συλλογή δίσκων γραμμοφώνου του Χόλλυγουντ.

—Τελείωσαν για μένα οι τρέλλες και οι περιπέτειες. Είμαι πολύ-πολύ ευχαριστημένη από τη σημερινή μου ζωή. Ο Χάρντ είναι για μένα ο πιο ιδανικός σύζυγος του κόσμου. Έξ άλλου είμαστε ένωμένοι οι δυο μας με δεσμό που είναι άδύνατον να σπάσουν. Δεν έννοώ το γάμο μας, αλλά το παιδάκι μας. Ναι, δεν σάς το κρύβω: αγαπώ το σύζυγό μου, αλλά λατρεύω κυριολεκτικώς το γυίο μου. Αυτό είναι η μεγάλη ευτυχία της ζωής μου, ο μόνος σκοπός για τον οποίο ζω. Έπειτα...

Η Μπέττυ σάπασε για μία στιγμή και συνέχισε χαμογελώντας πονηρά: —Ότανών τρεις γάμοι για μία γυναίκα και μάλιστα για μία καλλιτέχνη-δα του κινηματογράφου! Πέφτει κανείς έξω κάποτε στους δυο πρώτους, αλλά στον τρίτο βρίσκεται την ευτυχία την αληθινή. Και αυτό ακριβώς συνέβη και στη δική μου περίπτωση. Τι περισσότερο να σάς πω; Ευχαριστώ το θεό και τη Μοίρα γιατί με βοήθησαν να διαπραγματευτώ μεν τα πιο μεγάλα όνειρά μου και ως γυναίκα και ως καλλιτέχνης.

Η Μπέττυ αναπνέει τα σπόρ και τρελαίνεται κυριολεκτικά για την θάλασσα. Της άρεσουν επίσης οι εκδρομές στα δάση και στις κορυφές των βουνών.

★ Ο χορός είναι η μεγαλύτερη χαρά της ζωής της. Οι συνάδελφοί της θαυμάζουν την έξαιρετική άντοχή της στο χορό και το άνευαντίλο κέφι της. Η εμφάνισή της σ' ένα σολονί ή σε μία δεξίωση δημοφιλής άμεσως μία άμφοσφαιρα εύθυμίας.

★ Θέλετε τώρα και μερικά χαρακτηριστικά της; Ύψος 1.66. Βάρος 59 κιλά. Έχει όμως σταθερά, γιατί όπως είπα και η ίδια πρόκειται στους δημοσιονόμους, όταν εργάζεται φτάνει τα 63 κιλά και όταν κουράζεται σε 56. Τα 59 κιλά λοιπόν είναι ο μέσος όρος. Μό-ρια και μαλλιά καστανά. Αποφύγει τα παντός είδους καλλυντικά και μακιγιαρίσματα όταν είναι υποχρεωμένη να το κάνει. Χρησιμοποιεί άγνό σαπούνι λευκό από λαδί της έλπίας, που το φέρνει έπιπιδες από την Ισπανία.

★ Η Λίζομπεθ Σκότ, η οποία πρωταγωνιστεί μαζί με την Βαρβάρα Στάνγουϊκ στο φίλμ «Παράξενη άγάπη» έχει την μεγαλύτερη και καλύτερη συλλογή δίσκων γραμμοφώνου του Χόλλυγουντ.

—Τελείωσαν για μένα οι τρέλλες και οι περιπέτειες. Είμαι πολύ-πολύ ευχαριστημένη από τη σημερινή μου ζωή. Ο Χάρντ είναι για μένα ο πιο ιδανικός σύζυγος του κόσμου. Έξ άλλου είμαστε ένωμένοι οι δυο μας με δεσμό που είναι άδύνατον να σπάσουν. Δεν έννοώ το γάμο μας, αλλά το παιδάκι μας. Ναι, δεν σάς το κρύβω: αγαπώ το σύζυγό μου, αλλά λατρεύω κυριολεκτικώς το γυίο μου. Αυτό είναι η μεγάλη ευτυχία της ζωής μου, ο μόνος σκοπός για τον οποίο ζω. Έπειτα...

Η Μπέττυ σάπασε για μία στιγμή και συνέχισε χαμογελώντας πονηρά: —Ότανών τρεις γάμοι για μία γυναίκα και μάλιστα για μία καλλιτέχνη-δα του κινηματογράφου! Πέφτει κανείς έξω κάποτε στους δυο πρώτους, αλλά στον τρίτο βρίσκεται την ευτυχία την αληθινή. Και αυτό ακριβώς συνέβη και στη δική μου περίπτωση. Τι περισσότερο να σάς πω; Ευχαριστώ το θεό και τη Μοίρα γιατί με βοήθησαν να διαπραγματευτώ μεν τα πιο μεγάλα όνειρά μου και ως γυναίκα και ως καλλιτέχνης.

Η Μπέττυ αναπνέει τα σπόρ και τρελαίνεται κυριολεκτικά για την θάλασσα. Της άρεσουν επίσης οι εκδρομές στα δάση και στις κορυφές των βουνών.

★ Ο χορός είναι η μεγαλύτερη χαρά της ζωής της. Οι συνάδελφοί της θαυμάζουν την έξαιρετική άντοχή της στο χορό και το άνευαντίλο κέφι της. Η εμφάνισή της σ' ένα σολονί ή σε μία δεξίωση δημοφιλής άμεσως μία άμφοσφαιρα εύθυμίας.

★ Θέλετε τώρα και μερικά χαρακτηριστικά της; Ύψος 1.66. Βάρος 59 κιλά. Έχει όμως σταθερά, γιατί όπως είπα και η ίδια πρόκειται στους δημοσιονόμους, όταν εργάζεται φτάνει τα 63 κιλά και όταν κουράζεται σε 56. Τα 59 κιλά λοιπόν είναι ο μέσος όρος. Μό-ρια και μαλλιά καστανά. Αποφύγει τα παντός είδους καλλυντικά και μακιγιαρίσματα όταν είναι υποχρεωμένη να το κάνει. Χρησιμοποιεί άγνό σαπούνι λευκό από λαδί της έλπίας, που το φέρνει έπιπιδες από την Ισπανία.

★ Η Λίζομπεθ Σκότ, η οποία πρωταγωνιστεί μαζί με την Βαρβάρα Στάνγουϊκ στο φίλμ «Παράξενη άγάπη» έχει την μεγαλύτερη και καλύτερη συλλογή δίσκων γραμμοφώνου του Χόλλυγουντ.

—Τελείωσαν για μένα οι τρέλλες και οι περιπέτειες. Είμαι πολύ-πολύ ευχαριστημένη από τη σημερινή μου ζωή. Ο Χάρντ είναι για μένα ο πιο ιδανικός σύζυγος του κόσμου. Έξ άλλου είμαστε ένωμένοι οι δυο μας με δεσμό που είναι άδύνατον να σπάσουν. Δεν έννοώ το γάμο μας, αλλά το παιδάκι μας. Ναι, δεν σάς το κρύβω: αγαπώ το σύζυγό μου, αλλά λατρεύω κυριολεκτικώς το γυίο μου. Αυτό είναι η μεγάλη ευτυχία της ζωής μου, ο μόνος σκοπός για τον οποίο ζω. Έπειτα...

Η Μπέττυ σάπασε για μία στιγμή και συνέχισε χαμογελώντας πονηρά: —Ότανών τρεις γάμοι για μία γυναίκα και μάλιστα για μία καλλιτέχνη-δα του κινηματογράφου! Πέφτει κανείς έξω κάποτε στους δυο πρώτους, αλλά στον τρίτο βρίσκεται την ευτυχία την αληθινή. Και αυτό ακριβώς συνέβη και στη δική μου περίπτωση. Τι περισσότερο να σάς πω; Ευχαριστώ το θεό και τη Μοίρα γιατί με βοήθησαν να διαπραγματευτώ μεν τα πιο μεγάλα όνειρά μου και ως γυναίκα και ως καλλιτέχνης.

Η Μπέττυ αναπνέει τα σπόρ και τρελαίνεται κυριολεκτικά για την θάλασσα. Της άρεσουν επίσης οι εκδρομές στα δάση και στις κορυφές των βουνών.

★ Ο χορός είναι η μεγαλύτερη χαρά της ζωής της. Οι συνάδελφοί της θαυμάζουν την έξαιρετική άντοχή της στο χορό και το άνευαντίλο κέφι της. Η εμφάνισή της σ' ένα σολονί ή σε μία δεξίωση δημοφιλής άμεσως μία άμφοσφαιρα εύθυμίας.

★ Θέλετε τώρα και μερικά χαρακτηριστικά της; Ύψος 1.66. Βάρος 59 κιλά. Έχει όμως σταθερά, γιατί όπως είπα και η ίδια πρόκειται στους δημοσιονόμους, όταν εργάζεται φτάνει τα 63 κιλά και όταν κουράζεται σε 56. Τα 59 κιλά λοιπόν είναι ο μέσος όρος. Μό-ρια και μαλλιά καστανά. Αποφύγει τα παντός είδους καλλυντικά και μακιγιαρίσματα όταν είναι υποχρεωμένη να το κάνει. Χρησιμοποιεί άγνό σαπούνι λευκό από λαδί της έλπίας, που το φέρνει έπιπιδες από την Ισπανία.

★ Η Λίζομπεθ Σκότ, η οποία πρωταγωνιστεί μαζί με την Βαρβάρα Στάνγουϊκ στο φίλμ «Παράξενη άγάπη» έχει την μεγαλύτερη και καλύτερη συλλογή δίσκων γραμμοφώνου του Χόλλυγουντ.

—Τελείωσαν για μένα οι τρέ

Μαρτώρα και ΘΗΡΙΩΔΙΕΣ

‘Η άμαρτωλή ‘Εοτιάς

Ο τελευταίος πόλεμος, μαζί με τις άλλες τρομακτικές καταστροφές του, είχε φέρει πάλι στην πρώτη γραμμή τα πιο φοβικά μαρτύρια και τις πιο σκληρές ωμότητες που μπορεί να συλλάβει η φαντασία του ανθρώπου.

Οι Γερμανοί, οι Γαλλανοί, οι Ιταλοί και οι Βούλγαροι, οι εγκληματικοί και άπληστοι αυτοί δήμιοι τών λαών, ξαναγύρισαν στα πιο σκοτεινά χρόνια του μεσαιώνα και της αρχαιότητας και πήραν από τις τραγικές αυτές εποχές τα πιο τρομακτικά βασανιστήρια και τις πιο αιματηρές φοβεραλότητες. Έτσι, όλες οι αγριότητες που έχαραζαν τα πιο ζοφερά παλιά χρόνια, ξαναγύρισαν π' όλη την άπανθρωπια τους.

Στη σειρά αυτή θα ίδουμε ποιοι ήταν οι βασανιστές των Γερμανών, Βουλγάρων και Ιταλών δημίων.

Αρχίζουμε από την αρχαία Ρώμη.

Η Ιερέα του ναού της ‘Εστίας στη Ρώμη, που παρθεναία τον όρκο της και έρωτεύονταν, έτιμωρείτο απ' τους αρχαίους Ρωμαίους κατά τον πιο άπανθρωπο και άγριο τρόπο: την έδωσαν ζωντανή!

Ο ήλιος είχε βασιλέψει και η νύχτα άρχισε να κατεβή. Άργα στο ναό της ‘Εστίας, ‘Η ‘Εοτιάδα Αιγυπτία φόρεσε τον μακρύ μάλλλινο χιτώνα και προχώρησε στο ιερό της θεάς, που πάνω σ' ένα τριπόδα έκανε το σάβεστο πυρ, γιατί ήταν η σειρά της να φρουρήσει. ‘Η Μεγάλη ‘Εοτιάς της έδωσε το συσσυλιτήριο και ένα δείπνο έδωκε για τη φωτιά, έπισης της έούστησε πριν αποχωρήσει να μην αφήσει τον ύπνο να την πάρει ούτε μια στιγμή, γιατί η τιμωρία της θα ήταν τρομερή.

Η νύχτα ήταν σκοτεινή, ο ούρανός δίχως αστέρια. ‘Η φλόγα καθόσ' έπαιζε πάνω στον τριπόδα έρωχνε φευγαλέες σκιές στις κολώνες της μεγάλης αίθουσας. ‘Η Αιγυπτία μόλις έβρισκε μόνι, σηκώθηκε και περπατώντας τέσσερες πέντε φορές στην αίθουσα. Κάθε φορά έφτανε μπροστά σ' ένα πόρτα που ώδηγούσε στον κήπο, σκεπτόταν λίγες στιγμές κι έπειτα, σαν να δίσταζε γύριζε πίσω. Στο τέλος πήρε την απόφαση. ‘Αθόρυβα άνοιξε την πόρτα και βήλκε έξω στον κήπο, όπου το σκοτάδι ήταν πυκνό.

‘Όταν μπήκε πάλι μέσα, με τρόπο που έδειχνε φανερά πως την είχε κυριεύσει κάποιος τρόμος. Σχεδόν την ίδια στιγμή μια σκιά γλύστισε μέσα στη μεγάλη αίθουσα. ‘Ενας άγριος ύψλος, ώραιος, προχωρούσε με άργα βήματα προς την παρθένα της θεάς. ‘Η Αιγυπτία έτρεψε περισσότερο, αλλά δεν φαίνονταν να εσφιγσθήκε στην παρουσία του άνδρα εκείνου. Την έπλησίασε, πέρασε το χέρι του στη μέση της, έσφιξε το ώραιο κορμί πάνω του και κόλλησε τα χείλη του στα δικά της.

Αιγυπτία, γλυκεία μου Αιγυπτία, έλεγε ο άνδρας, με σιγανή φωνή. ‘Όλοι κι' όλα κοιμούνται έναν ύπνο που μοιάζει με θάνατο. Έμιαστε μόνου... Έλα στην άγκαλιά μου!...

Όταν το πρωί οι ‘Εοτιάδες μπήκαν στο ναό τον βρήκαν άδειο. Το ιερό πυρ ήταν σβυσμένο. Έτρεξαν να ελδοποιήσουν σαστισμένες τη Μεγάλη ‘Εοτιάδα. ‘Η τελευταία βρήκε την Αιγυπτία λιποθυμμένη άναυχη στις κολώνες του περιστυλίου. ‘Αλλά το προμερωμένο ήταν πως έξω από το ναό πυκνά πλήθη κόσμου άρχισαν να μαζεύονται. Συστήσαν ζωήρα. Τί είχε συμβεί; Δύο τρεις πολίτες που γύριζαν άργα σπίτι τους είδαν κάποιο άνθρωπο να βγαίνει με προφύλαξη από το ναό και τον πήραν για κλέφτη ιερούλου. ‘Ο ναός περιείχε τάσους θησαυρούς. Τον κινήσαν με φωνές, ώσπου μια περιπολία λεγεωνιάρων τους έκουσε και ο άνθρωπος συνελήφθη. Ήταν ο γνωστός Ρωμαίος δικαστής Λούκιος Καντίλιος.

Ώστόσο η Αιγυπτία μόλις συνήλθε, ώδηγήθηκε ν' ανακριβή. Στη Μεγάλη ‘Εοτιάδα είχε βγει ο βαλκόνιος της, δεν ήξερε τίποτε. Έν

ζούτοια, όταν κήπο, πάνω στο ύγρο χόμα βρέθηκαν τα αποτυπώματα ανθρώκιν ποδιών. Και το χειρότερο, έμασε πως συνελήφθη ο Καντίλιος, που βγαίνει κρυφά τη νύχτα από το ναό.

Όλες οι ‘Εοτιάδες έσηκώθηκαν έναντιον της άτυχης Αιγυπτίας και την καταρίονταν για τη ροβερή προδοσία της κατά της θεάς.

Μόλις ο ‘Ιεράρχης έπληροφόρησε τα καθεκαστα έσπευσε στο ναό, με την άκολουσία του, έστάθηκε πρό του ομοιώματος της θεάς, τέντωσε τα χέρια του και ανέκραξε:

—Θα έκδικηθούμε την προδοσία, θ θεά! Μην τιμωρήσεις τη Ρώμη για το έγκλημα μιάς προδίδουσας!

‘Η Αιγυπτία έτρεξε και έπεσε στα πόδια του κλισόντας και ζητώντας συγώρεσι. ‘Εκείνος ούτε την πρόσεξε. ‘Όλη η Ρώμη είχε γίνει αναστατή, μόλις έμασε για την φοβερή ιεροσυλία. ‘Ο Καντίλιος δεν και γινωστός και άγνωστος στη Ρώμη έτιμωρήθη μέσα σε λίγες ώρες. Τον έβασαν σε μια κολώνα και ο Ποντίφιξ με την άκολουσία του, του κατάφερε ένα τεταίο χτύπημα με μια σιδερένια ράβδο στο κεφάλι που τον άφησε νεκρό. Ο κόσμος όμως περίμενε με άυπομονησία την τιμωρία της ‘Εοτιάδας. Θα ήταν τ' άπολυτικότερο θέαμα για τον έθλο. ‘Απειρα πλήθη άρχισαν να συγκεντρώνονται στον τόπο της έκτελέσεως, έξω από τη Ρώμη κραυγάζοντας:

—Θάνατος στην άμαρτωλή!...

Ήταν μια θλιβερή αλλά πολύ γραφική τελετή. Προηγείτο ο Ποντίφιξ, άκολουθούσαν οι άρχιερείς, οι ιερείς, άνώτεροι τιτλούχοι, στρατός, οι ‘Εοτιάδες και τελευταία σ' ένα φορείο κλειστό ώστε να μη φαίνεται βρισκόμενη η καταδικασμένη Ιερέα. Πίσω από το φορείο άκολουθούσε ένας σούλος, κρατώντας ένα λυχνάρι, ένα άμφορέα με νερό και ένα μικρό ψωμάκι.

Στο μέσον του τόπου, που ήταν προορισμένος για τις έκτελέσεις είχαν άνοιξη ένας μεγάλος βαθύς τάφος. ‘Ολόγυρα μικρά ύψώματα, σκεπασμένα με χόρτα έβειγαν πως πολλοί είχαν παρή ζωντανή εκεί. Μια μικρή ζώνη σκάλα κατέβαινε στον τάφο. ‘Όταν η κομπή έφθασε στο μέρος αυτό η Αιγυπτία με το κεφάλι σκεπασμένο μέσα σε μαύρο πέπλο έσύρθηκε από το φορείο, αλλά βλέποντας το άνοιγμα του τάφου, σωριασθηκε κατά γής λιπόθυμη. ‘Ο δήμιος την κατέβασε στο λάκκο. ‘Επειτα τοποθέτησε στον τάφο το λυχνάρι άναμένο, το ψωμάκι και το νερό. Οι ‘Εοτιάδες έκυρναν το πρόσωπο στις χλαμύδες τους μπρος στο φρικτό θέαμα. Δούλοι έταποθέτησαν μια μεγάλη πλάκα πάνω στον τάφο και έβρισαν πάνω χόμα. Τα πλήθη τα παρακολουθούσαν δλ' αυτά με άγαλλίαση. ‘Η τιμωρία ήταν δίκαια.

‘Η Αιγυπτία ύστερα από λίγες στιγμές συνήλθε μέσα στον τάφο. Πέρασαν ώρες και άρχισε να βασανίζεται από την πείνα και τη δίψα. ‘Ηπτε όσο λιγώτερο νερό μπορούσε, για να αναβάλει την ώρα του τέλους. ‘Όστερ' από λίγο όμως η δίψα την έκυρίευσε και άδειασε τον άμφορέα. Τώρα άνέπνεε δύσκολα, γιατί ο άέρας γινότανε όλοένα άραιότερος. Ένοιωσε φοβερές σφοριές στο μηλίγγια της. ‘Η καρδιά της πήγαινε να σπάσει. Νερό δεν ύπληρχε πιά. Το λυχνάρι σιγά σιγά έσβυε. ‘Όστερ' από λίγες στιγμές μαύρο σκοτάδι την τυλίξε. Ξαπλώθηκε κάτω κι' άρχισε να κλαίη γοερά. ‘Εσώσε σιγά σιγά το λυχνάρι. ‘Η άσπνοή της βαρεία και δύσκολη έπαψε. ‘Η ώραια ‘Εοτιάδα, θύμα του έρωτά της και της άγριότητας των άνθρωπίνων νόμων, ήταν νεκρή!...

Μαστίγωμα και άτιμωσις

‘Όπως γράφουμε παραπάνω το τάγμα των ‘Εοτιάδων Παρθένων στη Ρώμη, που φρουρού-

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ

Είνε μια πρωτότυπη και συναρπαστική σειρά από έντυπώσεις, είδύλλια και φλογερές έρωτικές περιπέτειες με τις γυναίκες κάθε χώρας και κάθε φυλής.

Πως μπορεί κανείς να κατακτήσει την καρδιά της Γαλλίδας, της Αγγλίδας, της Ισπανίδας, της Νορβηγίδας, της Αργεντινής, της Βραζιλιάνας κλπ.; Ποιό φλέρτ άρρσει σε κάθε μία; Ποιά τέχνη της άγάπης παριάζει στο χαρακτήρα της;

‘Ο ‘Ερωτικός οδηγός για όλες τις χώρες, που θεωρείται ως η μεγαλύτερη και η ώραιότερη έρευνα για τον σύγχρονο έρωτα, άρχισε να δημοσιεύεται από του σμηρινού Παοχαλινού τεύχους μας στη σελίδα 33.

Επίσης ένα νέο άριστούργημα του γόπτος Γάλλου συγγραφέως ΖΥΛ ΜΑΡΥ:

Πονεμένες ΜΗΤΕΡΕΣ

Συναρπαστικές σελίδες τρυφερής άγάπης, μητρικής στοργής και παραγωγού, όλος ο πόνος και η άπογνώσις της γυναίκας που βλέπει το όνειρό της να σβύνουν και την καρδιά της να γίνεται κομμάτια, δραματικές σκηνές αυτοβυσίας, η δολοζώντα έποποιία των κοινωνικών παθών ύπερκοια δοσμένη από τον άφθαστο Γάλλο μυθιστοριογράφο. ‘Από του σμηρινού πανηγυρικού τεύχους μας στη σελίδα 28.

σαν το σάβεστο πυρ της ‘Εστίας, είχαν ασυστητάτους νόμους. ‘Απ' τη στιγμή που μια παρθένα, σε τρυφερή ηλικία έκλεγόταν ‘Εοτιάς με κλήρο, άνηκε πιά νυχτή τε και σώματι στην ύπηρεσία της θεάς. ‘Αν παρμελόμενη τη φρούρησι του ιεροού πυρός, η τιμωρία της ήταν σκληρότατη. Γιατί, εκτός από τις μαστιγώσεις, που την έφιναν μισοπεθαμένη, έπρεπε να ύποστη την άτίμωσι, να παρουσιάσθ' μπρος στον Αυτοκράτορα και την άκολουσία του δόλγυμνη.

Σχετική εινε η παρακάτω ιστορία:

‘Ο γαός της ‘Εστίας εκείνη τη νύχτα, ύψωσαν βουδός κάτω από το θομπί φως του φεγγαριού, που καμαρωτό άρμένειε στον άσυννέφιστον ούρανό της Ρώμης. Φύλλο δεν έσάλευε. Ήταν μια από τις μαγευτικές εκείνες

άνοιξάτικες ρωμαϊκές νύχτες, όπου μια γλυκύα κωέλειά δένει τα μέλη του ανθρώπου και τον σέρνει άθελά του στον ύπνο, στο όνειρο.

Στη μεγάλη συνελήφθη άίσουσα, όπου η αλώνια φλόγα έφηνε μπρος στο ομοίωμα της θεάς, η Ιερέα Πορκία, μια όμορφη κοπέλλα από άριστοκρατική γενιά, μόλις δεκαενέα χρόνων, παρδεδόχη στον ύπνο, όπως μια μεθυμένη από έρωτα παρθένα παρδίδεται στην άγκαλιά του άγαπήμένου της. ‘Η συντροφισά της Λικινία, που φρουρούσαν μαζί κείνη τη νύχτα το ιερό πυρ, είχαν άποσυρθή κουρασμένη και όταν παρουσιάσθηκε κατά τα ημερώματα, βρήκε την Πορκία να κοιμάται ακόμα και το ιερό πυρ σβυσμένο.

‘Η Λικινία τρέμοντας από φόβο, κλαίοντας, ζήτησε τη συντροφισά της. ‘Η τελευταία ζήτησε να την παρηγορήσει:

—Το φταίξιμο εινε δικό μου, της έλεπε. Έγώ θα τιμωρηθώ. Φαίνεται πως κάποιο κακό πνεύμα μ' έσπρωξε στον ύπνο, γιατί δε μπο συνέθηκε ποτέ!...

—Α, έλεπε κλαίοντας πάντα η Λικινία. Έσύ είσαι πολύ νέα ακόμα και δεν έξεις την ασυτηρότητα των άρχιερών... Και οι δυο παρουσιάστηκαν στη Μεγάλη ‘Εοτιάδα, άνέφεραν το γεγονός και γονάτισαν μπροστά της, ζητώντας έλεος. ‘Η Πορκία έπαιμε να μην τιμωρηθ' η φίλη της. ‘Ο νόμος όμως του ναού ήταν σαφής. ‘Η Μεγάλη ‘Ιερέα δεν μπορούσε παρά ν' άναφέρει το πράγμα στο συμβούλιο των ‘Αρχιερών.

—Δε γίνεται άλλως, έδήλωσε στα δυο κορίτσια που τρέμανε από φόβο. ‘Η θεά εινε θυμωμένη. Πρέπει να έξευμενοθ'...

‘Ενας ψίθωρος συμπίονας άνατάραξε άναλάρα τις ταξείες των ‘Εοτιάδων, που παρακολουθούσαν τη σκηνή. Και οι δυο Ιερέες ήταν άναπητές, περισσότερο μάλιστα η Πορκία με τους έξαιρετικά εύνενικούς της τρόπους και την άγγελική της κλωσώνη.

Το συμβούλιο των ‘Αρχιερών, μόλις έλασε την άναφορά της Μεγάλης ‘Εοτιάδας, δεν άργησε να πάρη άπόφασι. Να σβύσει το ιερό πυρ της ‘Εστίας ήταν κακός οιωνός για την αλώνια πόλι. Οι δυο Ιερέες θα μαστιγώνονταν σκληρότατα και την τιμωρία θα έκτελούσε ο ‘Υπατος Ποντίφιξ, που ήταν αυτός ο Αυτοκράτωρ.

Την ίδια μέρα κίλας, ντυμένος την άρχιερατική του στολή και με άρκετή άκολουσία πήγε στο ναό. Την άφειε του αυτοκράτορα χαίρετσε ο γορός των ‘Εοτιάδων ψέλνοντας έναν ύμνο προς τη θεά.

Σε λίγο ώδηγήθηκαν εκεί η Λικινία και η Πορκία. Δύο Ιερέες τις έβδυσαν και η όμορφη των κοριτσιών άποκαλύθηκε σ' όλη της τη λαμπρότητα. ‘Ο άνθρωπος της αυτοκρατορικής άκολουσίας θαμπώθηκε και άνταλλάξαν άκραφά πονηρές ματιές. Κι' αυτός άκόμη ο Αυτοκράτωρας δεν ύπόρεσε να κρύψη το θαυμασμό του μπρος στις γυνες όμορφες. ‘Αλλά οι δυο γυναίκες είχαν σκεπάσει τα μάτια τους και τρέμανε από ντροπή.

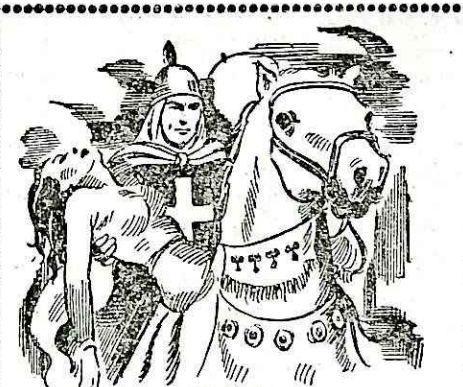
Οι Ιερέες που είχαν γδύσει τη Λικινία και την Πορκία παρδίδθηκαν σε μιάν άκρη, για να κρύψουν τα δάκρυά τους. ‘Η Μεγάλη ‘Εοτιάς έβνεψε σε δυο άλλες Ιερέες να προχωρήσουν και βάσκοντες το χέρι στον τράχηλο των καταδικασμένων, τις άναγκάσανε να σκύψουν όσο μπορούσαν με τα χέρια στα γόνατά τους.

Άμέσως έπειτα ο Αυτοκράτωρας πήρε από το χέρι της Μεγάλης ‘Εοτιάδας το μαστίγιο, που ήταν από χοντρές πέτινες λουρίδες με άγκαθαρές χάλκινες σφαίρες στις άκρες. Σήκωσε το μαστίγιο και χτύπησε πρώτα τη Λικινία στη ράχι. ‘Όλος ο ναός τότε άντηχησε από την κραυγή πόνου του κοριτσιού. ‘Επειτα χτύπησε την Πορκία. Ταυμονιά δεν έβγολε η νέα μ' όλο τον πόνο. ‘Ο Αυτοκράτωρας θυώσε και της κατέφερε δεύτερο και τρίτο χτύπημα. ‘Η Πορκία έπεσε καταγής λουσμένη στα αίματα και στα δάκρυα, αλλά η Μεγάλη ‘Εοτιάς με άσστηρη φωνή έπρόσταζε:

—Σήκω επάνω!...

Σας εύχαριστώ για ότι έκάματε. Σας όφειλω τη σωτηρία μου και η εύγνωμοσύνη μου θα εινε αλώνια... ‘Εάν θέλετε να με έυπηρετήσετε, θα σας παρακαλώ να στείλετε κάποιο να άναζητήσι τους ανθρώπους μου που δεν πρέπει να εινε μακριά... Παραπληνήθηκα μέσα σ' αυτό το δάσος και ίσως κι' αυτοί να με ζητούν έπισης... ‘Η άμαζώνια μούλας με μεγάλο κόπο, έαφνικά, η φωνή πνιγίκε μέσα στο λαρυγγά της και έγειρε το κεφάλι της πάνω στον κορμό του δένδρου.

Είχε λιποθυμήσει. ‘Ο κόμης Βερτράνδος έσκυψε τότε πάνω της και με μια γρηγορή κίνηση τράβηξε τη βελούδινη προσωπίδα που σκέπαζε την άγνώστη. Για μια στιγμή, σταμάτησε θαμπωμένος έμπρος στην όμορφη αυτή της γυναίκας, που όλη της η φυσιογνωμία είχε μιάν άπαράμιλλη ευγένεια και λεπτότητα. Γυρμένος τώρα πάνω της, προσπαούσε να την κλείν να συνέλθη. ‘Αλλ' οι προσπάθειές του δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα. Καί, τότε, παίρνοντας μια έαφνική άπόφασι, την σήκωσε στο στήθαρά μπράτσα του, την έπάρσε πάνω στη σέλλα του άλόγου του και ψιάνοντας και τη ντροπή. ‘Η Λικινία έπαθε κάτι χειρότερο από το θάνατο: ‘Εχασε το λογικό της... ΠΙΕΡ ΡΟΥΖΕΜΟΝ

Η ΩΡΑΙΑ ΣΙΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΜΗΣ ΒΕΡΤΡΑΝΔΟΣ

Τον καιρό των Σταυροφοριών

‘Ενα ποδοβολητό άλόγων τάρδεε, έαφνικά, την ήρεμία, της όμορφης κοιλάδας του Ταλαάτ έλ Μινίμ.

Μερικοί Τούρκοι, έτρεχαν πάνω στ' άλογά τους, σαν λυσσασμένοι πίσω από μιάν άμαζώνα, που έφηνε μπροστά τους.

Το ντύσιμό της και το πλούσιο χρυσοκέντητο σκέπασμα, που ήταν ριγμένο πάνω στ' άλογο της, φανερώσαν πως θάπρεπε να άνήκη στους σιαιοφροακτους Ιππότες, που είχαν έλθει από τη μακρινή Δύσι, για να άπελευθερώσουν τους άγίλους τόπους.

‘Η καταδιώξις συνεχίσθηκε για πολλή ώρα κι' η άμαζώνα φαίνονταν τόσο έξαντλημένη, που έλεγες πως, από τη μιά στιγμή στην άλλη, θα σωριάζονταν κάτω από το άλογο της.

Μά, έαφνικά μια λαμπρή συνοδεία έσπρόβαλε πίσω από ένα πυκνό δάσος.

Οι πανοπλίες έκείνων που την άκολουθούσαν άστραφταν στον ήλιο και οι μακρές λότητες τους, χτυπώντας πάνω στις άσπιδες τους, έκαναν ένα δαιμονικό θόρυβο.

Στο άντικρουσμα της συνοδείας, οι έλάχιστοι Τούρκοι τράβηξαν με όρμη τα χάλκινα όπλα των άλόγων τους και, σπηρνίζοντας τα με δλη τη δύναμή, άρχισαν να φεύγουν προς την άντίθετη κατεύθυνσι.

‘Αλλά, την ίδια στιγμή, μερικές σύντομες διαταγές άντηχησαν από το μέρος της συνοδείας, που ένα μέρος της άποσπάρθηκε άμέσως κι' άρχισε να τρέχη πίσω από τους Τούρκους που έφευγαν.

‘Ο άνθρωπος που είχε δώσει αυτές τις διαταγές, μαζί μ' έκέλευσε που είχαν άπομεινεί γύρω του κάλπασε έπειτα προς το μέρος της άμαζώνας.

Μόλις έφθασε κοντά της, πήδησε κάτω από το άλογο του, και, βλέποντας με πόση δυσκολία η άγνώστη κρατιόταν πάνω στη σέλλα της, την βοήθησε να κατέβη και την έφερε στη ρίλα ενός μεγάλου δένδρου, που βρισκόταν πιο πέρα, για να συνέλθη απ' τη συγκίνησή της και να έξεκουρασθ'.

‘Εβγαλεν έπειτα τη σιδερένια προσωπίδα που σκέπαζε το πρόσωπό του και, σκύδοντάς μπροστά της με σεβάσιμό, έλεπε:

—Κυρία, ο κόμης Βερτράνδος της Τριπόλεως θα εινε εύτυχης αν μπόρη να σας παρήσχη τις ύπηρεσίες του.

Στα λόγια αυτά, η άγνώστη ταραχθηκε και, με δολοφανερή προστάθεια, άπάντησε:

—Σας εύχαριστώ για ότι έκάματε. Σας όφειλω τη σωτηρία μου και η εύγνωμοσύνη μου θα εινε αλώνια... ‘Εάν θέλετε να με έυπηρετήσετε, θα σας παρακαλώ να στείλετε κάποιο να άναζητήσι τους ανθρώπους μου που δεν πρέπει να εινε μακριά... Παραπληνήθηκα μέσα σ' αυτό το δάσος και ίσως κι' αυτοί να με ζητούν έπισης... ‘Η άμαζώνια μούλας με μεγάλο κόπο, έαφνικά, η φωνή πνιγίκε μέσα στο λαρυγγά της και έγειρε το κεφάλι της πάνω στον κορμό του δένδρου.

Είχε λιποθυμήσει.

‘Ο κόμης Βερτράνδος έσκυψε τότε πάνω της και με μια γρηγορή κίνηση τράβηξε τη βελούδινη προσωπίδα που σκέπαζε την άγνώστη. Για μια στιγμή, σταμάτησε θαμπωμένος έμπρος στην όμορφη αυτή της γυναίκας, που όλη της η φυσιογνωμία είχε μιάν άπαράμιλλη ευγένεια και λεπτότητα.

Γυρμένος τώρα πάνω της, προσπαούσε να την κλείν να συνέλθη. ‘Αλλ' οι προσπάθειές του δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα. Καί, τότε, παίρνοντας μια έαφνική άπόφασι, την σήκωσε στο στήθαρά μπράτσα του, την έπάρσε πάνω στη σέλλα του άλόγου του και ψιάνοντας και τη ντροπή. ‘Η Λικινία έπαθε κάτι χειρότερο από το θάνατο: ‘Εχασε το λογικό της... ΠΙΕΡ ΡΟΥΖΕΜΟΝ

θετη διεύθυνσι από εκεί που είχαν έλθει η άμαζώνα, άκολουθούμενος από τους Ιππότες του.

Σε λίγο, είχαν φθάσει σ' έναν όχυρο πύργο. ‘Ο κόμης Βερτράνδος άνέβασε την άγνώστη πάνω σ' ένα μαλακό κρεβάτι και κάλεσε μια γρηά ύπηρέτρια, που είχε κάποιες γνώσεις ιατρικής, για να την περιποιηθ'.

‘Επειτα, άποσυρθηκε σ' ένα διπλανό δωμάτιο, όπου τον έπεριμενε ο άδελφός του Γουλιέλμος.

Λίγη ώρα άργότερα, η γρηά ύπηρέτρια έφθασε εκεί λαγνατισμένη.

—‘Η κυρία εινε καλύτερα, έλεπε. Δέν διατρέχει κανένα κίνδυνο. ‘Αλλά έξερτε ποιά εινε, αόθεντα;

—Θα το έμαθαίνετε αν διαβάσετε, όπως έγω, το μενταγιόν που βρισκεται στο στήθος της. Το μενταγιόν αυτό γράφει: ‘ΕΣΤΙΝ ΑΝΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ ΣΙΣΙΑ. Ταγκρέδος.

‘Η Σισία, η γυναίκα του Ταγκρέδου! Έκαμε ο Βερτράνδος.

—‘Η γυναίκα του θανασίμου έχθρου μας, θέλεις να πής! διώρρωσε ο άδελφός του. ‘Ο έθός την έστειλε στα χέρια μας. Να ίδουμε τώρα πως θα την πάρη από δώ ο καταραμένος αυτός Νορμανδός! Και ο Γουλιέλμος άρχισε να καγχάζη γεμάτος χαρά.

Πραγματικά, ένα θανάσιμο μίσος χώριζε τους άρχοντες της Τριπόλεως, που ήταν υιοί του Ισχυρού κόμητος της Τουλούζης και του Ταγκρέδου, που, στο πλευρό του βελού του Βοημούνδου, πρίγκηπος του Τόραντος, είχαν άναδειχθ' ένας από τους μεγαλύτερους ήρωες της πρώτης σταυροφορίας.

Το μίσος αυτό έβριψε έπειτα από την κατάκτηση της ‘Ιερουσαλήμ και την έγκατάστασι του Βοημούνδου στην ‘Αντιόχεια, που την άνακήρυξε σε πριγκιπάτο, όρίζοντας για τοποτηρητή του τον άνηψιό του Ταγκρέδου.

Οι υιοί του κόμητος της Τουλούζης ίδρυσαν την κομητεία της Τριπόλεως κι' από τότε τα δυο χριστιανικά κράτη, που είχαν δημιουργηθ' στη σέβαση της Συρίας βρισκόντουσαν σε έμπόλεμη σχεδόν κατάστασι μεταξύ τους.

‘Η άγλυαλωση της Σισίας, άποτελούσε πραγματικά ένα μεγάλο πλεονέκτημα για τους άρχοντες της Τριπόλεως.

‘Αλλ' ο κόμης Βερτράνδος δεν ένοιωσε καμιά διάθεση, για να έπωφεληθ' από το πλεονέκτημα αυτό. Γιατί, από την πρώτη στιγμή που άντικρουσε την ώραια Σισία, ένα τρυφερό σίστημα είχε φουντώσει μέσα στην ψυχή του και δα προτιμούσε να θυσιάζη και τη ζωή του άκόμη, παρά να την άφήσι έκτεθειμένη στην έκδικητική διάθεσι του άδελφού του.

‘Ετσι, κατά τα μεσάνυχτα της ίδιας ημέρας, άφου έξήγησε στη Σισία τον κίνδυνο που διέτρεχε, την πήρε μαζί του και έφυγαν για την ‘Αντιόχεια, συνοδευόμενοι από μερικούς πιστούς άκολουθούς.

‘Ο Ταγκρέδος δέχθηκε γεμάτος χαρά τη γυναίκα του από τα χέρια του έχθρου του. ‘Αλλά, το πρόσωπό του σκοτεινίσσε, βλέποντας το βλέμμα που άντήλασταν η Σισία και ο Βερτράνδος, την ώρα που ο τελευταίος άνέθηκε στο άλογο του για να ξαναγυρίση στην Τρίπολη.

Μέσα στο βλέμμα αυτό ύπληχαν τα πάντα! η ύπσχεσις, η έλπίδα, η άγάπη...

Και ο Ταγκρέδος είχε καταλάβει. ‘Αλλά, περιήφανος όπως ήταν, δεν έλεπε τίποτε. Για ποιο λόγο, άλλωστε; ‘Ο Βερτράνδος είχε φερβ' όλην τέλειος Ιππότης. Κι' όσο για τη Σισία ήταν ένα τρυφερό πλάσμα, που είχε φερβ' απέναντί της με τόση σκληρότητα ως εκείνη την ημέρα... Τί έφταιγαν αν η έαφνική αυτή συνάντησι είχε ελπίς και τις καρδιές τους να μιλήσουν;

Λίγο καιρό άργότερα, ο Ταγκρέδος τραυματιζόταν βαρεία σε μιά σύγκρουσι με τους άπ' τους.

Μερικοί έβπαν πως είχε ριχθ' στη μέση των έχθρων σαν να ήθελε να σκοτωθ'! Το βέβαιό, πάντως, εινε ότι έκείνη την ημέρα είχε δειξεί έναν άσυνήθιστο ήρωισμό...

‘Η Σισία και ο κόμης Βερτράνδος, που είχε λάβει κι' αυτός μέρος στη σύγκρουσι, έσπεκαν γονατιστοί γύρω από το προσκήφαλο του έτοιμόθαντου μέσα στη σκηνή του.

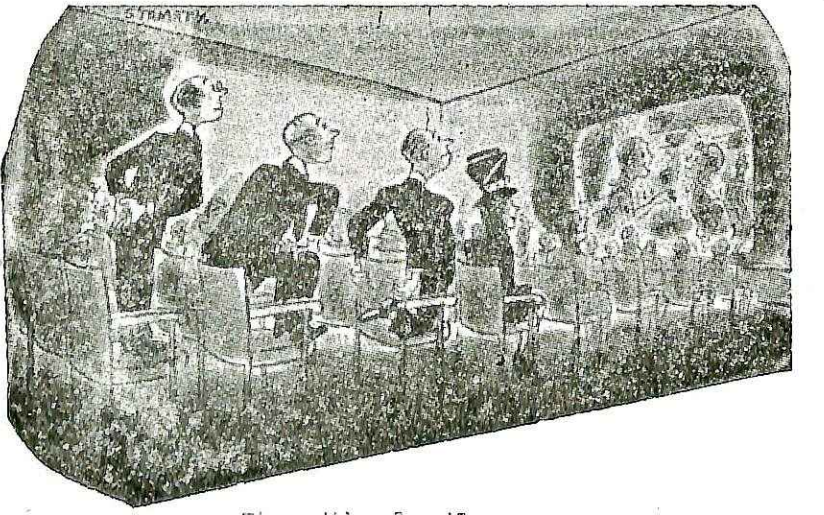
Σε μια στιγμή ο Ταγκρέδος μισάνοιξε τα μάτια και έλεε στο Βερτράνδο:

—Κόμη της Τριπόλεως, έλάχιστες στιγμές μου μένουν άκόμη... Προτού να πεθάνω θα ήθελα να μου κλείετε έναν όρκο, σύ και η άγαπημένη μου Σισία... ‘Οτι δα πανδρευθήτε μόλις περάσι ο καθεναμένος χρόνος του πένθους.

Οι δυο άγαπημένοι άναλύθηκαν άμέσως σε δάκρυα κι' ένα ο Ταγκρέδος ένωσε τα χέρια τους μέσα στα δικά του, που είχαν άργισι κίλας να πονώνουν. Έβδαν τον όρκο που τους ζητούσε.

‘Εως χαμώμελο φώτισε τότε το πρόσωπό του Ταγκρέδου. Και ένο λεπτό άργότερα έαφύγησε.

‘Ο Βερτράνδος και η Σισία κράτησαν έναν όρκο μεταξύ τους, λίγο καιρό άργότερα, παντρεύτηκαν στην Τρίπολη.

Το καπέλλο της μόδας...

Ο 'Αμερικανός που κυνηγά κορέους και κατσαρίδες

Ο άνθρωπος που έχει επωνομασθή στην 'Αμερική ο Μύλλερ ο Φονιάς δεν έχει καμμία σχέση με τους γκαγκστερς, όπως θα μπορούσε να νομίσουν κάποιες... Ωστόσο μπορεί να μη συμφωνούν σ' αυτό οι αμερικανοί κορέοι και κατσαρίδες των Ηνωμένων Πολιτειών, που θεωρούν ασφαλώς τον Μύλλερ ως τον χειρότερο κακοποιό της ύπαιθρου! Πρέπει να εξηγήσουμε εδώ ότι ο Μύλλερ έχει επινοήσει διάφορα έντομοκτόνα απολύτως αποτελεσματικά — σκόνες, υγρά και πάστες — με τα οποία έχει αναλάβει την εξόντωση των διασεκατομμυρίων έντομων που ένοχλούν τους 'Αμερικανούς.

Τό... ευτυχέστερο ατύχημα που του συνέβη στη ζωή του, ήταν η πρώτη επέμβαση του Κράτους στις υποθέσεις του. Όταν δηλαδή εκκαθάρισε πρό όλιγου καιρού στην 'Ατλάντα τα φάρμακά του, τονίζοντας ότι εξαφανίζονται τα βλαβερά έντομα οριστικά και για πάντα, η αρμοδία κρατική «Υπηρεσία Προστασίας Καταναλωτών», που εξετάζει τις έμπορικες άπτες και τον άδικο συναγωνισμό, τον κατηγορήσε ότι εξαπατούσε το κοινόν κι ότι δεν είχε υποβάλει τα προϊόντα του στους γεωπόνους του Δημοσίου για την έγκρισή τους. Διέτύπωσε πολλές άμφιβολίες για την ενέργειά τους και τα έστειλε στον πειραματικό σταθμό του Μπέλτσβιλ για να εξετασθούν.

Τό αποτέλεσμα ήταν αληθινός θρίαμβος για τον Μύλλερ. 'Απεδείχθη δηλαδή ότι οι ρεκλάμες των έντομοκτόνων του δεν ήταν καθόλου υπερβολικές κι ότι τα προϊόντα του εξόντωναν όλα τα έντομα, καλλιτέρας κι απ' τό περίφημο D. D. Τ. Για ανταμοιβή του λοιπόν, τόν ανέθεθη να καθαρίση από όλα τα έντομα τα κυριώτερα δημόσια κτίρια των Ηνωμ. Πολιτειών. Κι' έτσι τώρα διεξάγει αυτόν τον τραχύ αλλά νικηφόρο αγώνα.

Μιά απ' τις τελευταίες επιτυχίες του ήταν η τελεία εξαφάνιση των κορέων απ' τα 15 δωμάτια του κτιρίου μιάς ξένης προεστίας. 'Εχει καθαρίσει επίσης ένα πλήθος από άριστοκρατικά ξενοδοχεία, καταστήματα, ρεστοράν, ζαχαροπλαστεία, ένα δολοκίρο τετράγωνο τού Μπρούκλιν. Ένα μεγάλο αλευρομύλο, στρατώνες κλπ. 'Ιδιως περφορείται για τόν καθαρισμό της μεγάλης ναυτικής βάσεως τού Χάμπτον Ρόυτς.

Κάποιο περίφημο ρεστοράν της Ουάσινγκτον είχε διακόψει τις εργασίες του, από ντροπή γιατί ένας ανώτερος κυβερνητικός υπάλληλος είχε βρῆ ένα έντομο μέσα στο φαγητό του. 'Αφού όμως πέρασε απ' εκεί ο Μύλλερ, η διευθυνσις παρακάλεσε τόν ανώτερο υπάλληλο να ξαναπεί τη φορά δεν βρέθηκε πουθενά ούτε ίχνος έντομου, κι' έτσι όλα ξεχάσθηκαν.

Ο Μύλλερ σκοπεύει να διοργανώση τόν πόλεμο κατά των έντομων, έτσι ώστε να καθαρίση σιγά σιγά όλόκληρη τη χώρα. Για τό σκοπό αυτό, έχει αποταναθί στα κρατικά Γραφεία Ερεύσεως εργασίας, ζητώντας να προσλάβη για τή δουλειά τόν 10.000 απ' τους άπολυμένους στρατιώτες. Με τέτοια όργανά, θα μπορεί πιά ν' αναλάβη υπευθύνως τόν καθαρισμό δολοκίρων πόλεων.

Ο «Μύλλερ ο Φονιάς» δεν

είνε επιστήμων, ούτε χημικός. 'Απλώς και μόνον, έχει γνωρίσει καλά τα έντομα και τη ζωή τους. Γεννήθηκε στη Ρωσία, απ' όπου μετανάστευσε στην 'Αμερική, μαζί με τούς γονείς του, τό 1912. 'Εκεί, έπιασε δουλειά σ' ένα μπακάλικο κι' έμαθε άγγλικά διαβάζοντας τις ετικέτες των κονσερβών και τις ρεκλάμες των διαφόρων τροφίμων. Φοίτησε για ελάχιστο μόνον καιρό σέ μιά νυχτερινή σχολή. 'Αργότερα άρχισε να αγοράζει και να πουλάει έπιπλα μεταχειρισμένα. 'Επειδή λοιπόν τα περισσότερα απ' αυτά είχαν κορέους, σκέφθηκε να βρῆ ένα τρόπο να τα καθαρίση, ώστε να μένουν ικανοποιημένοι οι αγοραστές.

'Εργάστηκε επί μήνες, δοκιμάζοντας διάφορα έντομοκτόνα, κι' επί τέλους βρήκε τό τελειότερο απ' όλα. Θέλησε να δημιουργήση ένα μικρό εργοστάσιο, για να τό φτιάχνι, να τό μπουτιλιάρη και να τό πουλάει. 'Αλλά δεν μπόρεσε να βρῆ κεφαλαίυχο. 'Επί πολλούς μήνες, τά μόνα κεφαλαία του ήταν τά χρήματα που κέρδιζε η γυναίκα του δουλεύοντας σ' ένα καπελάδικο και που τού τά πρόσφερε όλα, έχοντας απόλυτη έμπιστοσύνη στις έφευρέσεις του. 'Ετσι προχωρούσε σιγά σιγά, καλλιτέρευε τά προϊόντα του, προσέθετε κι' άλλα. 'Η αποφασιστική όμως έπιτυχία του ήταν όταν τόν ανέθεσαν τόν καθαρισμό των δημόσιων κτιρίων.

Ο Μύλλερ αποδίδει την άποτελεσματικότητα των φαρμάκων του στο ότι μελετά από κοντά τη ζωή και τις συνήθειες των έντομων. Οι κατσαρίδες π. χ. εξόντώνονται με τό βορικό οξύ, αλλά δεν τó συμπαθούν καθόλου.

Όλοι σχεδόν οι μελετητές της έρωτικής ψυχολογίας, έκτος ο πολύ όλιγων εξαίρεσεων, απαντούν καταφατικά στο έρώτημα αυτό. Και η εξήγησις είναι πολύ απλή. 'Η μεγαλύτερη πίστις των γυναικών όφειλεται στο ότι είναι λιγώτερο «αισθηματικές» από τόν άνδρα, δεν πολυλεπτολογούν συνεπώς στα έρωτικά ζητήματα και ικανοποιούνται πολύ ευκολώτερα. 'Αντίθετα, ο έρωας τού άνδρος ύποκειρε σημαντικά, από τη στιγμή που ο έρωτικός του πόθος ικανοποιήθηκε και αυτό συμβαίνει γιατί η ικανοποίησις αυτή ήταν κατά κανόνα πολύ μικρότερη από εκείνη που προσδοκούσε. Κάθε άλλη γυναίκα είναι πιά στή μάτια του περισσότερου γοντευική από την κατακτηθείσα. 'Εκείνη που ποθεί είναι η άλλαγή, ενώ ο έρωας της γυναίκας αύξάνει ακριβώς από τη στιγμή αυτή.

Η επικρατούσα αντίληψις είναι η αντίθετη και στα δυο αυτά ζητήματα. Πιστεύουμε τη γυναίκα πιο αισθηματική και τόν άνδρα περισσότερο πιστό. 'Αλλ' αυτό δεν είναι σωστό.

«Μεταξύ ενός άνδρος και μιάς γυναίκας, που βρίσκονται από κληρονομικής και πνευματικής απόψεως στο ίδιο επίπεδο, ο άνδρας αποδεικνύεται πιο αισθηματικός από τη γυναίκα, παρατηρεί ο Κλ. Ζαγκό. Γιατί ο άνδρας απομονώνει καλύτερα από τη γυναίκα τις έρωτικές του διαθέσεις από τις ώφέλιμες επιδιώξεις του. Στη σκέψη της γυναίκας, τά στοιχεία της έρωτικής της κλίσεως πολύ σπάνια αποχωρίζονται από ώριμένες σκέψεις, που είναι σχετικές με τó μέλλον της. Στα έρωτικά της όνειρα αναμειγνύεται ακατάπαυστα η σκέψη ενός στηνρίγματος ή μιάς προστάσις. 'Ολα αυτά είναι θαυμάσια και χρήσιμα για την οικογενειακή ζωή, αλλ' είναι άσχετα με τόν έρωτα. Αυτός είναι ο λόγος για τόν όποιον η γυναίκα ικανοποιείται στο έρωτικό πεδίο, πολύ ευκολώτερα από τόν άνδρα».

Η ψυχχανολογική επιστήμη και οι σύγχρονες μελέτες των ψυχογενερικών παθώνων επιβεβαιώνουν αυτό τó συμπέρασμα. Γιατί αποδεικνύουν ότι τά 97% των ψυχογενερικών βρίσκονται προς τó μέρος των άνδρων, ενώ οι γυναίκες αντιπροσωπεύονται με ένα ποσοτόν μόλις 3%.

κι' έτσι δεν τó τρώνε. 'Ο Μύλλερ σκέφθηκε να τó ανακατέψη σέ ώριμένες αναλογίες με τήν πιο άσχημη τούς τροφή, κι' έτσι δημιούργησε ένα μύγμα αποτελεσματικό 100%. Ποιά είναι όμως αυτή η «πιο άσχημη τροφή» τους; 'Ο Μύλλερ τó κρατεί μυστικό όπως και τά περισσότερα συστατικά των έντομοκτόνων του. Βεβαιώνει μόνο ότι προσελκύει τις κατσαρίδες από απόσταση 12 μέτρων.

Κατά τις στατιστικές που έχει συντάξει ο Μύλλερ, τά μικροβιοφόρα έντομα προκαλούν περισσότερους θανάτους απ' όλους μαζί τούς πολέμους. Οι 'Αμερικανοί ζοδεύουν 86 000.000 δολλάρια τó έτος σέ έντομοκτόνα φάρμακα, χωρίς βετικά αποτελέσματα. Τά έντομα καταστρέφουν κάθε έτος, στην 'Αμερική μόνο, σιτάρι και άλευρί αξίας 300.000.000 δολλάρων. Οι σκάροι προκαλούν ζημιές 20.000.000 δολλάρων τó έτος και τά μυμηγκία 40.000 000 δολλάρων. Οι ποτικοί — που εξοντώνονται κι' αυτοί απ' τó Μύλλερ — έχουν γίνει στην 'Αμερική περισσότεροι απ' τούς ανθρώπους και προκαλούν καταστροφές 250.000.000 δολλάρων.

Ένα είδος έντομων δεν έχει ακόμη μπόρεσι να σκοτώση ο Μύλλερ: τά κόκκινα μυμηγκία, πληγή των νοτίων πολιτειών της 'Αμερικής. Είναι βέβαιος όμως ότι δεν θ' άργήση να βρῆ τó κατάλληλο φάρμακο εναντίον τους.

★Ο έρωας είναι όπως τά λουλούδια, πρέπει κι' αυτό να ποτίζεται, αλλά με δάκρυα.

ΖΥΛ ΣΙΜΟΝ

★Η γυναίκα είναι ένα θεακτικό μουσικό όργανο τού όποιου η άγαπη είναι τó δοξάρι και ο άνδρας ο οργανοπαίκτης.

ΣΤΕΝΙΟΛ

Η γυναίκα είναι πιστότερη από τόν άνδρα;

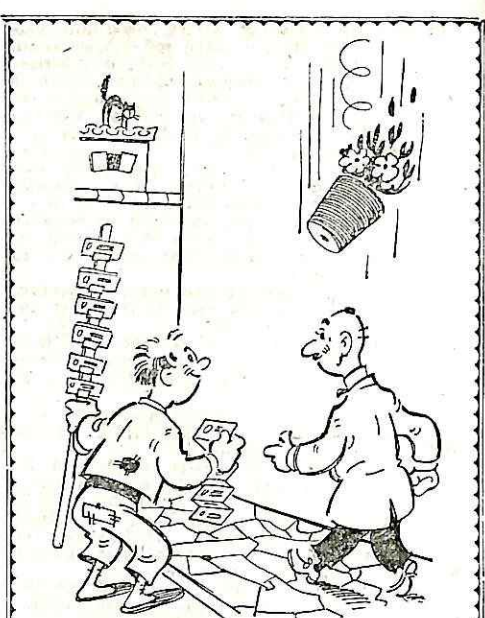
Τί ύποστηρίζουν οι ψυχολόγοι και οι φιλόσοφοι

Ο Σοπενάουερ, με τή συννησιμένη του όξυδέρκεια, είχε προσέξει αυτή τη βασική διαφορά μεταξύ των δυο φύλων και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η πίστις είναι για τόν άνδρα τεχνητή, ενώ για τη γυναίκα φυσική. 'Ο άνδρας αναζητεί διαρκώς νέες γυναίκες, ενώ η γυναίκα μπορεί να μείνι πιστή σ' ένα μόνον άνδρα. Γιατί τó ένστικτό της την κάνει ν' αντιληφθῆ ότι πρέπει να διατηρήση κοντά της εκείνον που θα βρῆσει και θα προσταύση τήν οικογένεια που θα είναι καρπός τού έρωτός τους.

Στόν άνδρα, ο έσωτερικός του κόσμος είναι πλουσιώτερος και περισσότερο πολυμρφος. Γι' αυτό και οι αισθητικές του απαιτήσεις είναι μεγαλύτερες και η ικανοποίησις τους δυσκολώτερη. 'Η πίστις, έκτος στην περίπτωση που είναι καταναγκαστική, προϋποθέτει μιάν άπόλυτη ικανοποίησι, που κάνει τόν άνθρωπο να μνή επιθυμητήποτε άλλο και να βρῆκει μιάν ανεξάντλητη η ακατάπαυστα ανανεουμένη ευχαρίστησι σ' εκείνο τó όποιον κατέχει.

Η ικανοποίησις αυτή είναι στόν άνδρα πρόσκαιρη και κάποτε μάλιστα στιγμιαία, γιατί δεν άπλώνεται σ' όλο τόν έσωτερικό του κόσμο. με τις αντίκρουόμενες συχνά απαιτήσεις του, αλλά σ' ένα κομμάτι του μόνο. Συνέπεια αυτής της καταστάσεως είναι η αστάθεια και ο πόθος της αλλαγής, που ανταποκρίνεται σέ μιά κρυφή προσδοκία μεγαλύτερης ικανοποίησε και συμπληρώσεως των κενών που έχουν άπομείνει μέσα στην ψυχή του.

Αντίθετα, τή γυναίκα είναι όλα πολύ απλά. Και η άπλότης αυτή είναι, ίσως, τó πιο συννητικό θέληγτρο της γυναικείας ψυχής. Πόθοι, όνειρα, προσδοκίες, έχουν μιά ώριμένη μορφή, ένα σχήμα. Δεν άρμενίζουν στή σύννεφα κι' όταν αυτό συμβαίνει μπορούν πολύ εύκολα να προσγεωθούν. Γι' αυτό και η ικανοποίησις είναι στή γυναίκα πιο απλή και θα μπορούσε να πῆ κανείς τó φυσική. 'Ετσι και η πίστις της δεν παρουσιάζεται σάν προσπάθεια ή καταναγκασμός, αλλά σάν φυσιολογική εκδήλωσις.

— Πάρτε τó, κύριε, τó λαχείο και θά σάς πείρη!...

••

Ο Σολομών είναι άρραβωνισμένος. 'Η μνηστή του όμως η Ραχήλ δεν τόν βρίσκει ώραιο. Για να τήν εξευμενίσω λιγάκι ο Σολομών της κάνει ώραιο ένα ώραιο δαχτυλίδι. 'Αλλά τó κορίτσι δεν έννοει με κανένα τρόπο να τόν ύποψερη. Μία μέρα μάλιστα τόν φωνάζει ιδιαιτέρως και τó λέει:

— Σολομών δεν μπορώ να σέ παντρευθῆ γιατί άγαπάς και θ' άρρεσθωνιστώ έναν άλλον. Σέ απαλλάσσω λοιπόν από τήν ύποθεσί σου και σου επιστρέφω τó δαχτυλίδι σου!

— Θεέ μου! Τι κακό ήτανε αυτό Ραχήλ; Και δεν μου λες πως τόν λένε αυτόν τόν άλλον που άγαπάς;

— Γιατί ρωτάς; Θέλεις να τού κάνης κακό;

— Όχι καλέ! 'Αλλά για να τού πουλήσω τó δαχτυλίδι. Μπορεί να βγάλω και λίγο κέρδος!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Πονεμένος διάλογος

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΝΔΡΕΑΣ, 45 ετών
ΠΑΥΛΟΣ, 50 ετών

(Στό σαλόνι μιάς επαύλειος. Ο 'Ανδρέας και ο Παύλος συνομιλούν).

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν σου κακοφαίνεται, λοιπόν, που παρεβιάσα τó άουλό σου; ΑΝΔΡΕΑΣ: Σέ βεβαίω, φίλε μου, ότι είμαι πολύ συγκινημένος πού σέ βλέπω, ύστερα από τόσα χρόνια...

ΠΑΥΛΟΣ: Όταν έμαθα ότι μένεις εδώ, δεν βάζατε η καρδιά μου να μνή έρθω να σε δώ... 'Ηρθα με μερικούς φίλους από τó Παρίσι για να κυνηγήσου με ζαρκάδια σ' ένα γειτονικό σου χτήμα...

ΑΝΔΡΕΑΣ: 'Α! Ζαρκάδια!... (Σωπαίνει λίγο). Είμαι και γώ πολύ συγκινημένος πού σέ ξαναβλέπω, καλέ μου Παύλε! Κι' έσύ πώς πέρασες τόσα χρόνια; 'Ησουν εύτυχισμένος;

ΠΑΥΛΟΣ: 'Αρκετά... 'Ημουν τυχερός στό γάμο μου. 'Η γυναίκα μου είνε μιά θαυμασία σύζυγος και μιά έκτακτη μητέρα... Τά παιδιά μας είνε τόσο εξαιρετήτα επίσης... 'Ερώτες παντρώμας τήν πρώτη μας κόρη μ' έναν πολύ καλό και πλούσιο νέο. Είνε δικό του τó χτήμα τó γειτονικό πού ήρθα να κυνηγήσω...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πώς λέγεται ο γαμπρός σου;

ΠΑΥΛΟΣ: 'Εδμόνδος ντέ Φορσέυ. ΑΝΔΡΕΑΣ: 'Α! Είνε πολύ καλός κύριος. Τό χειμώνα κάποτε έρχοταν και μου έκανε συντροφιά... Δεν ήξερα ότι παντρεύτηκε... Δεν ήθελε ίσως να γνωρίστῆ η γυναίκα του μ' ένα φωνά, σάν έμένα...

ΠΑΥΛΟΣ: 'Α, τί λόγια είνε αυτά πού λες;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Μά έτσι δεν με νομίζουν όλοι;

ΠΑΥΛΟΣ: Σώπασε, φίλε μου! Δεν τó ήθελες, ήταν μοιραίο!

ΑΝΔΡΕΑΣ: Είτε τó ήθελα, είτε όχι, όλοι με όνομάζουν φονιά!

ΠΑΥΛΟΣ: Τί φρικτή λέξις!... Μήν τó ξαναπῆς αυτό... Σέ βεβαιώνω ότι άδικα καταδίκασες τόν έαυτό σου στην πύλη άγρίας άπομώνοσις... Μπορούσε να ζήσης μέσα στόν κόσμο... Νά παντρευτής...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Δεν ήταν δυνατόν αυτό. Σέ σένα, στόν αληθινό μου φίλο, τόν άδελφό μου, μπορώ να πῆ τήν αλήθεια... Πέρασαν έξ άλλου είκοσι δολοκίρα χρόνια από τότε...

ΠΑΥΛΟΣ: Άνοιξέ μου τήν καρδιά σου...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πές μου πρώτα έσύ τί σου είπαν για μένα; Σου είπαν ότι κατ'άλαός σκότωσα τόν κύριο Λουπιέρ;

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι. Κυνηγούσε ζαρκάδια μαζί μ' αυτόν τήν κόρη του και δυο τρεις άλλους φίλους...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Και ενώ πήγαινα να σκοτώσω ένα ζαρκάδι, η σφαίρα βρήκε κατάκαρδα τόν κύριο Λουπιέρ!...

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι. Κι' άπελυμένος για ό,τι έγινε, κλειστήκες μέσα σ' αυτή τήν επαύλη και περνάς τή ζωή σου βασανιζόμενος από τύψεις. Τί ζωή μαρτυρική! Φαντάζομαι πόσο θά σέ βασάνιζαν οι τύψεις σου...

ΕΩΣΦΟΡΟΣ

Είνε τó νέο εξαιρετικής πρωτοτυπίας μυθιστόρημα τού Ζαν ντε λα Χίρ που άρχίζει από τού σημερινού Παραολινού τεύχους μας στή σελίδα 41.

Στό έργο του αυτό ο Γάλλος συγγραφέας ένορκωνει στόν ήρωά του τόν τόσο γνωστό στην εποχή μας τύπο τού έξάλλου μεγαλομανούς Γερμανού που θέλει να κατακτήρη όλο τόν κόσμο. 'Εγκατεστημένος στις άπέραντες έκτασεις τού Βορείου Πόλου ο ήρωας τού μυθιστορήματος, αναλαμβάνει τόν υπεράνθρωπο αυτό αγώνα του.

Δεν έγράφη μέχρι σήμερα πλέον γοντευτικό και συναρπαστικό μυθιστόρημα, με τόσες δραματικές περιπέτειες, και σελίδες φλογερής αγάπης.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Τύψεις; 'Α, όχι! Είχα κι' έχω τή συνείδησί μου ήσυχη. Γιατί, φίλε μου δεν τόν σκότωσα ενώ τόν κύριο Λουπιέρ.

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν τόν σκότωσε έσύ;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Όχι. 'Ακούσε με... Είκοσι χρόνια πριν, ο κύριος Λουπιέρ καθόταν σέ μιά επαύλη, λίγο πιο μακριά απ' εδώ... Κάθε χρόνο διοργανώσαμε κυνήγια στά γύρω δάση... Στά κυνήγια αυτά λάβαινε μέρος και η κόρη του, η 'Αρτεμις, μιά καπέλα άσυγκριτη, άπαράλληλη σάν τή θεά τού κυνηγιού! Ήλη, λεπτή, λυγρή... Πάντα χαρούμενη, πάντα γελαστή... Και τρελλαινόταν για τó κυνήγι.

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι, τήν είδα πρό χρόνων στο Παρίσι. Δεν είνε αυτή πού πήρε τόν κόμητα Νεολά; 'Ωραία γυναίκα αλήθεια!

ΑΝΔΡΕΑΣ: 'Εκείνη τήν ημέρα λοιπόν, πού έγινε τó κακό, έπρόκειτο να κυνηγήσω με ζαρκάδια. Για πρώτη φορά θά μεταχειριζόταν μεγάλο όπλο, με χονδρές σφαίρες... Δεν θά έχασω με πόση χαρά ξεκίνησαμε γι' αυτό τó κυνήγι... 'Η 'Αρτεμις προχώρανε πλάι μου, καθάλλα σ' άλλους πύες. 'Εξαφάν ακούσαμε μιά φωνή: «Έρχονται ζαρκάδια! έμπρός! Χτυπάτε!». 'Αμέσως πέντ'—έξη ζαρκάδια φωνήαν, τρέχοντας φοβισμένα. 'Η 'Αρτεμις έρριξε πρώτ' με τó δικανό της. Δυό πυροβολισμοί ακούστηκαν ο ένας μετά τόν άλλο, και συγχρόνως ένα τρομερό σόρλισμα πόνου. 'Ηταν η τελευταία κραυγή τού κυρίου Λουπιέρ!...

ΠΑΥΛΟΣ: Άρχίζω να καταλαβαίνω.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Οι σφαίρες πού έρριξεν η 'Αρτεμις τόν βρήκαν κατάστῆθα! Και ξεψύχησε άμέσως...

ΠΑΥΛΟΣ: Κι' έσύ; Είπες ότι τόν σκότωσες έσύ;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ναι. 'Η κόρη του δεν άντελήφθη τί έκαμε. Γι' αυτό πυροδότησα άμέσως στόν αέρα για να νομίσουν όλοι ότι η σφαίρα πού σκότωσε τόν πατέρα της, προέρχεται από τó δικό μου τó όπλο. 'Ολα αυτά έγιναν άστραπιαίως... Καταλαβαίνεις τώρα;...

ΠΑΥΛΟΣ: Είνε τρομερό!...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Άποτραβήχτηκε τότε από τόν κόσμο. 'Εξήρα μόνος, με τήν καρδιά γεμάτη πόνο.

ΠΑΥΛΟΣ: 'Η θυσία σου είνε πολύ μεγάλη.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Άν δεν έκανα αυτό πού έκανα, τί δυστυχισμένη θά ήταν η λατρευτή εκείνη κόρη! 'Υπέρασε πολύ ό,τι σκεπτόμουν ότι νομίζει έμένα σφηνά τού πατέρα της!... Και όμως ήμουν πολύ ήσυχος κι' εύχαριστημένος κατά βάθος.

ΠΑΥΛΟΣ: Μά γιατί, γιατί μιά τέτοια θυσία;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Μά δεν καταλαβαίνεις, φίλε μου; Δεν καταλαβαίνεις ότι τήν άγαπούσα; Τήν άγαπούσα τόσο, ώστε κάθε θυσία γι' αυτήν μου φαινόταν μικρή. 'Ηθελα να της δώσω όλη μου τή ζωή και τή τήν έδωσα...

ΠΑΥΛΟΣ: Και θά είνε σήμερα εύτυχισμένη...

ΑΝΔΡΕΑΣ: 'Ηταν... Δεν είνε πιά...

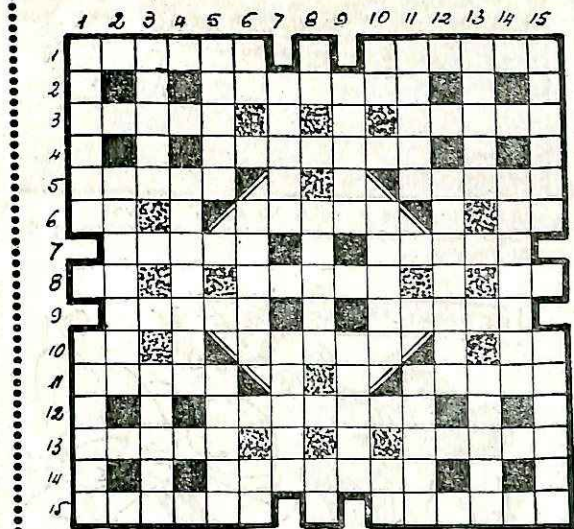
Πέθανε πρό ενός μηνός...

ΠΑΥΛΟΣ: 'Α! Δεν τó είχα μάθει αυτό...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Άν ήξερα ότι ζή ακόμα, ούτε σέ σένα ίσως θά έλεγα τó μυστικό μου. Τήν έγκαλα πικρά... Και είμαι εύχαριστημένος, γιατί πέθανε ήσυχη κι' εύτυχισμένη, χωρίς να μάθῆ τη φρικτή αλήθεια... 'Εστώ κι' άν πέθανε, χωρίς να μάθῆ ακόμα πόσο τήν άγάπησα, πόσο τήν άγαπούσα!...

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Χώρα της 'Ασίας για τήν όποία γίνεται πολύς λόγος. — Τέτοια είνε όλα τά πράγματα της αγοράς για έναν υπάλληλο.
- 2) 'Ιδιαίτερος χώρος.
- 3) Κανένα. — Τούς αχμαρτισμένους τά εφόδια της Ούνρα στις προκυμίες του Πειραιώς.
- 4) 'Ελληνικό βουνό.
- 5) Είνε για τούς ταξιδεύοντες στην έρημο μικρός παράδεισος. — Βρίσκονται κοντά τού Θεού.
- 6) Σύμφωνον (άνορθ). — Οι γονείς του δεν άνήκουν στην ίδια φυλή. — Άντιθετικός σύνδεσμος (όμοιο).
- 7) 'Η βάση στην όποία επιστρέφουμε κνωσδήποτε κάθε βράδυ. — Σ' αυτό μαθαίνει κανείς να τραγουδή ή να παίξη ένα μουσικό όργανο.
- 8) Δυό συνεχόμενα σύμφωνα. — Διοικητική περιφέρεια με πάνω από 10 χιλιάδες κατοίκους. — Συμπλεκτικός σύνδεσμος.
- 9) 'Ο μπακάλης μιάς έφωδιασε με αρκετές (ένι-κόες). — Τούς άποφέρουν οι χρηματικές καταθέσεις.

- 10) Νότα μουσικής. — Γραμμή. — Συμπλεκτικός σύνδεσμος (μπροστά σε φωνήεν, δμωτο).
- 11) 'Ασίατης. — Τούρκος Σουλτάτος.
- 12) Στρατιώτης.
- 13) Τού άφιρώνουμε μέσα μέρος τού 24ώρου. — 'Υπάρχουν δυό σά μεγάλα κοράβια.
- 14) Χαρακτηρίζει τόν τεμπέλη.
- 15) Έχουν τήν ίδια αξία. — όυτό τού όποιου ο σπόρος χρησιμοποιείται στη φαρμακευτική.

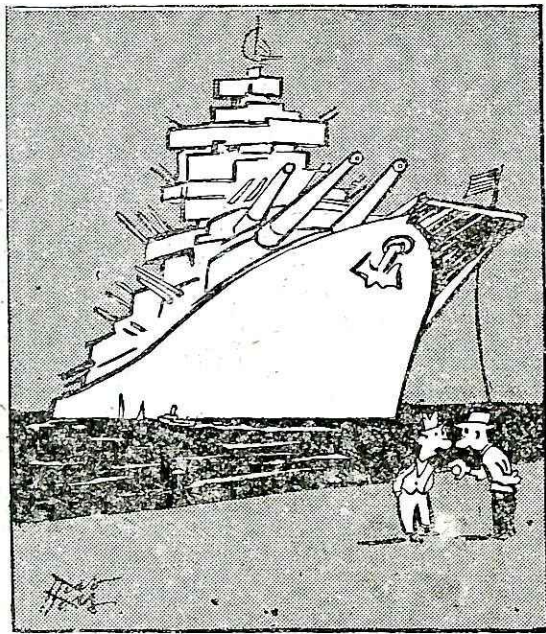
ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Διαπλέει τις θάλασσες. — Περιφημος άμερικανός ήθοποιός (μόνο τó επώνυμό του).
- 2) Χώρα της Ευρώπης.
- 3) 'Ελληνικό νησί. — Τήν χρησιμοποιούμε για να γράψωμε.
- 4) Ζαλιζομαι.
- 5) Κάτι που αναζητούν πάντα οι άστυνομικοί. — Δίνουν δουλειά στους γιατρούς.
- 6) 'Η άρχη και τó τέλος. — Φυλικός βασιλιάς της Φρυγίας. — 'Επαναστατημένος αχμαρτιστής δούραστα πράγματα.
- 7) 'Υποδείξεις μέτρον μήκους. — 'Απέδειξε ότι έέρει να πολεύη ύπέρ της έλευθερίας.
- 8) Νότα μουσικής. — Γίνονται πολλοί τώρα γιατί δεν θά γίνονται πλέον. Μάιο. — Τήν όποία, όταν θά γίνονται, μόνον χρώματος καφέ. — Σέρει να υλιάν και να κατακτά τά πληθῆ.
- 9) Τυπογραφικό μέλαν χρώματος καφέ. — Σέρει να υλιάν και να κατακτά τά πληθῆ.
- 10) 'Εναντιωματικός σύνδεσμος (όμοιο). — 'Ορθά. — Λεπτό νημάτιο.
- 11) Σ' αυτή φυλάει τά χρήματά μας. — Κι' αυτές βρίσκονται κοντά στους αιώνας.
- 12) Μοσχος.
- 13) Άνήκουν στο Θεό ή στή θοσκαία. — 'Ελήφθησαν πολλά για να διεξάσθουν ήρεμα οι εκλογές.
- 14) Κατ' αυτόν τόν τρόπο έκαναν οι Γερμανοί συλλήψεις και εκτελέσεις (ούδεν).
- 15) Τήν τιμωρεί η δικαιοσύνη. — Χώρα της 'Ασίας.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 63ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΚΟΚΤΕΪΛ — ΓΡΑΝΔΑ. 3) ΥΜΝΗΤΗΣ — ΑΤΕΛΕΙΑ. 4) ΕΝΤΟΜΟΝ. 5) ΔΑΔΙ — ΑΛΜΗ. 6) ΑΣ — ΣΤΗΡ — ΜΗ. 7) ΙΑΣΠΙΣ — ΗΓΕΣΙΑ. 8) ΠΑΙΑΝ. 9) ΚΑΝΝΑΙ — ΟΜΙΛΙΑ. 10) ΕΙ — ΣΑΝΟΣ — ΚΑ. 11) ΥΔΡΑ — ΗΤΤΑ. 12) ΑΤΟΜΙΚΗ. 13) ΗΜΙΟΝΟΣ — ΜΑΝΤΕΥΩ. 15) ΑΘΑΝΙΖΩ — ΣΠΑΤΑΛΗ.
- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1) ΚΟΥΡΔΟΙ — ΚΑΥΚΑΣΙΑ. 3) ΚΑΝΑΔΑΣ — ΝΕΡΑΤΙΔΑ. 4) ΙΣΠΑΝΙΑ. 5) ΕΙΠΕ — ΑΝΤΙ. 6) ΗΝ — ΣΠΙΣ — ΤΟ. 7) ΛΟΣΤΟΣ — ΑΠΟΣΠΩ. 8) ΤΕΙΓΟΝ. 9) ΓΡΑΜΜΗ — ΟΨΙΜΟΣ. 10) ΤΟ — ΡΗΝΩΣ — ΚΑ. 11) ΑΔΕΝ — ΗΝΙΑ. 12) ΑΜΕΡΙΚΗ. 13) ΑΠΕΛΛΗΣ — ΛΑΤΡΕΙΑ. 15) ΑΠΑΘΗΛΑ — ΑΠΑΓΩΓΗ.

—'Αλήθεια, είναι τόσο πολύ εξωπλισμένο;
—Βεβαίως! 'Αφού λένε ότι και ο πλοίαρχος βα-
στάει σουγιά...

(Σκίτσο Π. Παυλίδης)

—Μας συγχωρείτε, κυρία, γι' αυτό το μικρό λά-
θος, η μικρή βλέπετε είναι άρκαρία!...

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

Το «ψητό»!...

(Σκίτσο Π. Παυλίδης)

'Αντί του θανάτου τη ζωή!

Τα αέρια που θεραπεύουν

Ο φόβος των αντιποίνων έμ-
πόδισε εύτυχως τους έμπολόμενους
να χρησιμοποιήσουν χημικά αέρια
κατά τον τελευταίο πόλεμο. Ω-
στόσο, σ' όλες τις χώρες, οι έπι-
στήμονες εργάστηκαν για ν' α-
νακαλύψουν νέα αέρια και να
βρούν αντίδοτα κατά των ήδη
γνωστών. Αυτά λοιπόν τα πειρά-
ματά τους αδήγησαν στη χρησι-
μοποίηση των δηλητηριωδών αερίων
για το καλό της ανθρωπότητας,
για την καταπολέμηση δηλαδή δια-
φόρων ασθενειών.

Ας πάρουμε το παράδειγμα του
υπερίτου, της φοβερής αυτής και
ύπουλης καυστικής ουσίας, που
καταστρέφει κυρίως τα λευκά αι-
μοσφαίρια. Οι γιατροί λοιπόν ανα-
κάλυψαν ότι ο υπερίτης μπορεί να
ώφεληση πολύ έναντιον ενός έχ-
θρου τρομερότερου απ' αυτόν τον
Ιδιον. Ενώμμε δηλαδή τη «λευ-
χαιμία», την αρρώστια που είνε
ένα είδος καρκίνου του αίματος
και που προκαλεί τη δημιουργία
υπερβολικού αριθμού λευκών αιμο-
σφαρίων εις βάρος των έρυθρών.
Τα πειράματα για τη χρησιμοποίη-
ση του υπερίτου έναντιον αυτής
της υπερληθάρδας τάν λευκών αι-
μοσφαρίων έχουν δώσει ως τώρα
ένθαρρυντικά αποτελέσματα.

★

Ο «λεβιζήτης» είνε μια άλλη
καυστική ουσία, που παρασκευά-
στηκε κατά τον πρώτο παγκόσμιο
πόλεμο απ' τον 'Αμερικανό χημικό
Λέβις. 'Έχει ως κυριώτερο συστα-
τικό της το άρσενικό. 'Επειτα από
20 έτών έρευνες, ο καθηγητής Πέ-
ρως, του Πανεπιστημίου της 'Οξ-
φόρδης, βρήκε ένα χημικό υγρό,
που εξουδετερώνει το λεβιζήτη και
θεραπεύει τα έγκαύματα και τη
δηλητηριώδη επίδρασή του. Το ω-
νόμασε «Μπάλ», απ' τα αρχικά η-
φία των αγγλικών λέξεων «Βρε-
ταννικός άντι-λεβιζήτης». 'Ενώ τα
σημειωμένα αντίδοτα είνε αποτε-
λεσματικά μόνο προτού απορροφηθή
το δηλητήριο απ' τους Ιστούς, το
«Μπάλ» έχει την ικανότητα ν' απο-
μακρύνει το δηλητήριο μέσα απ'
τους Ιστούς που το έχουν ήδη α-
πορροφήσει. Χρησιμοποιείται είτε
σε ένεσεις, είτε ως αλοιφή πάνω
στο δέρμα που έχει έμποτισθή με
«λεβιζήτη».

'Αλλά το άρσενικό χρησιμεύει,
ως γνωστόν, για τη θεραπεία μιας
σοβαρής μεταδοτικής ασθένειας.
'Η εφαρμογή λοιπόν του «Μπάλ»
έπιτρέπει στους αρρώστους να
παίρνουν μεγαλύτερες δόσεις άρ-
σενικού και να γιαιτρεύονται γρη-
γορώτερα κι' αποτελεσματικότερα,
δίχως κίνδυνο της ζωής τους, για-
τί η περιεσσεια του δηλητηρίου ε-
ξουδετερώνεται απ' το «Μπάλ». Πι-
στεύεται ότι η ίδια ουσία είνε
έπίσης αντίδοτο για δηλητηριά-
σεις από υδράργυρο. Διάφοροι 'Α-
μερικανοί γιατροί τη δοκιμάζουν
τώρα μ' επιτυχία, και σε λίγους
μήνες θα έχη πιά διαδοθή για κοι-
νή χρήση.

★

Το όδρουκάνιον είνε κεραυνόδ-
λο δηλητήριο, γιατί παραλύει το
κεντρικό νευρικό σύστημα. Οι έ-
ρευνες όμως απέδειξαν ότι ώρι-
μες ένώσεις του, σε μικρή πο-
σότητα, επιδρούν σε τιμήματα μό-
νον του νευρικού συστήματος. 'Ε-
τσι, ελάχιστο κυανιούχον κάλιον
φέρει παραδοική πνευματική διαύ-
γεια στους «σχίζοφρενικούς». Καί,
με την τελειοποίηση της μεθόδου,
ή καλύτερη αυτή μπορεί να γίνη
οριστική θεραπεία. Δυστυχώς, το
κυανιούχον κάλιον παρουσιάζε με-
γάλους κινδύνους, ως δηλητήριο.
'Η μελέτη όμως του όδρουκάνιου
κατά τον πόλεμο ώδήγησε στην α-
νακάλυψη καταλλήλου αντιδότη, κι'
έτσι θα μπορέση πιθανότατα να
εφαρμοσθή στο μέλλον ή μεθο-
δος αυτή για τη θεραπεία των
τρελλών, που πάσχουν από διχα-
σμό της προσωπικότητας. Σχετικά
πειράματα γίνονται σε μια απ' τις
μεγαλύτερες νευροψυχιατρικές κλι-
νικές της 'Αμερικής.

'Ερχόμεθα τώρα σ' ένα νέο χη-
μικό αέριο, που έχει την ιδιότητα
να επιδρά στα νεύρα και να προ-
καλή βίαιες συσπάσεις του μα-
τιού. 'Αν εχρησιμοποιείτο στον πό-
λεμο, θα άχρηστευε τους στρατι-
ωτές, μη επιτρέποντάς τους πιά
να Ιδούν καλά για να σκοπεύσουν
τον έχθρο. Συγχρόνως όμως παρε-
τηρήθη ότι το αέριο αυτό έχει με-
γάλη επίδραση σε μια ουσία του
οργανισμού μας, που ονομάζεται
«χολινστεράση».

★

'Η χολινστεράση έχει την ιδιό-
τητα, σε μεγάλη ποσότητα, να αυ-
ξάνη υπερβολικά την πίεση των χυ-
μών στο έσωτερικό του ματιού και
να προκαλή έτσι την έπικίνδυνη
αρρώστια που ονομάζεται «γλαυ-
κωμα». Το μόνο όπλον έναντιον
αυτής της αρρώστιας ήταν ως τό-
ρα μια λεπτή και δύσκολη χειρουργι-
κή επέμβαση, με αμφίβολη επι-
τυχία. Το νέο όμως χημικό αέριο,
εξουδετερώνοντας την ενέργεια της
χολινστεράσης, μπορεί να σώση
χιλιάδες ανθρώπους που κινδυ-
νεύουν να τυφλωθούν από γλαυ-
κωμα.

'Η ίδια χολινστεράση προκαλεί
κάποτε στον άνθρωπο μια αρρώ-
στια που λέγεται «μυασθένεια»
και που εκδηλώνεται με μια βαθ-
μιαία αλλά συνεχή άστροφία των
μυών. 'Η έπιστήμη δεν μπορούσε
να καταπολέμησεν αυτή την πάθη-
ση, που αποτελούσε ένα άργυ κι' άνα-
πόφευκτο θάνατο. 'Υπάρχουν όμως
τώρα βάσιμες έλπίδες ότι θα επι-
τευχθή η αποτελεσματική καταπο-
λέμησις της με το νέο αέριο, που
έπιδρά στη χολινστεράση.

Δυσκίες ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

ΕΞΙΤΑΖ...

—Τα χείλια σου, τα γλυκά και
κόκκινα χείλια σου, είνε δυο
αλικά ραβδά που περιμένουν να
συνταχθούν μ' ένα φλογερό
φιλή...

—Τα μαλλιά σου, τα χρυσά και
μεταξένια μαλλιά σου, είνε οι
ακτίνες του ήλιου που στέλνει
την εύλογια της θαλωπής του
στούς ανθρώπους...

—Τα μάτια σου, τα υγρά και ο-
λογαλάζα ματάκια σου, είνε δυο
μικρά κομμάτια της γαληνεμένης
θάλασσας και του ζαυτερου ου-
ρανού που κέφρεφτίζουν επάνω
στη γαλανή τους επιφάνεια την
οιωνιότητα του όριζοντα και την
απεραντωμένη των ήκεανών...

—Τα χέρια σου, τα μικρά κι' α-
βρά κεράκια σου, είνε δυο κρίνα
που αναδύονται στην απαλή αυ-
ρα του έρωτα.

—'Ετσι σου μιλάω, πολυαγαπη-
μένη, συνεπαρμένος κι' έκστατι-
κός από το αίτητο όραμα μιας
υπέροχης ανομιλικής δύσεως...

Κι' εσύ μ' ακούεις απλότητα,
κλείνοντας με ήσυχασία τα μα-
τια σου...

Κι' όταν τελειώσω τον έρωτικό
πρόλογο μου καμονέλασε με-
λαγχολικά και μου είπες:

—Μπα! τρομάρα να σου όρρη!
Μωρέ, που στο διάβολο τις βρί-
σκες όλες αυτές τις σαχλαμα-
ρες που μου αραιάζεις;...

Γ. ΓΙΑΝ.

'Η σταυροφορία του Τρούμαν

«Τρώτε λιγώτερο!»

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αι
'Ηνωμένοι Πολίται είνε μια χώ-
ρα — απ' τις ελάχιστες στον κό-
σμο — όπου βασιλεύει η άφθονία.

Στην 40η, την 44η, την 45η και
την 46η 'Οδόν της Νέας 'Υόρκης,
την ώρα που παρατάσσονται έξω
απ' τα πολυάρθρια ρεστοράν τα
δοχεία των ακουπιδών, για να τα
πάρη το αυτόκινητο της καθαριό-
τητας, βλέπει κανείς πεταγμένα
μέσα σ' αυτά φρούτα ή κομμάτια
κοτόπουλου μισοφαγμένα, άσπρα
ψωμάκια σχεδόν άθικτα και χίλια
δυο άλλα όρεκτικά πράγματα.

Ο Λευκός Οίκος ενδιαφέρθηκε
γι' αυτή τη σπατάλη. Σ' ένα με-
γάλο συμπόσιο, που έδωσε τελευ-
ταίως μια γυναικεία οργάνωσις,
είχε λάβει μέρος ο Πρόεδρος Τρού-
μαν. Στο τέλος λοιπόν του γευμά-
τος, είπε:

—'Όλα ήσαν εξαιρετα άπόψε.
Σας παρακαλώ όμως, κυρίες μου,
να σκεφθήτε ότι με την ίδια πο-
σότητα τροφίμων που σερβιρίσθη-
καν εδώ, θα μπορούσε να τραφή
άρκετά καλά ένα δολόκληρο χωριό
της Ευρώπης επί μια βδομάδα!

★

'Αλλά ο Τρούμαν δεν περιωρί-
σθηκε σ' αυτή μόνο την μερική εκ-
δήλωσι. 'Απηύθυνε επίσης μια συγ-
κινητική έκκλησι: σ' όλους τους
συμπολίτες του, έξορκίζοντάς τους
να τρώνε λιγώτερο.

'Αρχισαν τότε διαμαρτυρίες για
τα περιοριστικά έπιστοπτικά μέ-
τρα. Κυκλοφόρησε μάλιστα κι' ε-
να βιβλίο με τον τίτλο «Τρία γεύ-
ματα με κρέας κάθε μέρα», μέσα
στο όποιο ο συγγραφέας υποστη-
ρίζει με επιχειρήματα ότι η 'Α.

μερική είνε το πρώτο έθνος του
κόσμου κυρία χάρις στην άφθο-
νη διατροφή της, κι' όχι για τις
έπιστημονικές και τεχνικές προ-
όδους της.

Σαν νάθελε να επιβεβαιώση τα
λόγια του Τρούμαν για την υπερ-
βολική κι' άδικαιολόγητη κατανά-
λωσι έκλεκτων τροφίμων, ο διάση-
μος ειδικός της γυναικείας καλλο-
νής 'Ερνο Λάιλο δημοσίευσε τε-
λευταίως μια σειρά από συμβου-
λές καλλυντικών, που προποδίζουν
προπολεμική άφθονία. Θέλετε μερι-
κές απ' αυτές;

«Για να μαλακώσετε το δέρμα
της παλάμης σας, το τρίβετε επί
μισή ώρα με μίγμα από μέλι κι'
από φρέσκο ζουμί φρούτων. Για το
έπανά μέρος του χεριού, χρησιμο-
ποιείτε σόδα χτυπητά.

»Τα στεγνά δέρματα ώφελούν-
ται πολύ με κομπρέσες από ζεστό
βάλια.

»Αν οι άγκώνες σας έχουν δερ-
μα τραχύ κι' ανώμαλο, κάνετε τους
μασάζ επί ένα τέταρτο της ώρας
με μισό πορτοκάλι.

»Για τους κουρασμένους μύς,
συνιστάται Ιδιαίτερως ο κροκός
του αγγού...

★

'Η σταυροφορία του Τρούμαν έ-
χει ήδη αρχίσει μορφή συστηματική.
'Έχει δημιουργηθή μια ειδική «Ε-
θνική 'Επιτροπή», μ' ένα έμβλημα
που δείχνει καθαρά τα πρόγραμμά
της: «'Ητ λέ!». (Τρώτε λιγώτε-
ρο).

Την βοηθεί στο έργο της η όρ-
γάνωσις «'Η τροφή στην ύπηρεσία
της έλευθερίας», που διευδύνεται
από τον πρώην ανώτατο δικαστικό
«Όουερ Ρόμπερτς». Ο Ρόμπερτς έ-
πέστησε τελευταίως την προσοχή
του Λευκού Οίκου σε μια άναφορά,
κατά την όποια δεν παρεδόθησαν
στην ΟΥΝΡΑ παρά μόνο τα 3,5%
της ποσότητας του κρέατος που
προδίδεσταν για τις πεινασμένες
χώρες.

♦♦

Ο υποψήφιος βασιλεύς της 'Ιερουσαλήμ

Ένας Πολωνοεβραίος όδοντοϊα-
τρός, ονομαζόμενος Σαμουήλ
Σκόλνικ, σκοπεύει να υποβάλη
στην άγγλοαμερικανική έπιτροπή
που θα μελετήση το παλαιστινιακό
ζήτημα, ένα υπόμνημα από 242
σελίδες. Μ' αυτό διεκδικεί για το
γυίο του, ένα παιδάκι 3 έτών, το
θρόνο... της 'Ιερουσαλήμ! Βε-
βαιώνει ότι κατέχει έγγραφα που
αποδεικνύουν την καταγωγή του
απ' τον 'Ισαάκ 'Αμπραβέλ. Αυ-
τός ο 'Αμπραβέλ γεννήθηκε στη
Λισσαβώνα το 1437. 'Υπήρξε θη-
σαυροφύλαξ του βασιλέως 'Αλφόν-
σου της Πορτογαλίας. 'Ηταν
δύο κατ' εθελον απόγονος του βα-
σιλέως Δαυίδ. 'Η Σάρα 'Αμπραβέ-
νελ, η τελευταία απόγονος του
Ισπανικού κλάδου της οικογενείας,
πέθανε στα τέλη του περασμένου
αίώνος κι' άφισε μια τεραστιά κη-
ματική περιουσία. Ο Σκόλνικ διε-
κδικεί τα πλούτη αυτά, μαζί με
το στέμμα του προγόνου του Δαυίδ.
'Εν τώ μεταξύ περιορίζεται να
βγάξη τα δόντια των πελατών του.

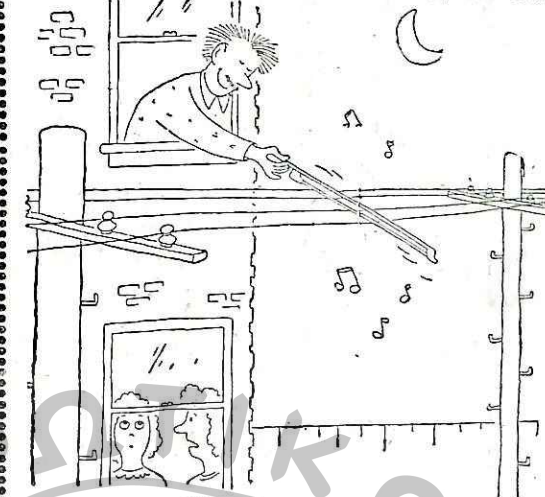
Για τα μαλλιά της Βερόνικας

Τα ξανθά μαλλιά της ήθοποιου
του Χόλλυγουντ Βερόνικας Λέικ
προκάλεσαν πρό ήμερών ένα γερό
καυγά στο κοινό καμπαρέ της
Νέας 'Υόρκης «Σότρ Κλάμπ». Κα-
θώς η Βερόνικα πήγαινε να βγύ-
η την αίθουσα, μαζί με τον άν-
τρα της, τον παραγνώ 'Αντρέ γτε
Τότ, ένας άγνωστος θαυμαστής της
σηκάθηκε από το τραπέζι του κι'
άπλωσε το χέρι του για να χαιδέ-
ψη τα μακριά της μαλλιά. 'Αλλά
ο σύζυγος θύμας και τόν χαστού-
κισε. 'Αρχισε έτσι ένας φοβερός
καυγάς, στον όποιο έλασαν μέρος
όλοι οι θεαταί. Καί χρειάστηκε
να επέμβη η αστυνομία για να τους
χωρίση.

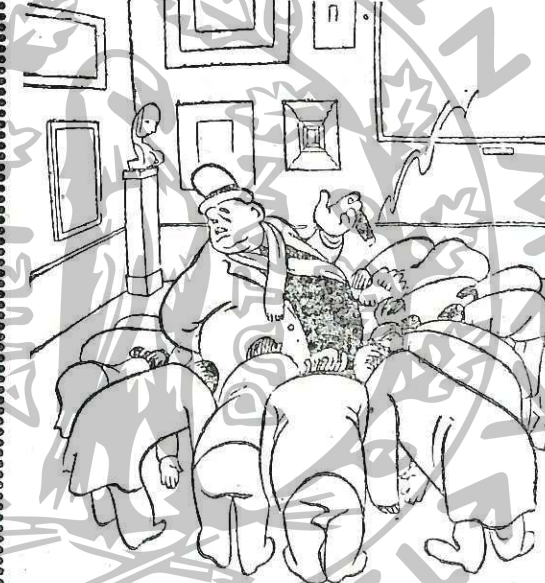
—Δεν ντρέπεσαι λιγάκι να φιλάς την ύπνρετρία
που μυρίζει φαγίλα;
—Ο νεόπλουτος: Μου θυμίζει τα νειάτα σου,
βρε γυναίκα!...

(Τού Τούρκου γελοιογράφου Τζεμάλ Ναντίρ)

Ο ΥΠΝΟΒΑΘΗΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

—Αυτό κάνει όλη τη νύχτα!

ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ

Ο μαυραγορίτης: Θέλω ν' αγοράσω ένα πί-
νακα από λαδομπονιά...
Οι ζωγράφοι: Πισίον προτιμάτε;
Ο μαυραγορίτης: Όποιον έχει το καλύ-
τερο λάδι!...

(Τού Τούρκου γελοιογράφου Τζεμάλ Ναντίρ)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Το σφάλμα μιας άδωας

Στο κτήμα του Μπελλορέ, κοντά στο χωριό Ρεσό, έξη άντρες και δύο γυναίκες δούλευαν απ' το πρωί για το μάζεμα των μύλων. Ήταν χωρισμένοι σε τρεις ομάδες. Οι άνδρες σκαρφαλωμένοι στα δέντρα, τινάζαν τα κλαδιά και πετούσαν κάτω τα ώριμα φρούτα. Οι γυναίκες τὰ μάζευαν μέσα σε πανέρι, τὰ οποία άδειάζαν έπειτα σε μεγάλα σακιά.

Η μία απ' τις εργάτριες, η Τιενέτ, ήταν γρή, Η δεύτερη, η Άλμπιν Μιράντ, νέα κι όμορφη. Το βόρος των γεμάτων πανιερών τις έκανε να λυγίζουν. Σοφνικά, καθώς η Άλμπιν κουβαλούσε ένα απ' αυτά, τὸ άφισε να πέση απ' τὰ χέρια της, έβγαλε ένα βογγητό και σωριάσθηκε χάμω.

— Άχ, Θεέ μου! Τι έπαθες μικρή μου; φώναξε η γρηά - Τιενέτ.

Κι' έτοξε κανείς της, τρομαγμένη. Έκείνη έθασε τὰ δυνάτια της για να συνέλθη. Έχωνε τὰ νύχια της στις παλάμες της, ματώνοντας τις σάρκες της, δάγκανε τὰ χλωμά χείλη της και προσπαθούσε να χαμογελάσει, συγκρατώντας τὰ δάκρυά της.

— Δεν είνε τίποτα... μουρούρισε. Στραμπούληξα το πόδι μου, και πόνεσα πολύ.

— Πώς μ' έκανε να φοβηθώ!...

Η Άλμπιν ήταν 18 χρονών κοπέλλα, ψηλή, άραια, κομψή, παρ' όλο τὸ χωριότικὸ ντύσιμό της, με χέρια και πόδια μικρά. Είχε πρόσωπο ήλιοψημένο, κανονικό κι' έκρυσαντικό, πλούσια ξανθά μαλλιά και μάτια γαλάζια.

Μπορούσε να καταλάβει κανείς εύκολα, ότι ήταν άρρωστη, κι' ότι προσπαθούσε να τὸ κρύψι. Ένας μαύρος κύκλος στεφάνωνε τὰ μάτια της. Τὰ χαρακτηριστικά της φαινότανσαν κουρασμένα. Όταν έπεσε κάτω βογγώντας, η φυσιογνωμία της φανέρωσε πόνο ανέκφραστο. Τὸ μέτωπό της βράχθηκε από ιδρώτα άγωνίας.

Επὶ τέλους, σηκώθηκε, ξαναπήρε τὸ πανέρι και συνέχισε τὸ δρόμο της. Η Τιενέτ την κύτταξε με τὴν άκρη τοῦ ματιοῦ, με τὴ φυσική χωριότικη πονηρία και φιλοψυχία.

— Πρέπει να ξεκουραστῆς, μικρή, της είπε. Ζήτησε απ' τὸν Μπιλλορέ να σ' άφισα να φύγεις...

— Μπᾶ, δεν υπάρχει λόγος! Μοῦ πέρασε κι' άλλος... απάντησε εκείνη.

Ξαναρχίσαν κι' οἱ δύο τὴ δουλειά τους. Γύρω τους άπλωνόταν η μεγαγχολική γαλήνη τοῦ φθινοπώρου. Αφού είχε δώσει όλους της τούς καρπούς, η γρη έτοιμαζόταν για να βυθισθῇ στο χειμωνιάτικο ύπνο της.

Πίσω απ' τὰ δέντρα, μακριά, φαινόταν η κορυφή τοῦ πύργου τοῦ Λεγκιλῶ. Έκει μέσα κατοικούσε ὁ μοναδικὸς γόνος αὐτῆς της οικογένειας, ὁ μαρκήσιος Γκασπάρ ντε Λεγκιλῶ.

Ήταν ένας νέος 30 ετών, άξιαγάπητος, γλεντζές, τυχερός σ' όλα, κοκομασμένος απ' τις άπολαύσεις που τὸ πρόσφερε πάντα η ζωή, χωρίς στο άοιστοκρατικό του δνομα και στή μεγάλη περιουσία του. Περιούσε τὸ μισό καιρό του στο Παρίσι και τὸν άλλο μισό στο κτήμα του. Δεν έσκόπιζε γύρω του ὅσα καλά τὸυ έπέτρεπαν να κάνει τὰ πλούτη του, πάντως όμως δεν ήταν πολύ σκληρός στους δυστυχισμένους, κι' οἱ βεσποφιλικές του γυρίαν συνήθως τὸ κεφάλι τους άλλωθ, όταν συναντούσαν κάποιον φτωχό φορτωμένο με ξύλα και κλαριά απ' τὸ δάσος του. Έτσι, είχε γίνει μάλλον συμπαιγνικός σ' όλη τὴν περιφέρεια.

Η Άλμπιν σταματούσε κάθε τόσο τὴ δουλειά της, για να κυττάξῃ επίμονα πρὸς τὸ μέρος τοῦ πύργου. Έπειτα ανατριχίαζε ξαφνικά, σάν να είχε ζυγνήσει από κάποιο όνειρο, και συνέχισε τὸ μάζεμα τὸν μύλων. Τὰ μάγουλά της είχαν γίνει κατακόκκινα, τὰ γαλάνα μάτια της έλαμπαν παρθένα.

Πρὸς τὸ μεσημέρι, τὴν ώρα τοῦ φαγητοῦ, όλοι οἱ εργάτες γύρισαν στή φέρμα. Ὁ δρόμος περνούσε δίπλα στο πάγκο τοῦ πύργου,

απ' τὸ όποιο τὸν χώριζε μόνο ένας φράχτης από άγκάδια. Μόλις είχε φάσει εκεί τὸ κάρρο με τὰ σακιά τὸν μύλων κι' οἱ γωρικοί που τὸ άκολουθούσαν, ένας καθάλλορής φάνηκε απ' τὴν άλλη μεριά τοῦ φράχτη. Ήταν ὁ Γκασπάρ ντε Λεγκιλῶ.

Οἱ εργάτες τὸν καλημέρισαν με σεβασμό, κι' αὐτὸς τοὺς άνταπεδῶσε τὸ χαιρετισμό τους. Η Άλμπιν έρχόταν τελευταία, περπατώντας βαρειά και κουρασμένα Άνασκίρτησε, βλέποντας τὸν Γκασπάρ. Έκείνος δεν τὴν είχε προσέξει καθόλου.

Οἱ άλλοι χωρικοί προχώρησαν κι' έστριψαν απ' τὴ γωνία τοῦ δρόμου. Έτσι, η Άλμπιν βρέθηκε μόνη κοντά στο μαρκήσιο. Έσφιξε τὸ στήθος της με τὰ δύο της χέρια και πρόσφερε σιγανά:

— Γκασπάρ!...

Ὁ νέος άκολουθούσε ένα απ' τὰ σκιερὰ μὸ νοπάτια τοῦ πάγκου.

— Γκασπάρ!... Σὲ ίκετεύω!... ξαναείπε η κοπέλλα.

Ὁ μαρκήσιος είχε άπομακρυνθῇ. Ὡστόσο τὴν άκουσε, γύρισε τὸ κεφάλι του και τὴν άγνωρίσε. Τὴν είδε γλωμή σάν πεθαμένη, με τὰ μάτια σδυσμένα, με τὰ χείλια μισάνοιχτα, σάν να πνιγόταν... Ζάρωσε τὰ φρύδια του, διάτασε μιά στιγμή, έπειτα άναόηκως τοὺς ώμους του, σπρουνίσε τὸ άλογό του κι' έφυγε με καλπασμό. Η όμορφη κοπέλλα έπεσε γονατιστή.

— Τὸν άτιμοί!... μουρούρισε με σδυσμένη φωνή.

Και λιποθύησε... Έμεινε για πολύ έτσι. Τὸ κεφάλι της είχε γύριε πάνω στο φράχτη, και τ' άγκάδια της είχαν ματώσει τὸ μέτωπο...

Όταν συνήλθε ἐπὶ τέλους, σηκώθηκε, έπλυνε τὸ πρόσωπό της στο κοντινὸ ρυάκι κι' έξακολούθησε τὸ δρόμο της πρὸς τὴ φέρμα.

Στὸ φαγητό, η Τιενέτ τὴν φρόντισε ὅσο μποροῦσε. Είχε καλή καρδιά, κι' η παρθένη εκείνη έκινεη κατάστασι της νέας τὴν είχαν κάμει ν' άνησυχήσῃ.

— Γιατί δεν μ' άκουσες; της έλεγε και της ξανάλεγε. Έπρεπε να πᾶς να πέσης στο κρεβάτι σου, να πιῆς ένα ζεστό, για να ιδρώσης και να γίνης περδίκι!

— Είσαι άρρωστη, Άλμπιν; ρώτησε ὁ Μπιλλορέ. Μὴν κουραστῆς περισσότερο! Γύρισε στο σπίτι σου... Ένοια σου, θά σοῦ πληρώσω ὁλόκληρο τὸ μεροκάματο.

— Σὰς εύχαριστῶ για τὴν καλωσύνη σας. Άλλά δεν υπάρχει λόγος... Κάνει λάθος η κυρα - Τιενέτ. Δεν άρρώστησα. Στραμπούληξα λίγο τὸ πόδι μου. Αὐτὸ ήταν ὅλο...

— Ὅπως θέλεις... Πάντως, μοῦ φαίνεσαι κακοδιάθετη. Θά σοῦ δώσω μιά ελαφρότερη δουλειά τὸ άπόγευμα.

Ὡς τις 4, η κοπέλλα δεν έδειξε κανένα σημάδι κόπου. Ὁ ήλιος πλῆσιζε πιά στή δύσι του. Η Δουλειά είχε τελειώσει.

— Πᾶμε να πιούμε ένα ποτηράκι, παιδιά! πρότεινε ὁ Μπιλλορέ.

Η Άλμπιν εργόταν τελευταία, λίγο σκυφτή, με τὰ χείλη σφιγμένα, τρεκλίζοντας κάπου - κάπου σάν να τὴν είχε μεθύσει ὁ ήλιος.

— Ήταν καιρός... μουρούρισε. Δεν είχα πιά δύναμεις!...

Είχε νυχτώσει σχεδόν, όταν έφτασαν όλοι στή φέρμα.

— Δεν θά μείνω για τὸ φαγητό... είπε η Άλμπιν στὸν Μιλλορέ, προσπαθώντας να χαμογελάσῃ. Δεν έχω όρεξι. Προτιμῶ να πᾶω να κοιμηθῶ...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

— Θέλεις να σοῦ στείλω τὸ γιατρό τοῦ χωριοῦ;

— Ὅχι, ὄχι! εἶπε η κοπέλλα ζωηρά. Δεν έχω τίποτα!

Πῆρε μόνη τὸ δρόμο πρὸς τὸ σπίτι της, μέσα στο σκοτάδι. Τώρα που δεν τὴν έβλεπε κανείς, δεν προσπαθούσε πιά να κρύψῃ τὴν κατάστασί της. Η άναπνοή της έβγαυε από τὸ στήθος της λαχανιασμένη, σάν ρόγχο.

— Μοῦ φαίνεται ότι δεν θά φτάσω ποτέ!... μονολογούσε. Ὑποφέρω φοικτά!...

Άκουμπούσε σ' ένα γονιό κλαδί, τὸ όποιο γοσιμοποιούσε για μαπατόνι. Τὸ σπίτι της βρισκόταν σε κάποια άπόστασι απ' τὸ χωριό, στήν άρχή τοῦ δάσους. Κατοικούσε εκεί ὁλομόναχη. Οἱ γονεῖς της είχαν πεθάνει, άφινοντας της κληρονομιά τὸ σπίτικι με τὸν κήπο του, μιά γελᾶσα, μιά κασίκα και μερικῆς κόττες.

Είχαν ζητήσει πολλοὶ να τὴν παντρευτοῦν, αλλά αὐτὴ είχε πάντα άνησθή. Τὸν τελευταίο καιρό, έμεινε έντελᾶς άπομονωμένη, τόσο ὥστε ν' άπορῶν όλοι γι' αὐτό. Η Δουλειά της της έπέτρεπε να ζῇ ανεξάρτητη.

Έτορσε ἐπὶ τέλους στο σπίτικι της. Σεικλεί-δωσε τὴν πόρτα, μπῆκε, άναψε ένα κερί, έλυσε άμέσως τὸν κορσὸ πὸς ποροῦς, κι' έλευθερώσε τὴν κοιλιά της, παραμορφωμένη από προχωρημένη έγκυμοσύνη. Άναστέναζε βαρειά κι' έπεσε στο κρεβάτι της. Μισανάεισθη.

Έμεινε έτσι, άκίνητη, ἐπὶ μιά ὁλόκληρη ὥρα. Έπειτα χτύπησε κάποιος απ' έξω τὸ παράθυρό της.

— Άλμπιν!...

— Ε. Άλμπιν!... άκούστηκε η φωνή της Τιεννέτ.

Η κοπέλλα άνασηκώθηκε με κόπο και σκεπάστηκε για να κρύψῃ τὴν κατάστασί της.

— Εσείς είσθε, κυρα - Τιεννέτ; ρώτησε. Τι θέλετε;

— Ήλθα να ιδῶ μήπως χρειάζεσαι τίποτε, μικρή μου.

— Ὅχι, ὄχι... Σὰς εύχαριστῶ πολύ. Είμαι καλλίτερα τώρα...

— Άν με χρειαστῆς, τὴ νύχτα, φώναξέ με. Τὸ σπίτι μου δεν είνε πολύ μακριά απ' τὸ δικό σου... και κοιμάμαι πάντα ελαφρά!

Η καλή γρηά έφυγε. Η Άλμπιν μουρούρισε, σφιγγοντας τὸ κεφάλι της με τὰ χέρια της:

— Ὅχι! Κανείς δεν πρέπει ναρθῇ εδῶ! Δεν πρέπει να μάθῃ κανείς ότι θά γίνω υπτέρα! Δεν θέλω βοήθεια, έστω κι' αν πεθάνω!

Γδύθηκε και ξαναπέσε στο κρεβάτι. Έτρεμε ὁλόκληρη από πυρετό. Τὰ χείλη της ήταν στεγνωμένα... Ὡστόσο ήταν πὸς ήσυχη, τώρα που δεν φορούσε τὸ βασιανιστικό εκείνο κορσέ, με τὸν όποιο έκρυβε από μήνες τὴν έγκυμοσύνη της. Προσπαθούσε να κοιμηῇ ἡ Σοφνικά όμως ένας πόνος φοικτός σοῦδῆισε τὸ κορμί της.

Φτάνει ἡ ὥρα!... συλλογίσθηκε. Λυπήσου με Θεέ μου!...

Λίγο άργότερα, ὁλομόναχη μέσα στο μοναχικό σπίτικι, δίχως καμιά βοήθεια, πονώντας τρομερά και δαγκώνοντας τις γροθιές της γι' α να μὴ φωνάξῃ, έφερε στὸν κόσμο ένα παιδί, ένα άνορακί.

Η κοπέλλα αὐτὴ ήταν θαρραλέα σάν άντρας.

Όταν πῆρε στήν άγκαλιά της τὸ νεογέννητο, ένοιωσε ότι θά λιποθύμισε. Φοβήθηκε τις συνέπειες αὐτῆς της άδυναμίας της. Για να συνέλθη έδωσε μιά πετοῦτα με παγωμένο νερό και τῦλιξε τὸ κεφάλι της. Τὸ αἷμα της δροσί-σθηκε. Ξαναβρόικε κόπως τις δυνάμεις της.

Η ὥρα ήταν 4. Τὸ κερί που είχε λυώσει σιγά - σιγά, έσδωσε ἐπὶ τέλους κι' άφισε κατασκότεινη τὴν κάμαρα.

Η Άλμπιν έκλεινε και προσευχόταν σιωπηλά. Περιμένα από καιρό τὸ παιδί αὐτό. Είχε φροντίσει να έτοιμάσῃ κρυθὰ τὰ σπάρνανά του. Ήξερε τις πρώτες φροντίδες που χρειαζόταν ένα μωρό. Είχε βοηθήσει διάφορους οἰκονόμους στήν περιποίησι τὸν παιδιών τους, σε μιά δουλειά τόσο γλυκαία, που ήταν ὅμως πικρότατη τώρα γι' αὐτήν!

Τὸ μωρό, κοντά στο στήθος της, στή ζέση τοῦ κρεββατιοῦ, έμεινε άκίνητο, ήσυχο. Η Άλμπιν τὸ φίλησε, τὸ άγκάλιασε προστατευτικά.

— Καὐμένο μου άγγελουδί! Σὲ ποιὰ ζωή είσαι ἴσως καταδικασμένο!... μουρούρισε.

Σηκώθηκε με πολύ κόπο, πῆγε ψηλότερα ὡς τὴ ντουλάπα κι' έφερε ὅτι χρειαζόταν για τὸ ντύσιμο τοῦ παιδιοῦ. Βρήκε τὴ δύναμι ακόμα να ξεφανίσῃ κάθε έγκος τοῦ τοκετοῦ, πόνι έμμερώση. Κόντησε πολλὰς φορές να λιποθυμήσῃ, τὴ συγκράτησε ὅμως πάντα η σκέψι ότι κινδύνευε να φανερωθῇ έτσι η ντροπή της.

Κατὰ τις 7, οἱ λάμψεις της σὺνῃς φώτισαν τὸ θέατρο τοῦ πρώτου δρόματος της ζωῆς της. Είχε ξαναπέσει τώρα στο κρεβάτι, άσπρη σάν τὰ σεντόνια της.

Πηγαίνοντας στή δουλειά της, η Τιεννέτ πέ-ρασε απ' έξω, χτύπησε τὸ παράθυρό της και τὴ ρώτησε:

— Πᾶς πᾶνε τὰ κέφια, κόρη μου;

— Καλλίτερα, κυρα - Τιεννέτ, απάντησε εκείνη. Πέστε ὅμως στο Μπιλλορέ ότι δεν θαρθῶ σήμερα στή δουλειά.

Τὸ μωρό κοιμόταν. Δεν ζύπνησε καθόλου. Ὅλη τὴν ἡμέρα, η Άλμπιν τρῖμαζε, κάθε φορά που άκουγε βήματα στο δρόμο. Της φαί-

νόταν ότι ὁ κάθε περαστικός διευθυνόταν πρὸς τὸ σπίτι της.

Δεν είχε κρατήσει κοντά της τὸ παιδί. μολονότι είχε τὴν άπόφασι να μὴν άνοίσῃ σε κανένα τὴν πόρτα της. Τὸ είχε πᾶει σε μιά καμαροῦλα της σοφίτας, όπου είχε στήσει ένα κρεβάτι. Ήταν βαρειά ότι απ' εκεί δεν μπορούσαν να φτάσουν έξω οἱ φωνές της.

Πέρασε τὴν ἡμέρα με ψωμί και γάλα. Δεν σηκώθηκε απ' τὸ κρεβάτι, παρὰ μόνον όταν έπρεπε να περιποιηθῇ τὸ παιδί της. Άλλωστε, με τὴ δυνατή της κρίσι, θά γινόταν γρήγορα έντελᾶς καλά.

Τὸ άπόγευμα, άνοιξε τὰ παράθυρά της, για να αερίστῃ τὰ δωμάτιό της και για να τὴν ιδοῦν στο κρεβάτι οἱ φιλενάδες της που θά ἔλυναν ναρθοῦν, είδοποιημένες από τὴν Τιεννέτ. Πραγματικά, πέρασαν μερικά κορίτσια να τὴ ρωτήσουν τί κάνει. Κουβέντισαν μαζί της απ' τὸ παράθυρο, της πρότειναν να τὴν περιποιηθοῦν. Έκείνη τις δέχθηκε χαμογελαστή, παρ' ὅλο τὸ σπείζιμο της καρδιάς της. Μάθαινε για πρώτη φορά να ὁποκρίνεται — πράγμα που θά της χρειαζόταν άργότερα σ' ὅλη της τὴ ζωή.

Εὐτυχᾶς, δεν ὁποτετεύθηκε κανεὶς τίποτε.

Αὐο - τρεῖς μέρες ακόμα, και θά έχω σω-θῇ!», εἶπε με τὸ νου της η κοπέλλα.

Μιά άχτίδα ελπίδας φώτισε τὰ μάτια της, στεφανωμένα από μαύρους κύκλους.

Τὴν άλλη μέρα, σκέφθηκε τί θά προκαλούσε ὕποφίες, αν έξακολουθούσε να κρατᾶ κλειστή τὴν πόρτα της. Τὴν άνοιξε λοιπόν. Η Τιεννέτ μπῆκε πρώτη.

— Είσαι καλλίτερα, μικρούλα μου; τὴ ρώτησε.

— Βέβαια! Θά εἶχα σηκωθῇ, αν δεν ένοιωθα ακόμα κάποια κορούρα. Μοῦ φαίνεται ότι άρχίζω να γίνωμαι τεμπέλα!... Μεθαύριο, θαρθῶ στή δουλειά.

— Έγώ ὅμως σὲ βλέπω πολύ γλωμή και κομμένη. Έχεις χάσει τὰ ὥραια σου χρόματα... Θέλεις να πᾶω στο γιατρό ναρθῇ να σε κυττάξῃ;

— Μᾶ ὄχι, ὄχι! Διέκοψε η Άλμπιν με θυμό. Γιατί έπιμένετε, αφού σὰς λέω ότι δεν είμαι άρρωστη;

— Καλά, καλά! Ὅπως θέλεις... Φαίνεσαι ὡστόσο να φοβάσαι τόσο πολύ τὸ γιατρό, ὥστε, αν δεν σε ήξερα φρόνιμη και τίμια, θά πίστευα ότι άνησχυῆς μήπως μαντέψῃ κάτι που δεν τολμάς να ὁμολογήσης!

— Τί δηλαδή; εἶπε η Άλμπιν, τρέμοντας σύγκορμη.

— Τίποτε, μικρή μου! Άστειεομαι... Ὑπαρχουν, βλέπεις, έκτος απ' τις άρρώστειες τοῦ σώματος, κι' άρρώστειες τῆς καρδιάς, που κάνουν τις κοπέλλες να κλαίει και ν' άδυνατίζουν... και που δημιουργοῦν άλλες άκόμια πὸς σοφάρες! Μὲ σένα ὅμως δεν συμβαίνει τέτοιο πράγμα. Τόσο τὸ καλλίτερο.

Η Τιεννέτ δεν ήταν κακή, αλλά περιέργη και φιλοπόνητῃ σάν ὅλες τις χωριότικες.

— Μήπως θέλεις να σε βοηθῶ σε τίποτε, μιά και βρισκομαι εδῶ; πρόσθεσε. Σ' αὐτὴ τὴ ντουλάπα φυλάς τὰ ρούχα σου; Δωσε μου τὸ κλειδί, να σοῦ φέρω ν' άλλες...

— Εύχαριστῶ. Δεν χρειάζεται, κυρα - Τιεννέτ.

Ξαφνικά η Άλμπιν άνασκίρτησε. Της είχε φαγῇ ότι άκουσε απ' τὴ σοφία ένα κλάμα μωροῦ. Κυττάζε τὴ γρηά μισοπεθαμένη απ' τὸν τρόμο της. Έκείνη ὅμως δεν είχε άκούσει τίποτε, ης τουλάχιστον δεν είχε καταλάβει. Τὴν γαργάλιζε η περιέργειά της. Ὑποπευόταν κάποιο μυστήριο στή ζωή της κοπέλλας. Δεν ήξερε ὅμως ποῖο...

Η φωνή δεν ξανακούστηκε. Η Άλμπιν ή-σύχασε, κι' άνατρίχησε μιά πρόσφα για ν' άπομακρύνῃ τὴν Τιεννέτ. Έν τᾶ μεταξύ, η γρηά φλαρούσε:

— Στοιχηματίζω ότι δεν θά έμαθες μιά μεγάλη εἰδησι...

— Τί τρέχει; Δεν ξέρω...

Η καρδιά της Άλμπιν σφίχτηκε. Τὸ ένστικτό της της έλεγε ότι έπρόκειτο για κάτι που τὴν ένδιέφερε. ἴσως μάλλον τὸ πρόβλεπε...

— Ὁ μαρκήσιος Γκασπάρ ντε Λεγκιλῶ παντρεύεται, πρόσθεσε η γρηά.

— Παντρεύεται; φώναξε η Άλμπιν, νοιώθοντας να φεύγῃ ὅλο τὸ αἷμα απ' τις φλέβες της.

— Έτσι άπορῶν ὅλοι, όταν τὸ μαθαίνουν. Δεν τὸ περιμένα κανείς...

— Μὲ ποιά; τραύλισε η κοπέλλα, προσπαθώντας να βρῇ τὴν ψυχραιμία της.

— Μὲ τὴ Ματθίλδη Ρεβερνόν. τὴν κόρη τοῦ πλούσιου ἱδιοκτήτη τὸν σιδηρουργεῖων τοῦ Σαλαμπό. Ὁ γάμος τους θά εἶνε ὁ ὥραιότερος απ' ὅσους έχουν γίνει στὸν τόπο μας!

— Για πότε έχει ὁρισθῇ;

— Σὲ τρεῖς βδομάδες, ὅπως άκουσα.

Η Τιεννέτ έφυγε ἐπὶ τέλους για τὴ δουλειά της. Εὐτυχᾶς, δεν κύτταξε πίσω της, καθὼς περνούσε τὸ κατώφλι. Άλλοῶς, θά τὴν τρώμαζε τὸ πρόσωπο της Άλμπιν, τὰ γουρλωμένα μάτια της, τὰ χείλη της που είχαν μιά σύσπαι τρομεροῦ θυμοῦ.

— Δεν ξέρω πᾶς θά τὸ έμποδίσω, δίχως να κάμω σκάνδαλο... μουρούρισε η κοπέλλα. Πάντως ὅμως θά βρῶ τὸν τρόπο!

Έκλεισε τὴν πόρτα της, μὴ μπορώντας πιά

ν' άκούσῃ κι' από άλλους σχόλια για τὸ γάμο εκείνο. Ὡστόσο η εἰδησις πού είχε μάθει, άλλαζε τὰ σχέδιά της.

Τὸ βράδυ, όταν τὸ χωριό είχε άποκοιμηθῇ πιά, σηκώθηκε, ντύθηκε, πῆρε στήν άγκαλιά της τὸ κοιμισμένο μωρό, τυλιγμένο καλά με μιά κουβέρτα, και βγήκε στο δρόμο, αφού βεβαιώθηκε ότι δεν τὴν έβλεπε κανείς.

Μὲ τὰ πρώτα βήματα, τρέκλαισε κι' άκούμπησε σ' ένα δέντρο για να μὴν πέσι.

— Δωσε μου δύναμι, Θεέ μου! μουρούρισε. Έγώ να περπατῶ ὅρες ὁλόκληρες!...

Ὁ κρύος και καθαρός αέρας τὴ ζωογόνισε. Σιγά - σιγά, τὸ βάδισμά της έγινε σταθερότερο. Έσφίγγε πάνω στο στήθος της τὸ πολύτιμο φορτίο της, σάν να ήταν η μοναδική παρηγοριά και χαρὰ της. Για ν' άποφύγῃ κάθε συνάντησι, άφισε τὸ δημόσιο δρόμο και γώηκε στο δάσος.

τους στο κυνηγετικό περιήγαγε τον δάσκαλο του Λευκίλλυ, η Ματθίλδη δεν μπόρεσε ν' αντισταθί στο φλογερό της έρωτα και δόθηκε στον άναπνεύσιμο της.

Μόνο ο γάμος μπορούσε πια να επανορθώσει το σφάλμα της. Ο Γκασπάρ δεν είχε σκεφθεί ποτέ να παντρευτεί. Ήταν πολύ ευχισχισμένος απ' την έγωιστική κι ανεξάρτητη ζωή του. Γιατί να την αλλάξει;... 'Αλλά, μετά την αποπλάνηση της Ματθίδης, αναγκάστηκε να αντιμετωπίσει ψυχρά τις συνέπειες της πράξεώς του.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε διαφθείρει ένα κορίτσι. 'Ως τώρα όμως, δεν τον ενόιαζε καθόλου για τις πολυάριθμες έρωμένες του, ξανθές ή μελαγχρινές. Πίστευε μέγιστα ότι τις τιμούσε με τον έρωτά του. Αυτή την αντίληψη είχε και για την 'Αλμπιν, την κόρη της παρυσίας του. Τη θεωρούσε μια κοινή περιπέτεια, σαν όλες τις άλλες.

Με τη Ματθίλδη όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Μπορούσε να ξεσπίσει ένα ποδόσφαιρο, που θα του χαλούσε την ενοχική ηρεμία του. 'Εξ άλλου άνοστος, την κόρη του Ρεδερν. Μολονότι λοιπόν θα προτιμούσε να μείνει άνοστος, έκαμε την ανάγκη φιλοτιμία και ζήτησε απ' τον πατέρα της να τον δεχθεί για γαμπρό.

Δεν άρνησε άλλοτε να παρηγορηθεί γι' αυτό το «ατύχημα».

«Στο κάτω - κάτω - έλεγε με το νου του - η Ματθίλδη είχε εξαιρετικά όμορφη. Είμαι και θα μείνω για πολύ ακόμα έρωτευμένος μαζί της. Έχει μεγάλη προίκα, πράγμα όχι δυσάρεστο. Μ' άναπνεύει αλθιμένα και μου φαίνεται ότι θα γίνει μια γλυκεία και άφρασημένη γυνίκοιλα... Δεν είχα προβλέψει, βέβαια, αυτό το φινάλε. Στο κάτω - κάτω όμως, δεν βγήκα ζημιωμένος...».

Την ίδια μέρα, συναντήθηκε με την 'Αλμπιν, κοντά στο φράχτη του πάρκου του, κι' άκουσε να τον φωνάζει άπελπιμένα. Χαμογέλασε τότε και μουρμούρισε, ενώ σπρωχνόταν το άλογο του:

— Είνε φρέσκο όκόνι το πρύνμα... Με τον καιρό, θα ξεγάση και θα παρηγορηθεί... 'Ωστόσο, αυτή μ' άγαπούσε περισσότερο από τις άλλες, όπως έλεγε τούλαχιστον...

Καθώς είπαμε λοιπόν, ο Γκασπάρ έδινε στον πόρνο του μια γιορτή, πια τα έγκαινία της κυνηγετικής περιόδου. Έπειτα απ' το βραδυνό επίσημο τραπέζι, πρότεινε στους προσκεκλημένους του να κοινοποιούν τις λεπτομέρειες του αοιανού κυνηγιού. Κάλεσε τον αρχικυνηγό του και του ζήτησε πληροφορίες. Άποφασίστηκε έπειτα να κυνηγηθούν ένα έλαφι, δυό άνθριο - χόιρους κι' ένα μεγάλο λύκο.

Οι προσκεκλημένοι κοιμώντουσαν όλοι στο Λευκίλλυ, έκτος απ' το Ρεδερν και την κόρη του. Οι δυό αυτοί, που κατοικούσαν σε μικρή απόσταση απ' τον πόρνο, έθωναν, με την υπόσχεση να ξανάρθουν το πρωί στις 9.

Την άλλη μέρα, στην ώριμη ώρα, είχαν μαζευτεί όλοι στη μεγάλη σάλη του πάρκου. Έκατον σαράντα λογιονικά περίμεναν άπόμονα τη διαταγή του ξεκινήματος. Η Ματθίλδη φορούσε ένα χαριτωμένο μαύρο κοστούμι άμαρζένας και ίππευε ένα έλαφο καθαρόαιμο. Στις 9 ακριβώς, ο μαρκήσιος σήκωσε ψηλά το μαστίγιό του. Ήταν το σύνθημα. Άμέσως άντήχησαν οι κυνηγετικές σάλπιγγες και το κυνήγι άρχισε.

Ο καιρός ήταν κρύος και ήπρος. Ο ήλιος φώτιζε τα γυμνά κλαδιά των δέντρων. Οι κυνηγοί βρήκαν γρήγορα τα ίχνη του έλαφου. Και άκόποισαν πορς όλες τις διευθύνσεις, για να τον κόψουν το δρόμο. Ο Γκασπάρ έμενε κοντά στη νιμηστή του, τόσο ώστε το γόνάτο του άγγιζε κάθε τόσο το δικό της, με τον καλασμό των έλδων τους.

Δεν είχαν μιλήσει ακόμα, άπορροφημένοι έντελως απ' το κυνήγι. Στην άρχή μόνο, πριν ξεκινήσουν, η κοπέλλα είχε μουρμούρισει στο αυτί του μαρκήσιου:

— Πρέπει να σού μιλήσω!

Έπί τέλους, παρουσιάστηκε η κατάλληλη ευκαιρία. Το έλαφι είχε πάρει άλλη διεύθυνση κι' είχε άποακρυνθεί αρκετά, όπως έδειχναν τα μακρύντα γουγιόματα των σκυλιών. Οι δυό νέοι βρέθηκαν ελθόνταχοι. Σταμάτησαν τα άλογά τους. Το όμορφο και γλάνιο πρόσωπο της Ματθίδης ήταν κατακόκκινο απ' το τρέξιμο. Τα μάτια της έλαμναν. 'Ανάπνεε λίγο λαχανιασμένα.

— Δέξα σοι ο Θεός που μπορώ τελοςπάντων να σού μιλήσω ιδιαίτερα! είπε στον άροαθωιστικό της. Μ' άγαπής πάντα, Γκασπάρ; — Άμωβάλλεις γι' αυτό;

— Όχι!

Η Ματθίλδη μίλησε σιγά, μολονότι ήταν βέβαια ότι δεν την άκουγε κανείς.

— Με βασανίζουν σκεπτικά προαισθήματα... πρόσθεσε. Μου φαίνεται ότι με άπειλει κάποια μεγάλη δυστυχία!... 'Από ποιά θάρρη; Δεν το έρω! 'Αλλά άνησυχώ... φοβάμαι!

Ο μαρκήσιος χαμογέλασε.

— Τι ζωρή φαγτασία!... παρατήρησε. Μα ποιά μπορεί να έμποδισή το γάμο μας; Δεν είσαι ήδη γυναίκα μου; Δεν είνε άποφασισμένη η ένωση μας; Δεν έχουμε όρισει την ήμερομηνία;

— 'Ω, Γκασπάρ! Θα ήταν τρομερό άν κάποιο έμπόδιο μας χώριζε, ματαιώνοντας αυτό το γάμο!

— Άσφαλώς. 'Αλλά το έμπόδιο αυτό δε μπορεί να είναι άλλο απ' το θάνατό μου!

— Άν ήξερες, Γκασπάρ!... μουρμούρισε η κοπέλλα, πνιγμένη στους λυγμούς.

Δίστασε λίγο, κι' έπειτα έξακολούθησε, κατακόκκινη από συγκίνηση:

— Έχω ένα μυστικό, που άδ σού το φανέρω να με άνέκφραστη χαρά, άν δεν ήμουν τώρα έρωμένη σου, αλλά γυνίκα σου...

Σάπασε και πάλλι. Ο μαρκήσιος, πιστεύοντας ότι καταλάβαινε, δεν τολμούσε να την ρωτήσει. 'Επί τέλους, η Ματθίλδη πρόσθεσε, ντροπισμένη:

— Είμαι μητέρα!

Ο Γκασπάρ άνασκήρτησε και γλάνιασε. 'Απ' τη χαρά του άραγε ή από φόδο;...

— Έχεις δικιο, είπε. 'Αν μιά συμψη κανένα δυστύχημα, θα είναι τρομερό για σένα!...

— Θα άτιμασθώ στα μάτια όλου του κόσμου. Δεν θέλω ούτε να το σκέπτομαι, Γκασπάρ! Νομίζω ότι θα τρελλαθώ...

Άφου πέρασε η πρώτη του έκπληξη, ο Γκασπάρ είχε ξανασβή την ψυχραιμία και την αούτοκυρίαχία του.

— Άδικα άνησυχούμε, Ματθίλδη! είπε χαμογελάοντας. Δεν έχω διόλου σκοπό να πεθάνω, έρ' όσον αλίστα σ' άγαπά. 'Αντί να χαρούμε κι' ο δυό για την έδση που μού άνηγείλεις, κρεμάσαμε τα μούτρα μας, δίχως κανένα λόγο...

— Έχεις δικιο! Σε δυό βδομάδες θα έχουμε παντρευτεί, και τότε θα μπορώ να κυττάζω τον πατέρα μου χωρίς να κοκκινίζω, περήφανη για το παιδί μου.

Σε λίγο όστόσο, ένδ κάλαξαν με τα άλλα, γά τους, η Ματθίλδη συλλογιόταν, με μια ρυτίδα στο μέτωπο:

«Κι' όμως φοβάμαι!... φοβάμαι!».

Ο Λευκίλλυ ήξερε καλά όλα τα μονοπάτια του δάσους, κι' έτσι μπόρεσαν να ξανασβούν γρήγορα τους άλλους κυνηγούς. Ο Γκασπάρ είχε την τύχη να σκοτώσει αυτός το έλάφι.

Ήταν πια μεσημέρι. Οι κυνηγοί πήγαν να φάνε στο κομψό περίπτερο του δάσους. Η Ματθίλδη κοκκίνισε, μπαίνοντας εκεί, γιατί της θύμιζε το σφάλμα της, που δεν είχε ακόμα επανορθώσει και που ή άποδείξει του ζώσε μέσα στα σπλάγχνα της... Το ίδιο σκέφθηκε άσφαλώς κι' ο Γκασπάρ, γιατί γύρισε, κύτταξε την κοπέλλα και της χαμογέλασε, σαν να της έλεγε:

«Τι έχεις να φοβηθείς, άφου σ' άγαπά;»

Το κυνήγι συνεχίστηκε, μετά το φαγητό. Δεν άρνησαν να βρούν τα ίχνη ενός λύκου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΠΑΙΧΑΛΙΝΑ ΕΟΙΜΑ

(Στην Κέρκυρα)

Σε διάφορα μέρη της 'Ελλάδος έπικρατούσαν διάφορα πασχάλια έθιμα, πολλά από τα όποια τώρα πια έχουν δυστυχώς άπνομη.

Στην Κέρκυρα το πρωί τού Μεγάλου Σαββάτου οι κάτοικοι μάζευαν κοντά στις πόρτες τους όσα ραγιόμένα κανάτια και άλλα πάλια όοχεία είχαν. Μάλιστα, λοιπόν, κτυπούσαν οι καμπάνες της πρώτης 'Αναστάσεως, άρχιζαν να πετούν στο δρόμο όλα αυτά τα ραγιόμένα όοχεία και να τα σπάζουν με θόρυβο.

Οι άποφόροι της Κέρκυρας έφτιαχναν έπίσης το λεγόμενο «μαστέλλο», δηλαδή ένα μισοθάρο που το στόλιζαν με λουλούδια και το γέμιζαν με νερό.

Το «μαστέλλο» αυτό το τοποθετούσαν στη μέση της πλατείας. Κι' έτσι, όποιος περνούσε από μπροστά έριχνε μέσα πενήνδες και δεκάδες.

Το Μεγάλο Σάββατο έπίσης οι Κερκυραίοι, έσφαζαν έξω από τα σπίτια τους τα πασχάλια άρνια και με το αίμα ζωγράφιζαν ένα σταυρό πάνω από την πόρτα.

Την ίδια μέρα γινόταν διαγωνισμός στα σφαγεία από τους χασάπηδες. Έκείνος που έσφαζε γρηγορώτερα το άρνι έπαιρνε από το Δημάρχο 50 δραχμές.

Στην Κέρκυρα δεν συνήθιζαν να φάουν την 'Ανάστασι τη γύκτα του Σαββάτου αλλά το πρωί της Κυριακής και τότε δινόταν το «κατσάρι», δηλαδή ένα κομωτάκι κρέας, ένα αυγό και ψωμί, που το πηγάναν σπίτια τους και το μοίραζαν σ' όλη την οικογένειά τους.

Έπειτα έστρωναν το τραπέζι, που έμενε έτσι μια δολόκληρη βδομάδα ως την Κυριακή του θωμά, όποτε πια κοβόταν και ή... κατάζερε χριστοκούλουρα.

ΜΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

35ον

Ναι, μέσα στην παρακάλη του και στη βία του έπασε και πάλι στο τέλος. Μάταια προσπαθώ να λυτρωθώ.

Ήταν άδύνατον. Ένοιωσε τότε μέσα του έναν άπεριγμένο τρόμο.

— Η θεία δική!... ψιθύρισε ένδ βούλιαζε.

Ο θόρυβος κι' οι πυροβολισμοί στο δάσος έξακολουθούσαν.

Ο Μαρκήσιος δεν δοκίμασε τώρα να σωθεί. Ήρθε έγκνικά από νου του ή παληά, τραγική περιπέτεια της Σελέστ...

Είχε βουτηχτεί κι' αυτή τότε σ' ένα τέλμα μαζί με το άλογο της... Κι' αυτός με τον Μπεννέτ κτύπαζαν, μέσα απ' τα γυμνάκια, χωρίς να της προσφέρουν καμιά βοήθεια. άπολαμδώνοντας τη φοκική άγνοια της!...

Το φεγγάρι βγήκε έσφονικά πίσω από τους καταπράσινους λόφους και φώτισε τη σκηνή.

Ο Μαρκήσιος είχε χωθεί στη λάσπη ως τη μέση.

Κι' άξφωνα κύτταξε στην άκρη του τέλματος. Τρεις άντρες στεκόντουσαν άκίνητοι. μερικά βήματα μακρύτερα, άκούμπαντες στις κορσινιές τους: Ο Κορεντέν, ο Ροτρέ κι' ο Μερουβέλ... Κτύπαζαν τον κακοθύμο, χωρίς να κινούνται για να τον βοηθήσουν!

Ο Μαρκήσιος τους άπλωσε τα χέρια του ίκετευτικά, ζητώντας χάρη. 'Η χάρη του ίκετευτικού στο τέλος... 'Αλλά ο άστυνομικός έμεναν άκίνητοι και άπαθείς, σαν άγάλματα.

«Έφτανε το τέλος... ή τιμωρία...»

Δίκη!... Σε λίγο, ή λάσπη τον είχε καταπιεί ολόκληρο!

Τότε οι τρεις άντρες, που είχαν παρακολουθήσει το άνατριχιαστικό εκείνο θέαμα, άπομακρύνθηκαν άμυλητοι.

Καθώς προχωρούσαν βρέθηκαν μπρος σ' ένα όγκο που τους έφραζε το δρόμο. Ήταν ο Κουριέρ. Μιά σφαίρα τον είχε βρή στη βάριας κάτω νεκρό.

Ο Κορεντέν κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του.

— Οι έσθιοι, ψιθύρισε, τιμωρήθηκαν όπως τους άξιζε.

— Θα τον θάψουμε αυτόν έδω; ρώτησε ο Ροτρέ.

— Δεν είναι ανάγκη να κάνουμε αυτό, τον κόπο, είπε ο Μερουβέλ. Θα φροντίσουν γι' αυτόν τα άρνια της ζούγκλας.

— Άς κάνουμε κάτι καλύτερο, είπε ο Κορεντέν. Άς μ' χωρίσουμε τους δυό αυτούς κακούργους. Άς ρίξουμε το κουφάρι του Κουριέρ στο βούρκο.

— Περίηγοι! έλεε ο Ροτρέ. Και πιάνοντας το πτώμα του Κουριέρ μαζί με το Μερουβέλ το μετέφεραν στο τέλμα. Πήραν φόρα και το έρριξαν στο βούρκο.

— Ένομένοι και στο θάνατο! έλεε ο Ροτρέ. Άρνά - άρνά, χωρίς να μιλούν, γύρισαν οι τρεις άστυνομικοί στην κατασκήνωσή τους.

Τράσθηκαν κατόπιν για την Καβέννη.

Ο πατέρας σας βόηκε έκδικησι... έλεε μόνο ο Κορεντέν στη Ζάν.

Έκείνη γλάνιασε κι' έσκυψε το κεφάλι της... Κατόπιν οι φίλοι μας γύρισαν στη Γαλλία, άνησυχώντας γιατί δεν είχαν λάβει καθόλου ειδήσεις τους.

Σε λίγο καιρό, έγιναν, την ίδια μέρα, οι γάμοι του Κλώντ με τη Σελέστ και του Κορεντέν με τη Ζάν.

Ο Κορεντέν δεν ξαναγύρισε πια στην άστυνομία, παρ' όλη την έπιμνη του διευθυντού του. Ο Ροτρέ κι' ο Μερουβέλ προσέδασθηκαν για τα κατορθώματά τους.

Η Ρόζα, ή γυνίκα του Σαμπαράν, είχε άποτρεσθίγεί στο χωριό της, μ' ένα έπίδωμα που της επέτρεπε να ζή καλά. 'Η άπολήκη αυτή γυνίκα είχε περάσει μέσα απ' όλο εκείνο το δράμα, χωρίς να το όποφύσσει.

Η βίλλα πουλήθηκε, γιατί έφερνε πολύ σκληρές άναμνησεις στον Κλώντ και στη Σελέστ... Τώρα που είχε άρχισει γι' αυτούς μια καινούργια ζωή, έπρεπε να ξεχαστούν έντελως τα περασμένα!...

ΤΕΛΟΣ

ΓΙΑ Ν' ΑΝΑΘΡΕΨΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

Θέλοντας να δείξουν ότι νεοτερζόνουν κι' ότι δεν σιμφώνουν με τις παλιές και κλασικές αντίληψεις περί «πειθαρχίας» πολλοί γονείς φτάνουν στο άλλο άκρον και δίνουν στα παιδιά τους έλευθερία περισσότερη απ' όση ταίριαζε στην ηλικία τους. Κι' όμως ή πειθαρχία είναι άπαραίτητο στοιχείο της άνατροφής των παιδιών. Μόνο που πρέπει να ξέρουν οι γονείς πως να την επιβάλλουν. Το σωστό είναι, όχι να τους φοβούνται τα παιδιά τους, αλλά να τους σέβονται και να έκτιμούν την πείρα τους και τις συμβουλές τους. Μιά 'Αμερικανίδα ειδική σε τέτοια ζητήματα, διευθύντρια του 'Ιδρύματος Παιδικών Έρευνών τών 'Ην. Πολιτειών, άνοηλθήκε μ' αυτό το θέμα.

Ήρθε τελευταίο τεύχος ένδς μεγάλου περιοδικού. Άνέφερε πέντε χαρακτηριστικές περιπτώσεις, σχετικές με τη συμπεριφορά των παιδιών κι' όπεβείδε την καλύτερη λύση για καθεμιά:

1) Οι γονείς μετέθεσαν την ώρα του βραδυνού φαγητού απ' τις 6 στις 6.30', για χάρη του μικρού γιου τους. Στέφεν — 12 έτών — που πηγαίνει κάθε άπόγευμα να παίξει φουτ - μπόλ. Κι' όμως ο Στέφεν έξακολουθεί να μη βράσκει άγκυριές στο σπίτι για το φαγητό. Τι πρέπει να γίνει; Να παραλέψουν οι γονείς του Στέφεν την άργονορία του και να τον άφίσουν να χαρή το γυνιγίο σπέρ; 'Η να του πουν σταθερά ότι το παρακάνει κι' ότι πρέπει να βρσκειται στο σπίτι την ώρα του τραπέζιου;

Τότε οι τρεις άντρες, που είχαν παρακολουθήσει το άνατριχιαστικό εκείνο θέαμα, άπομακρύνθηκαν άμυλητοι.

Καθώς προχωρούσαν βρέθηκαν μπρος σ' ένα όγκο που τους έφραζε το δρόμο. Ήταν ο Κουριέρ. Μιά σφαίρα τον είχε βρή στη βάριας κάτω νεκρό.

Ο Κορεντέν κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του.

— Οι έσθιοι, ψιθύρισε, τιμωρήθηκαν όπως τους άξιζε.

— Θα τον θάψουμε αυτόν έδω; ρώτησε ο Ροτρέ.

— Δεν είναι ανάγκη να κάνουμε αυτό, τον κόπο, είπε ο Μερουβέλ. Θα φροντίσουν γι' αυτόν τα άρνια της ζούγκλας.

— Άς κάνουμε κάτι καλύτερο, είπε ο Κορεντέν. Άς μ' χωρίσουμε τους δυό αυτούς κακούργους. Άς ρίξουμε το κουφάρι του Κουριέρ στο βούρκο.

— Περίηγοι! έλεε ο Ροτρέ. Και πιάνοντας το πτώμα του Κουριέρ μαζί με το Μερουβέλ το μετέφεραν στο τέλμα. Πήραν φόρα και το έρριξαν στο βούρκο.

— Ένομένοι και στο θάνατο! έλεε ο Ροτρέ. Άρνά - άρνά, χωρίς να μιλούν, γύρισαν οι τρεις άστυνομικοί στην κατασκήνωσή τους.

Τράσθηκαν κατόπιν για την Καβέννη.

Ο πατέρας σας βόηκε έκδικησι... έλεε μόνο ο Κορεντέν στη Ζάν.

Έκείνη γλάνιασε κι' έσκυψε το κεφάλι της... Κατόπιν οι φίλοι μας γύρισαν στη Γαλλία, άνησυχώντας γιατί δεν είχαν λάβει καθόλου ειδήσεις τους.

Σε λίγο καιρό, έγιναν, την ίδια μέρα, οι γάμοι του Κλώντ με τη Σελέστ και του Κορεντέν με τη Ζάν.

Ο Κορεντέν δεν ξαναγύρισε πια στην άστυνομία, παρ' όλη την έπιμνη του διευθυντού του. Ο Ροτρέ κι' ο Μερουβέλ προσέδασθηκαν για τα κατορθώματά τους.

Η Ρόζα, ή γυνίκα του Σαμπαράν, είχε άποτρεσθίγεί στο χωριό της, μ' ένα έπίδωμα που της επέτρεπε να ζή καλά. 'Η άπολήκη αυτή γυνίκα είχε περάσει μέσα απ' όλο εκείνο το δράμα, χωρίς να το όποφύσσει.

Η βίλλα πουλήθηκε, γιατί έφερνε πολύ σκληρές άναμνησεις στον Κλώντ και στη Σελέστ... Τώρα που είχε άρχισει γι' αυτούς μια καινούργια ζωή, έπρεπε να ξεχαστούν έντελως τα περασμένα!...

ΤΕΛΟΣ

ροδική φάση της ψυχικής τους άναπτύξεως και να φερθούν με όπομνη ή έπείκεια, ως ότου κερδίσουν το σεβασμό τους; 'Ας μετաχειρισθόνται όλη τους την έπιδολή, για να δείξουν ποιάς κυβερνείας πραγματικά την οικογένεια, και να καταπνίξουν την έξέγερσι κατά της πειθαρχίας;

Οι γονείς κερδίζουν το σεβασμό των παιδιών τους, όχι δειχνονίτας τους τη δύναμή τους, αλλά διατηρώντας την άξιοπρέπεια και την αούτοκυρία τους, μαζί με όπομνη και με κατανόηση των αντίληψεων και προτιμήσεων των παιδιών.

5) Ο Ντόναλντ, 5 έτών, δεν τρώει αρκετά, κατά τη γνώμη της μητέρας του, ή όποια άνησυχία πολύ γι' αυτό. Πρέπει να τον άφίη ή μητέρα του να σερβίρεται μόνος του, να κανονίζει ο ίδιος τί και πόσο θα φάη; 'Η να του δίνει αυτή τη φαγητά που θεωρεί καταλληλότερα, και να τον έξαναγκάζει να μείνη στο τραπέζι ως ότου άδειάσει το πιάτο του;

«Ενα παιδί όγιές τρώει τη ποσότητα της τροφής που χρειάζεται το σώμα του, κι' έσφαλίζει μια δίαιτα ίσοροπημένη, με όσα τα κατάλληλα φαγητά. Άς το άφση λοιπόν ή μητέρα στην έκλογή του, χωρίς όστόσο να πάψει να το έπιδέχεται».

6) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

7) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

8) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

9) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

10) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

11) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

12) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

13) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

14) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

15) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

16) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

17) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

18) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

19) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

20) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

21) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

22) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

23) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

24) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

25) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

26) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

27) Η Τζέιν, 11 χρονών, κι' ο Ντίκ, 13, αντίμωλουν διαρκώς στους γονείς τους και τους δειχνουν άσέβεια. Πρέπει να θεωρήσουν εκείνοι ότι πρόκειται για μια πα-

ΠΩΣ ΠΙΟΡΤΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΑΛΛΟΥ

Στη Φινλανδία

Το Πάσχα είναι μεγάλη γιορτή για τους μικρούς φινλανδούς. Το βράδυ της παραμονής, βάζουν στο τζάκι τις κάλτσες τους — όκι τα παπούτσια τους — λεγοντας: «Φέρε μας κάτι τι, γυνίκα του Πάσχα!». Γιατί, κατά το θρύλο, μια γρηά γυνίκα κάλει το γύρο όλων των τζακιών και βάζει μέσα σ' τις μάλλινες κάλτσες τών φινλανδών παιδιών διάφορα μικρά όωρα, προ πάντων αυγά ζωγραφισμένα ή σοκολατένια.

Τη Μεγάλη 'Εβδομάδα, κάθε νοικοκυρά έα ότσίον το «Μάμμι», πατροπαράδοτο γλυκίσιο που δεν λείπει από κανένα πασχάλιο τραπέζι. Να και ή συνταγή του: Πιρίχνουν άλεύρι από σίκολι κι' από κούραρι και το άνακατεύουν καλά με νερό μέσα σε μια κύτρα. Προσθέτουν μερικές γλυκύδες πορτοκαλιού και τα βράζουν έζω επί πολλές ώρες. Έπειτα βράζουν ή κύτρα μέσα στο χιόνι — υπάρχει ακόμη πολύ χιόνι στη φινλανδία, το Πάσχα — για να κρυώσει άπότομα. Χύνουν κατόπιν αυτό το κυλό μέσα σε ένα είδος βραδυών πιάτων, ή μάλλον μικρών πανεριών, όπιαν μένουν από φλούδα όπυδους. Τα β

INSPIZETE OTI...

§ ἐπιχρυσώσουν πιά ἑκτασι 1.500 τετραγωνικῶν μέτρων;

Ὁ Γόδοῦιν δὲν ἄργησε ν' ἀγαπήσῃ κι' αὐτὸς τὴν ὥμορφον Ἑλσα καὶ τῆς ἐξομολογή-

“Υστερα με τὸ ἴδιο μαχαίρι
αὐτοκτόνησε κι’ αὐτὸς καὶ τὸ
αἷμα του ἔσμιξε με τὸ αἷμα τῆς
ἀναπημένης του.

ROLAN MONKABEIN

Ο τρίτος πόλεμος
σε 50 χρόνια

Σύμφωνα με τις προβλέψεις ενός αστρολογικού βιβλίου, που εξέδωσε τελευταίως στην 'Αμερική, ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος θα συμβη μετά το 1950 και πριν το 1995. Θα αποτελεσθεί από τήν τελική φάσι των ομαρματωνών αγώνων που άρχισαν το 1914. Δεν άποτέλειται όμως - προσθέτει το βιβλίο - να τών άποφύγη ή άνθρωπότης, άν όί σχυροί πολιτικοί φροντιστοί να λάβουν έγκαιρως υπ' όψιν τους αυτή την «προειδοποίησι των άστροων».

Ἐνός τετραπέρατος Ἕλληνα

καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ καγκρένου ἐλοῦ
φαξαν.

να τὸ ἀποδείξουν χάρις στὰ ἀλλόκοτα
γεγονότα ποὶ συμβαίνουν στὴ χώρα

και οι Πορτογαλισες τότε ζουνουν απο
τη νάρκη τους και εινε ετοιμοι για τις
πιο εξωφρενικες τρολλες!

Περίεργα ἔθιμα τῶν ἀγρίων

οι γυναίκες του, που ο αριθμός τους φθάνει τις
80 - 100, τὸν συνοδεύουν ὀλόγυμνες.

του ΠΙΕΡ ΖΙΜ

ΤΟ Μυστικό ΤΟΥ ΘΙΒΕΤ

11ον —Είπε ο παράδεισος! μουρμούρισε ο μικρός.

«Η λέξη αυτή έφερε μια άλλη... λουχία ιδεών στο μυαλό του Γάλλου. Θυμήθηκε τους χάρτες, που είχε ήδη να συμβουλευούνται ο Μπέρντ κι ο καθηγητής. Θυμήθηκε επίσης τον αινιγματικό «Τροχό της Ζωής».

Συνκρίνοντας, ήλθαν άδριαστα στη μνήμη του όλα είχε διαβάσει άλλοτε για τον έπινε παρδείσιο, που υπήρχε ίσως ακόμη στην καρδιά των βουνών του Θιβέτ... «Ανάμεσα στα δέντρα της κοιλάδας, τριγύριζαν άργα κάτι άσπρες σιλουέτες, άνθρωποι ασφαλώς... Διάφορα ζώα κυλιώνταν στα κόρτα ή βουτούσαν σ' ένα ποτάμι που καρέωτιζε τις ήλικές ακτίνες. Άνάμεσα σ' αυτά υπήρχαν μερικοί πάνθηρες, ένας τεράστιος έλεφας...

«Ο Μιστέρ πέρασε το χέρι του πάνω στα μάτια του. Διερωτήθηκε αν ήταν ξυπνος ή όνειρουόταν... Παρακάλεσε τον Άλλη να τον κοιμηθή.

—Είπε άπίστευτο!... τραύλιζε. Αυτοί οι άνθρωποι και τα ζώα, να ζούν μαζί, αρμονικά και ταιριασμένα!...

—Είπαζε μάταια να βρή ίχνη σπιτιών. Δεν φαινόταν τίποτε τέτοιο, σ' όλη την κοιλάδα.

—Πρέπει να κοιτεθούμε! είπε άποφασιστικά. Δεν υπάρχει άλλη λύση...

—Ηταν λαχανιασμένος. Νόμιζε, ότι το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει... —Αυτό λοιπόν ζητούσε να βρή ο Μπέρντ; πρόσθεσε. Τώρα καταλαβαίνω τις προφυλάξεις του, το φόβο του προς τους δημοσιογράφους, τη μανία του γιατί έπνευμε να τον παρακολουθήσω!...

Είπε να φτερουγίζουν γύρω του μερικοί άετοι. Άλλά τα πουλιά αυτά δεν έφάνηκαν άγριεμένα βλεπόντας τους ανθρώπους κοντά στις φωλιές τους.

Το έδαφος της πλαγιάς είχε τέτοια διαμόρφωση, ώστε, αν έπιπνύνταν κανείς άνασκελά και γλυτούσε με την πλάτη, θα μπορούσε ασφαλώς να φτάσει ως τα πρώτα δένδρα. —Επειτα, οι κορμιοί θα τον βούρτσωναν για να κατεβή ως την κοιλάδα. —Πεινώ!... είπε ο Άλλης παραπονιμένα.

—Θα βρούμε να φάμε εκεί κάτω, άπάντησε ο Μιστέρ. —Η μάλλον... Στάσου μια στιγμή!

Είχε ήδη ένα μεγάλο γκρίζο πουλί να μοιραίνει σε μια κουφάλα του βράχου, ένα μέτρο πάνω απ' το κεφάλι του. Έκωσε το χέρι του στη φωλιά και το ξανάβγαλε σε μερικά δευτερόλεπτα. —Ηταν ματωμένο, γιατί το πουλί τον είχε κοιμηθεί άγρια. Κρατούσε όμως δύο αυγά, τα οποία έφαιναν άκόρταγα αυτός κι ο Άλλης.

—Τώρα μπορεί να κατεβή ο μικρός με ικανοποίηση. Πεινώ ακόμα... και θα υπάρχουν ασφαλώς καλλίτερα πράγματα κάτω στην κοιλάδα! Μου φαίνεται ότι βλέπω πορτοκάλια!...

Οι δύο σύντροφοι άρχισαν να κατεβαίνουν, σιγά-σιγά, με κόπο, κινδυνεύοντας κάθε στιγμή να κατακυλήσουν απ' τον κρεμνό.

—Όσο προχωρούσε, ο Μιστέρ ένοιωσε να τον κυριεύει μια καινούργια άνησυχία. Τού είχε περάσει μια ιδέα: Μήπως ήταν άντικαταπριμμός, όπτική άπάτη όσα έβλεπε;

Είχε διαβάσει πολλά πράγματα για τις εικόνες αυτές, που εμφανίζονται συχνά

έμπρός στα μάτια των ταξιδιωτών, στην έρημο, στη θάλασσα ή στο βουνό...

«Θα καθούν όλοι!— συλλογιόταν.— Όταν φτάσουμε κάτω, δεν θα βρούμε παρά πέτρες γυμνές, κι ίσως ένα μικρό ρυάκι».

Καθώς σταματούσε για να άναπνεύσει, είδε δίπλα στο χέρι του κάτι λαμπερό. Τό άρπαξε. —Ηταν ένας οβόλος από χρυσάφι, μεγάλος σαν καρπούδι! Τον έβαλε μηχανικά στην τσέπη του, λέγοντας με τό νου του: «Όπωςόποτε, αυτό το χρυσάφι δεν είναι όπτική άπάτη!...».

Ούτε όμως και το υπόλοιπο θέαμα ήταν άντικαταπριμμός, γιατί, αντί να σδύνεται, γινόταν πιο καθαρό. Ο Μιστέρ έδλεπε τώρα ότι οι άσπρες σιλουέτες ήταν γέροι, που περπατούσαν γαλήνια άνάμεσα στα δένδρα.

Καμιά φροντίδα δεν φαινόταν να τους άπασχολή. Πηγαίνονρόντουσαν σαν σε όνειρο, άπολαμβάνοντας την άρμονία της φύσεως, την ωμορφιά της ζωής.

—Η θερμοκρασία γινόταν διαρκώς πιο ζεστή. Ο Μιστέρ βρήκε την έξηγήση, βλέποντας ένα έλαφο άκνυό στην επιφάνεια του ποταμού, εκεί όπου έβγαίνει το νερό μέσα απ' το βράχο. —Ηταν μια θερμή πηγή, που σκόρπιζε τη ζέση της στο περιβάλλον. Χάρης σ' αυτήν, κι ίσως επίσης χάρις στα στοιχεία που περιείχε το νερό της, βλάσταναν τα φυτά κάθε χώρας, σε μια περιοχή που θα έμενε άλλοιώς γυμνή και άγονη.

Ο Μιστέρ ένοιωσε ένα άκραπτο ένθουσιασμό. Ποθούσε να τρέξη, για να βρεθή γρηγορώτερα στην κοιλάδα εκείνη των θαυμάτων, μοναδική στον κόσμο, άληθινή έπίγειο παράδεισο, γνωστόν μόνο σε λίγους έκλεκτους!...

—Πορτοκάλια! Θέλω να φάω! φώναξε ο μικρός, όταν έφτασαν στα πρώτα δένδρα της πλαγιάς. Κόψε μου πορτοκάλια, «σα-κίμυ!» Πεινώ, διψώ!...

—Περιμένε λίγο... άπάντησε ο νέος με έζαφι.

Δεν ήθελε να σταματήσει. Φοβόταν μήπως χάσει έτσι κι' ένα λεπτό!...

—Έλα γρήγορα, Άλλη! πρόσθεσε. Όταν φτάσουμε κάτω, θα φας τα πιο ζουμερά φρούτα!... Κύτταξε εκείνον τόν ιπποπόταμο, που παίζει μ' ένα πανών!... Είπε άληθινά ο παράδεισος εδώ... Κι' όλοι αυτοί οι εύτυχισμένοι άνθρωποι... Μα γιατί δεν υπάρχουν γυναίκες;... Δεν φαίνονται πουθενά!... Ούτε και οπία βλέπω καβάλου... —Ίσως άνθρωποι και ζώα κοιμούνται μαζί πάνω στα κόρτα, δίπλα στο θαυματουργό ποτάμι!...

Σκόνταψε σε μια πέτρα, και λίγο έλειψε να πέσει... —Όστόσο ή άνυπομονησία του δεν τον άφισε να εξακολουθήσει να κατεβαίνει έτσι άργα και προσφυλακτικά. Άρχισε έξαφνα να τρέχει όση μπορούσε γρηγορώτερα, πιπώντας τα διάφορα έμπόδια. Κυλούσε με την πλάτη, ξανασηκωνόταν, άρπαζόταν απ' τους κορμούς των δένδρων, για να κρατήσει ισορροπία.

—Ηταν σαν τρελλός! φώναξε. Έλα γρήγορα!... Άλλη!... φώναζε. Έλα γρήγορα!...

Ο μικρός τον άκολουθούσε τρέχοντας, καλπάζοντας, ενώ το άσπρο ρούχο του κυμάτιζε πίσω του, δίνοντας του την όψη παράξενης και τεράστιας πεταλούδας... Κάποια στιγμή, ο Μιστέρ ξανάσφυξε, χωρίς να σταματήσει το τρέξιμό του, για να

μαζέψει και δεύτερο κομμάτι χρυσάφι, το οποίο έκρυφε στην τσέπη του, όπως το πρώτο.

Οχι, δεν ήταν όπτική άπάτη! —Η κοιλάδα βρισκόταν πραγματικά εκεί... Ο νέος είχε φτάσει πια... Έμπρός του άπλωνόταν ένα καταπράσινο λειβάδι... Οι άνθρωποι που περπατούσαν εκεί γύρω, δεν φαινόταν να άντιλαμβάνονται την παρουσία του Μιστέρ. Έξακολουθούσαν το δρόμο τους, χωρίς να γυρίση κανείς το κεφάλι του!...

—Είπε ύμωφο! Πολύ ύμωφο! φώναζε ο νέος.

Τι άκριβώς συνέβη τότε;... Τό έδαφος άνοιξε κάτω απ' τα πόδια του. —Η, έπάνω στη φόρα του, έπεσε και χτύπησε δυνατά το μετωπό του σε κάποια πέτρα;...

Όπωςόποτε, ένοιωσε ότι έκανε τις άσθήσεις του. Προσπάθησε μάταια να συγκρατηθή, να μη λιποθυμήσει.

—Έπειτα βυθίστηκε σε μια άδυσο, άνυπαρξίας... Στριφογύρισε για λίγ' ακόμη μέσα στο μυαλό του διάφορες εικόνες: ή λίμνη, ο έπίγειος παράδεισος, ο Άλλης, το υπόγειο, οι Κινέζοι... έπειτα ή "Έλλην, ο πατέρας της, ο Μογκέντ.

—Η τελευταία του σκέψη ήταν: «Είμαι κουτός, άληθινά! Βέβαια, έπρεπε να πεθάνω, για να μη σ'όν παράδεισο! Τώρα που είμαι πια νεκρός, δεν θα μου φέρουν δυσκολίες!»

ΤΟ ΣΥΓΓΗΜΜΑ

Πόσον καιρό έμεινε άναίσθητος — ή κοιμισμένος — ο Ζάν Μιστέρ; Δεν μπόρεσε ποτέ να το μάθ. —Ούτε κι' άργότερα, συνδυάζοντας μεταξύ τους τα διάφορα γεγονότα, κατάρθεσε να διαφωτίσει το σημείο αυτό, ή άγγιγόνσε πόσο είχε μείνει στην υπόγεια φυλακή του!...

Όταν άνοιξε επί τέλους τα μάτια του, ένοιωσε τον αέτο το φρέσκο, έλαφρο, καλοδιαθετο. Κάθε κούραση, κάθε πόνος του κορμιού του είχε χαθεί.

—Η πρώτη του σκέψη ήταν: «Η κοιλάδα... Ο παράδεισος... Τα δένδρα και τα ζώα...».

—Τι άκριβώς συνέβη τότε;... Τό έδαφος άνοιξε κάτω απ' τα πόδια του. —Η, έπάνω στη φόρα του, έπεσε και χτύπησε δυνατά το μετωπό του σε κάποια πέτρα;...

Όπωςόποτε, ένοιωσε ότι έκανε τις άσθήσεις του. Προσπάθησε μάταια να συγκρατηθή, να μη λιποθυμήσει.

—Έπειτα βυθίστηκε σε μια άδυσο, άνυπαρξίας... Στριφογύρισε για λίγ' ακόμη μέσα στο μυαλό του διάφορες εικόνες: ή λίμνη, ο έπίγειος παράδεισος, ο Άλλης, το υπόγειο, οι Κινέζοι... έπειτα ή "Έλλην, ο πατέρας της, ο Μογκέντ.

—Η τελευταία του σκέψη ήταν: «Είμαι κουτός, άληθινά! Βέβαια, έπρεπε να πεθάνω, για να μη σ'όν παράδεισο! Τώρα που είμαι πια νεκρός, δεν θα μου φέρουν δυσκολίες!»

ΤΟ ΣΥΓΓΗΜΜΑ

Πόσον καιρό έμεινε άναίσθητος — ή κοιμισμένος — ο Ζάν Μιστέρ; Δεν μπόρεσε ποτέ να το μάθ. —Ούτε κι' άργότερα, συνδυάζοντας μεταξύ τους τα διάφορα γεγονότα, κατάρθεσε να διαφωτίσει το σημείο αυτό, ή άγγιγόνσε πόσο είχε μείνει στην υπόγεια φυλακή του!...

Όταν άνοιξε επί τέλους τα μάτια του, ένοιωσε τον αέτο το φρέσκο, έλαφρο, καλοδιαθετο. Κάθε κούραση, κάθε πόνος του κορμιού του είχε χαθεί.

—Η πρώτη του σκέψη ήταν: «Η κοιλάδα... Ο παράδεισος... Τα δένδρα και τα ζώα...».

—Τι άκριβώς συνέβη τότε;... Τό έδαφος άνοιξε κάτω απ' τα πόδια του. —Η, έπάνω στη φόρα του, έπεσε και χτύπησε δυνατά το μετωπό του σε κάποια πέτρα;...

Όπωςόποτε, ένοιωσε ότι έκανε τις άσθήσεις του. Προσπάθησε μάταια να συγκρατηθή, να μη λιποθυμήσει.

—Έπειτα βυθίστηκε σε μια άδυσο, άνυπαρξίας... Στριφογύρισε για λίγ' ακόμη μέσα στο μυαλό του διάφορες εικόνες: ή λίμνη, ο έπίγειος παράδεισος, ο Άλλης, το υπόγειο, οι Κινέζοι... έπειτα ή "Έλλην, ο πατέρας της, ο Μογκέντ.

—Η τελευταία του σκέψη ήταν: «Είμαι κουτός, άληθινά! Βέβαια, έπρεπε να πεθάνω, για να μη σ'όν παράδεισο! Τώρα που είμαι πια νεκρός, δεν θα μου φέρουν δυσκολίες!»

ΤΟ ΣΥΓΓΗΜΜΑ

μαζέψει και δεύτερο κομμάτι χρυσάφι, το οποίο έκρυφε στην τσέπη του, όπως το πρώτο.

Οχι, δεν ήταν όπτική άπάτη! —Η κοιλάδα βρισκόταν πραγματικά εκεί... Ο νέος είχε φτάσει πια... Έμπρός του άπλωνόταν ένα καταπράσινο λειβάδι... Οι άνθρωποι που περπατούσαν εκεί γύρω, δεν φαινόταν να άντιλαμβάνονται την παρουσία του Μιστέρ. Έξακολουθούσαν το δρόμο τους, χωρίς να γυρίση κανείς το κεφάλι του!...

—Είπε ύμωφο! Πολύ ύμωφο! φώναζε ο νέος.

Τι άκριβώς συνέβη τότε;... Τό έδαφος άνοιξε κάτω απ' τα πόδια του. —Η, έπάνω στη φόρα του, έπεσε και χτύπησε δυνατά το μετωπό του σε κάποια πέτρα;...

Όπωςόποτε, ένοιωσε ότι έκανε τις άσθήσεις του. Προσπάθησε μάταια να συγκρατηθή, να μη λιποθυμήσει.

—Έπειτα βυθίστηκε σε μια άδυσο, άνυπαρξίας... Στριφογύρισε για λίγ' ακόμη μέσα στο μυαλό του διάφορες εικόνες: ή λίμνη, ο έπίγειος παράδεισος, ο Άλλης, το υπόγειο, οι Κινέζοι... έπειτα ή "Έλλην, ο πατέρας της, ο Μογκέντ.

—Η τελευταία του σκέψη ήταν: «Είμαι κουτός, άληθινά! Βέβαια, έπρεπε να πεθάνω, για να μη σ'όν παράδεισο! Τώρα που είμαι πια νεκρός, δεν θα μου φέρουν δυσκολίες!»

ΤΟ ΣΥΓΓΗΜΜΑ

Πόσον καιρό έμεινε άναίσθητος — ή κοιμισμένος — ο Ζάν Μιστέρ; Δεν μπόρεσε ποτέ να το μάθ. —Ούτε κι' άργότερα, συνδυάζοντας μεταξύ τους τα διάφορα γεγονότα, κατάρθεσε να διαφωτίσει το σημείο αυτό, ή άγγιγόνσε πόσο είχε μείνει στην υπόγεια φυλακή του!...

Όταν άνοιξε επί τέλους τα μάτια του, ένοιωσε τον αέτο το φρέσκο, έλαφρο, καλοδιαθετο. Κάθε κούραση, κάθε πόνος του κορμιού του είχε χαθεί.

—Η πρώτη του σκέψη ήταν: «Η κοιλάδα... Ο παράδεισος... Τα δένδρα και τα ζώα...».

—Τι άκριβώς συνέβη τότε;... Τό έδαφος άνοιξε κάτω απ' τα πόδια του. —Η, έπάνω στη φόρα του, έπεσε και χτύπησε δυνατά το μετωπό του σε κάποια πέτρα;...

Όπωςόποτε, ένοιωσε ότι έκανε τις άσθήσεις του. Προσπάθησε μάταια να συγκρατηθή, να μη λιποθυμήσει.

—Έπειτα βυθίστηκε σε μια άδυσο, άνυπαρξίας... Στριφογύρισε για λίγ' ακόμη μέσα στο μυαλό του διάφορες εικόνες: ή λίμνη, ο έπίγειος παράδεισος, ο Άλλης, το υπόγειο, οι Κινέζοι... έπειτα ή "Έλλην, ο πατέρας της, ο Μογκέντ.

—Η τελευταία του σκέψη ήταν: «Είμαι κουτός, άληθινά! Βέβαια, έπρεπε να πεθάνω, για να μη σ'όν παράδεισο! Τώρα που είμαι πια νεκρός, δεν θα μου φέρουν δυσκολίες!»

ΤΟ ΣΥΓΓΗΜΜΑ

Πόσον καιρό έμεινε άναίσθητος — ή κοιμισμένος — ο Ζάν Μιστέρ; Δεν μπόρεσε ποτέ να το μάθ. —Ούτε κι' άργότερα, συνδυάζοντας μεταξύ τους τα διάφορα γεγονότα, κατάρθεσε να διαφωτίσει το σημείο αυτό, ή άγγιγόνσε πόσο είχε μείνει στην υπόγεια φυλακή του!...

Όταν άνοιξε επί τέλους τα μάτια του, ένοιωσε τον αέτο το φρέσκο, έλαφρο, καλοδιαθετο. Κάθε κούραση, κάθε πόνος του κορμιού του είχε χαθεί.

—Η πρώτη του σκέψη ήταν: «Η κοιλάδα... Ο παράδεισος... Τα δένδρα και τα ζώα...».

—Τι άκριβώς συνέβη τότε;... Τό έδαφος άνοιξε κάτω απ' τα πόδια του. —Η, έπάνω στη φόρα του, έπεσε και χτύπησε δυνατά το μετωπό του σε κάποια πέτρα;...

Όπωςόποτε, ένοιωσε ότι έκανε τις άσθήσεις του. Προσπάθησε μάταια να συγκρατηθή, να μη λιποθυμήσει.

—Έπειτα βυθίστηκε σε μια άδυσο, άνυπαρξίας... Στριφογύρισε για λίγ' ακόμη μέσα στο μυαλό του διάφορες εικόνες: ή λίμνη, ο έπίγειος παράδεισος, ο Άλλης, το υπόγειο, οι Κινέζοι... έπειτα ή "Έλλην, ο πατέρας της, ο Μογκέντ.

—Η τελευταία του σκέψη ήταν: «Είμαι κουτός, άληθινά! Βέβαια, έπρεπε να πεθάνω, για να μη σ'όν παράδεισο! Τώρα που είμαι πια νεκρός, δεν θα μου φέρουν δυσκολίες!»

ΤΟ ΣΥΓΓΗΜΜΑ

Πόσον καιρό έμεινε άναίσθητος — ή κοιμισμένος — ο Ζάν Μιστέρ; Δεν μπόρεσε ποτέ να το μάθ. —Ούτε κι' άργότερα, συνδυάζοντας μεταξύ τους τα διάφορα γεγονότα, κατάρθεσε να διαφωτίσει το σημείο αυτό, ή άγγιγόνσε πόσο είχε μείνει στην υπόγεια φυλακή του!...

Όταν άνοιξε επί τέλους τα μάτια του, ένοιωσε τον αέτο το φρέσκο, έλαφρο, καλοδιαθετο. Κάθε κούραση, κάθε πόνος του κορμιού του είχε χαθεί.

—Η πρώτη του σκέψη ήταν: «Η κοιλάδα... Ο παράδεισος... Τα δένδρα και τα ζώα...».

—Τι άκριβώς συνέβη τότε;... Τό έδαφος άνοιξε κάτω απ' τα πόδια του. —Η, έπάνω στη φόρα του, έπεσε και χτύπησε δυνατά το μετωπό του σε κάποια πέτρα;...

Όπωςόποτε, ένοιωσε ότι έκανε τις άσθήσεις του. Προσπάθησε μάταια να συγκρατηθή, να μη λιποθυμήσει.

—Έπειτα βυθίστηκε σε μια άδυσο, άνυπαρξίας... Στριφογύρισε για λίγ' ακόμη μέσα στο μυαλό του διάφορες εικόνες: ή λίμνη, ο έπίγειος παράδεισος, ο Άλλης, το υπόγειο, οι Κινέζοι... έπειτα ή "Έλλην, ο πατέρας της, ο Μογκέντ.

—Η τελευταία του σκέψη ήταν: «Είμαι κουτός, άληθινά! Βέβαια, έπρεπε να πεθάνω, για να μη σ'όν παράδεισο! Τώρα που είμαι πια νεκρός, δεν θα μου φέρουν δυσκολίες!»

ΤΟ ΣΥΓΓΗΜΜΑ

Πόσον καιρό έμεινε άναίσθητος — ή κοιμισμένος — ο Ζάν Μιστέρ; Δεν μπόρεσε ποτέ να το μάθ. —Ούτε κι' άργότερα, συνδυάζοντας μεταξύ τους τα διάφορα γεγονότα, κατάρθεσε να διαφωτίσει το σημείο αυτό, ή άγγιγόνσε πόσο είχε μείνει στην υπόγεια φυλακή του!...

Όταν άνοιξε επί τέλους τα μάτια του, ένοιωσε τον αέτο το φρέσκο, έλαφρο, καλοδιαθετο. Κάθε κούραση, κάθε πόνος του κορμιού του είχε χαθεί.

—Η πρώτη του σκέψη ήταν: «Η κοιλάδα... Ο παράδεισος... Τα δένδρα και τα ζώα...».

—Τι άκριβώς συνέβη τότε;... Τό έδαφος άνοιξε κάτω απ' τα πόδια του. —Η, έπάνω στη φόρα του, έπεσε και χτύπησε δυνατά το μετωπό του σε κάποια πέτρα;...

Όπωςόποτε, ένοιωσε ότι έκανε τις άσθήσεις του. Προσπάθησε μάταια να συγκρατηθή, να μη λιποθυμήσει.

—Έπειτα βυθίστηκε σε μια άδυσο, άνυπαρξίας... Στριφογύρισε για λίγ' ακόμη μέσα στο μυαλό του διάφορες εικόνες: ή λίμνη, ο έπίγειος παράδεισος, ο Άλλης, το υπόγειο, οι Κινέζοι... έπειτα ή "Έλλην, ο πατέρας της, ο Μογκέντ.

—Η τελευταία του σκέψη ήταν: «Είμαι κουτός, άληθινά! Βέβαια, έπρεπε να πεθάνω, για να μη σ'όν παράδεισο! Τώρα που είμαι πια νεκρός, δεν θα μου φέρουν δυσκολίες!»

Πότε δεν θα το περπατάει... Έπειτα έκανε λουάν ο Γάλλος Μπέρντ... Έπρεπε να τον ξαναβρή, να τον βάλει το όνομα... Πρέπει πρό πάντων να τον γλυτώσω απ' τα χέρια του Μογκέντ, καθώς και τον καθηγητή και την Έλλην...

Πού βρισκόταν όμως;... Μερικές στιγμές, του φαινόταν ότι άναγνώριζε την κοιλάδα αυτή... Έφαχνε στη μνήμη του... Καθώς τριγύριζε εδώ κι' εκεί, κυττάζοντας γύρω του, είδε καταγής ένα άδειανό κουτί από σαρδέλλες. Είχε λοιπόν περάσει απ' εκεί ο Μπέρντ με τους άλλους...

—Ο Μογκέντ τους πηγαίνει, ασφαλώς, στο σπίτι του Κινέζου μονολόγου ο νέος. Πρέπει να ξαναβρω αυτό το σπίτι!

Δεν ήταν όμως τόσο εύκολο... Σ' ένα βουνό σκεδόν γυμνό, όλα τα τοπία μοιάζουν πολύ μεταξύ τους και μπλέκονται το ένα με το άλλο.

Στην περίπτωση μάλιστα αυτή, ο Μιστέρ δεν είχε πια μόνο στο σπίτι του Κινέζου, αλλά παρακολουθώντας τον άνθρωπό του. Συνεπώς, δεν είχε προσέξει τα διάφορα διακριτικά σημάδια του δρόμου.

—Αποφάσισε λοιπόν ν' άφισι να τον οδηγίσει ο Άλλης.

Τα ίχνη, που είχαν μείνει απ' το πέρασμα του καρναβανιού, ήταν τιποτένια, άνυπαρκα για το άμαθτο μάτι ενός Ευρωπαίου. Άλλά ο μικρός Ίνδος είχε πολύ μεγαλύτερη παρατηρητικότητα απ' τον κυρίο του. Σκυρμένος προς τη γη, άνακάλυψε την έλαχίστη γρατζουνιά σ' ένα χαλίκι, διέκρινε ένα χόρτο πατημένο...

—Μ' αυτό τον τρόπο, δεν προχωρούμε γρήγορα, άλλά και δεν κινδυνεύουμε να παραλησθούμε! δήλωσε στον Μιστέρ.

—Εκείνος συμφώνησε μαζί του. Περπατούσαν σκυφτοί, με τα μάτια καρφωμένα στο γη.

Κάθε τόσο, ο μικρός έφευγε κάτω και σερνόταν με την κοιλά προς όλες τις διευθύνσεις, άναζητώντας κάποιο ίχνος... Κάπου-κάπου, ένα κομμάτι, ένα άδειανό κιβώτιο, μια μπουκάλια, έδειχνε στους δύο συντρόφους ότι δεν είχαν γαλασθή.

—Δεν είχε περισσότερο από μια μέρα που πέρασαν απ' εδώ οι «σακίμυ», βεβαίως ο Άλλης. Άλλοιώς ο άνεμος, που φυσά τη νύχτα απ' την άνατολή, θα είχε σπύσει αυτά τα έλαφρα σημάδια!

Σε λίγο, ο Μιστέρ άναγνώρισε το μέρος όπου βρισκόταν.

—Όταν έφτασε εδώ απ' τον κίττο με τα παράξενα άρώματα, ή καρδιά του χτύπησε ζωρά.

Είχε φοβηθή ότι θα εύρισκε το σπίτι σκοτεινό και σιωπηλό. Στην περίπτωση δε αυτή, θα του ήταν πολύ δύσκολο να καταστρώσει ένα σχέδιο ένεργειας.

Ευτυχώς όμως, είδε τα παράθυρα φωτισμένα. Απ' τα τζάμια, θα μπορούσε να διακρίνει καθαρά ό,τι γινόταν μέσα.

Πλάσισε με καρδιοκτύπι. Και, στο φως ενός λυχνού, είδε την Έλλην! Είχε το ύψος μιας φυλακισμένης, που ύφισται ανάκρισι.

—Ο Μογκέντ πηγαίνονρόταν έμπρός της, μιλώντας άλλοτε σ' αυτήν κι' άλλοτε σ' ένα κοντρό Κινέζο με κόκκινο κιμόνο.

—Ο Μιστέρ δεν μπορούσε ν' άκούσει. Μάντευε όμως εύκολα ότι τα γεγονότα είχαν έξεληχθή όπως τα προσέβλεπε, κι' ότι ή Έλλην ήταν πια στην άπόλυτη διάθεση των έχθρων της.

Θα ήθελε να της δώσει να καταλάβη ότι βρισκόταν εκεί. Άλλά θα ήταν έπικινδυνό, αυτό: «Αν πρόδιδε έτσι την παρουσία του, θα χανόταν κάθε έλπίδα να σώσει την άγαπημένη του! Ένώ άλλεως, θα εύρισκε την ευκαιρία να δράσει, υπό συνθήκες καλύτερες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: —Η συνέχεια

Πότε δεν θα το περπατάει... Έπειτα έκανε λουάν ο Γάλλος Μπέρντ... Έπρεπε να τον ξαναβρή, να τον βάλει το όνομα... Πρέπει πρό πάντων να τον γλυτώσω απ' τα χέρια του Μογκέντ, καθώς και τον καθηγητή και την Έλλην...

Πού βρισκόταν όμως;... Μερικές στιγμές, του φαινόταν ότι άναγνώριζε την κοιλάδα αυτή... Έφαχνε στη μνήμη του... Καθώς τριγύριζε εδώ κι' εκεί, κυττάζοντας γύρω του, είδε καταγής ένα άδειανό κουτί από σαρδέλλες. Είχε λοιπόν περάσει απ' εκεί ο Μπέρντ με τους άλλους...

—Ο Μογκέντ τους πηγαίνει, ασφαλώς, στο σπίτι του Κινέζου μονολόγου ο νέος. Πρέπει να ξαναβρω αυτό το σπίτι!

Δεν ήταν όμως τόσο εύκολο... Σ' ένα βουνό σκεδόν γυμνό, όλα τα τοπία μοιάζουν πολύ μεταξύ τους και μπλέκονται το ένα με το άλλο.

Στην περίπτωση μάλιστα αυτή, ο Μιστέρ δεν είχε πια μόνο στο σπίτι του Κινέζου, αλλά παρακολουθώντας τον άνθρωπό του. Συνεπώς, δεν είχε προσέξει τα διάφορα διακριτικά σημάδια του δρόμου.

—Αποφάσισε λοιπόν ν' άφισι να τον οδηγίσει ο Άλλης.

Τα ίχνη, που είχαν μείνει απ' το πέρασμα του καρναβανιού, ήταν τιποτένια, άνυπαρκα για το άμαθτο μάτι ενός Ευρωπαίου. Άλλά ο μικρός Ίνδος είχε πολύ μεγαλύτερη παρατηρητικότητα απ' τον κυρίο του. Σκυρμένος προς τη γη, άνακάλυψε την έλαχίστη γρατζουνιά σ' ένα χαλίκι, διέκρινε ένα χόρτο πατημένο...

—Μ' αυτό τον τρόπο, δεν προχωρούμε γρήγορα, άλλά και δεν κινδυνεύουμε να παραλησθούμε! δήλωσε στον Μιστέρ.

—Εκείνος συμφώνησε μαζί του. Περπατούσαν σκυφτοί, με τα μάτια καρφωμένα στο γη.

Κάθε τόσο, ο μικρός έφευγε κάτω και σερνόταν με την κοιλά προς όλες τις διευθύνσεις, άναζητώντας κάποιο ίχνος... Κάπου-κάπου, ένα κομμάτι, ένα άδειανό κιβώτιο, μια μπουκάλια, έδειχνε στους δύο συντρόφους ότι δεν είχαν γαλασθή.

—Δεν είχε περισσότερο από μια μέρα που πέρασαν απ' εδώ οι «σακίμυ», βεβαίως ο Άλλης. Άλλοιώς ο άνεμος, που φυσά τη νύχτα απ' την άνατολή, θα είχε σπύσει αυτά τα έλαφρα σημάδια!

Σε λίγο, ο Μιστέρ άναγνώρισε το μέρος όπου βρισκόταν.

—Όταν έφτασε εδώ απ' τον κίττο με τα παράξενα άρώματα, ή καρδιά του χτύπησε ζωρά.

Είχε φοβηθή ότι θα εύρισκε το σπίτι σκοτεινό και σιωπηλό. Στην περίπτωση δε αυτή, θα του ήταν πολύ δύσκολο να καταστρώσει ένα σχέδιο ένεργειας.

Ευτυχώς όμως, είδε τα παράθυρα φωτισμένα. Απ' τα τζάμια, θα μπορούσε να διακρίνει καθαρά ό,τι γινόταν μέσα.

Πλάσισε με καρδιοκτύπι. Και, στο φως ενός λυχνού, είδε την Έλλην! Είχε το ύψος μιας φυλακισμένης, που ύφισται ανάκρισι.

—Ο Μογκέντ πηγαίνονρόταν έμπρός της, μιλώντας άλλοτε σ' αυτήν κι' άλλοτε σ' ένα κοντρό Κινέζο με κόκκινο κιμόνο.

—Ο Μιστέρ δεν μπορούσε ν' άκούσει. Μάντευε όμως εύκολα ότι τα γεγονότα

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ «ΚΟΣΜΙΚΩΝ ΑΚΤΙΝΩΝ»

Τι απέδειξαν τα πειράματα που έγιναν ως σήμερα

Μπορείτε να φαντασθείτε μια ακτίνα τόσο ισχυρή, ώστε να διαπερνά ένα στρώμα από μόλυβδο πάχους 15 μέτρων ή ένα βράχο 500 μέτρων; Η κατοπληκτική αυτή δύναμις υπάρχει πραγματικά στις περιφωμένες «κοσμικές ακτίνες».

Κανείς δεν ξέρει ακριβώς από ποού έρχονται οι μυστηριώδεις αυτές ακτινοβολίες. Ίσως από το Γαλαξία, ίσως από το διαγαλακτικό «Άπειρον πέρα από» το Σύμπαν μας. Όποιοιδήποτε, πέφτουν διαρκώς επάνω μας, μέρα και νύχτα, σαν βροχή. Κάθε δευτερόλεπτο, διαπερνούν το σώμα ενός όρθιου ανθρώπου 20 κοσμικές ακτίνες. Τις συναντούμε παντού, τόσο στην κορυφή των ψηλών βουνών, όσο και στα έγκατα της γης ή στο βάθος της θάλασσας.

Οι ακτινοβολίες του ραδίου, οι ακτίνες Χ, ακόμη και η ατομική ακτινοβολία, είναι όλες ασήμαντες εμπρός στις κοσμικές ακτίνες, το γίγαντα αυτών των ακτινοβολιών.

★

Οι κοσμικές ακτίνες, που «φοβαρρίζουν» τον πλανήτη μας από τον καιρό της δημιουργίας του, ανεκαλύφθηκαν για πρώτη φορά από τους ερευνητές πριν από 50 χρόνια. Δύο διάσημοι φυσικοί είχαν τοποθετήσει τότε ένα ήλεκτροσκόπιο μέσα σ' ένα δοκίο από 5 τόννους μόλυβδο, όπου δεν μπορούσε να εισχωρήσει καμία από τις γνωστές μέχρι τότε ακτινοβολίες. «Ωστόσο το λεπτό αυτό όργανο έσκαλοθύοσε να σημειώνει κάποια μυστηριώδη ηλεκτρική επίδραση, εντελώς άσχετη προς τη γη. Άρχισε λοιπόν να γεννιέται η ύποψη ότι το φαινόμενο είχε την προέλευσή του έξω από τον κόσμο μας. Οι έρευνες συνεχίσθηκαν με αερόστατα και από βελαν, όσο ανεβαίνει κανείς σε ψηλότερα άξιοσημειωτικά στρώματα, τόσο αυξάνει η δύναμις των ακτίνων, ενώ απεναντίας θάπρεπε να ελαττώνεται αν προσεγγίζονταν από τη γη.

Οι έρευνες αυτές διεκόχτησαν κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο κι' επανελήφθησαν το 1922 από τον διάσημο δόκτορα Μίλλικαν, καθηγητή της Φυσικής του Πολιτεχνείου της Καλιφόρνιας. Έγιναν τότε μετρήσεις στη στρατόσφαιρα, με αυτόματα όργανα εγκατεστημένα σε αερόστατα - ρομπότ, καθώς και στο βάθος του νερού μέσα λίμνες. Κατόπιν, διάφορες κοσμικές ακτίνες από το πεδίο

νούς, τις λιγότερες δέ από τις περισσότερες, που έρχονται από το βόρειο ή από το νότιο πόλο, διασπείρονται σε διαφορετικές ομάδες, δεν φαίνεται να έχουν κοινή επιβίραση στους οργανισμούς τους.

Οι κοσμικές ακτίνες αποτελούν ένα πολύτιμο στοιχείο για τους ερευνητές που μελετούν τη σύνθεση, την ηλικία και την εξέλιξη του Σύμπαντος. Ο διάσημος φυσικός δόκτωρ Κόμπτον, τιμημένος με το βραβείο Νόμπελ, πιστεύει ότι οι κοσμικές ακτίνες που φθάνουν στη Γη, υποέρχονται από την πλανήτη μας. Ένδεκα διλάδια ν' εκκίνησαν από την πηγή τους πρό αμνημονεύτων χρόνων και να ταξιδεύουν στο Άπειρον, ως δότω βροχή στο δρόμο τους κάποια υλική μάζα. Μπορούμε λοιπόν να ελπίζουμε ότι η μελέτη τους θα προσφέρει σπουδαίες λεπτομέρειες για την ιστορία του Σύμπαντος. Έξ' άλλου θα δώση στους ερευνητές σ' ένα συναρπαστικό έρωτημα: Ποιό θα είναι το τέλος του Σύμπαντος; Μια θεωρία υποστηρίζει ότι οι κοσμικές ακτίνες παράγονται κατά την σύμπτυξη των άστρων, πράγμα που δείχνει ότι το Σύμπαν βρίσκεται σε μια διαρκή ανανέωση. Αντιθέτως, άλλη θεωρία παραδέχεται ότι οι ακτίνες αυτές δημιουργούνται κατά την κατάρρευση των άστρων, συνεπώς ότι το Σύμπαν καταστρέφεται λίγο-λίγο. Πολλοί πιστεύουν ότι οι κοσμικές ακτίνες αποτελούν τη βασική μορφή της παγκόσμιας ενέργειας.

★

Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει τις ριζικές μεταβολές που θα επέλθουν στη ζωή μας, όταν ο άνθρωπος θα μπορεί να συλλάβει, να χαλινωγήσει και να εκμεταλλευθεί τις κοσμικές ακτίνες. Άκόμη κι' οι επισφαλείς τερροί επιστήμονες παραδέχονται ότι οι δυνατότητές τους είναι απέραντες, ασύλληπτες για τον κοινό νοῦ. Η ανθρωπότητα θα ρίξει τότε στη διάθεσή της άπείροιστη ενέργεια, της αμέτρητης έτοιμης, δίχως καμία προσπάθεια.

★

Άκόμη κι' η πολυθρόνη ατομική ενέργεια χρειάζεται πολύπλοκες τεχνικές εγκαταστάσεις για την παραγωγή της. Ένα αυτοκίνητο κινούται με τον μοτορικό του κινητήρα, κι' ο άνθρωπος κινείται με τον μοτορικό του σώματος. Έξ' άλλου, ο νεαρός Αμερικανός επιστήμονας Ντόναλντ Κέρσι έχει επινόησει και κατασκευάσει ένα πελώριο ηλεκτρικό μηχανήμα, το «μπετατρίον», που δίνει στα ηλεκτρόνια ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο και παράγει έτσι τεχνικές κοσμικές ακτίνες, τις οποίες θα μπορούσαν να μελετήσουν οι επιστήμονες μέσα στο εργαστήριό τους, χωρίς να χρειάζεται ν' ανεβαίνουν στη στρατόσφαιρα ή να κατεβαίνουν στα έγκατα της Γης.

Πιστεύεται εξ' άλλου ότι οι κοσμικές ακτίνες θα συντελέσουν στη μελέτη της ατομικής ενέργειας και θα επιτρέψουν τη διάσπαση των άστων όλων των χημικών στοιχείων της φύσεως κι' όχι μόνο του υδρογόνου.

Πιστεύεται εξ' άλλου ότι οι κοσμικές ακτίνες θα συντελέσουν στη μελέτη της ατομικής ενέργειας και θα επιτρέψουν τη διάσπαση των άστων όλων των χημικών στοιχείων της φύσεως κι' όχι μόνο του υδρογόνου.

ΠΩΣ ΝΤΥΝΕΤΑΙ ή πριγκήπσσα Έλισσάβετ

Σερνά, άπλά, οικονομικά

Παρ' όλους τους σύγχρονους περιορισμούς του δελτίου Ιματισμού, που ίσχυε στην Αγγλία, η νεαρή πριγκήπσσα Έλισσάβετ ντύνεται πάντοτε κομψά. Δεν παρέβη ποτέ ως τώρα την παράδοση της οικογενείας της που επιβάλλει στις βασιλικές πριγκήπισσες της Αγγλίας να είναι πάντα υπέρκομψες. Κι' ωστόσο δεν αγοράζει, παρά μόνο τα υφάσματα και τα φορέματα που της επιτρέπουν τα κουπόνια του δελτίου της. Είναι η αλήθεια ότι, για να επιτύχει αυτό το θαύμα, βάζει κάτω όλη της την εξυπνάδα κι' εφευρετικότητα.

Τα παπούτσια κι' οι τσάντες της είναι ως επί το πλείστον χρώματος «ουδέτερου», ώστε να μπορούν να ταιριάζουν με οποιαδήποτε τουαλέττα της. Κάθε κοπέλλο της είναι φτιαγμένο ώστε να ηγησύνει με δυο ή τρία φορέματα της. Το χειμώνα, φορεί συνήθως κασκόρια και το καλοκαίρι φόρες γορνιρισμένες με λουλούδια. Με κάθε κοπέλλο της συνδυάζει τρεις ή τέσσερες διάφορες χτενισίες, τροποποιώντας κάθε φορά μία μικρή λεπτομέρεια που αλλάζει τον τύπο τους.

Ένα μακρύ μαντί, με αλληλ κοψή, από μαλακό μάλλινο υφάσμα, αποτελεί το κύριο συστατικό του ντυσιματός της. Κάτω από αυτό φορεί - αναλόγως της εποχής - ένα ελαφρό μεταξωτό ή ένα ανάμνη από μάλλινο υφάσμα άσπρο.

Της αρέσουν οι απλές τουαλέτες, ο κόμης και για το βράδυ. Δεν έχει παρά ένα μόνο γούνινο μαντί.

Η μόνη «παρεκκλίση», που επιτρέπει κάπου-κάπου στον εαυτό της, είναι να δανείζεται από τη μητέρα της το άμφα ή το βήτα εξάρτημα που ντυσιματός της. Το ίδιο όμως κάνουν κι' όλες οι κοπέλλες της Αγγλίας.

Όπως η μητέρα της, ράβεται κι' αυτή από τον Νόρμαν Χάρντεν, το ράφτη της ανώτερης αγγλικής αριστοκρατίας. Δεν περιφρονεί ωστόσο και τα μεγάλα καταστήματα του Λονδίνου, όπου ψωνίζει συχνά διάφορα μικροπράγματα.

●●

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΤΛΑΥ Κι' οι ζωντανές κούκλες

Μια πολύ προκομμένη κοπέλλα

Όταν ήταν μικρούλα, έπαιζε με τις κούκλες. Τώρα όμως έχει διαλέξει μία απόσολη που της επιτρέπει να βρίσκεται διαρκώς κοντά σε... κούκλες ζωντανές δηλαδή σε μικρά παιδάκια 2-4 ετών.

Πρόκειται για τη θεαίστη «Ατλάυ, τη δεύτερη κόρη του Άγγλου πρωθυπουργού. Η κοπέλλα αυτή είναι 20 ετών κι' ακολουθεί τον τρίτο χρόνο σπουδών σ' ένα ειδικό κολλέγιο του Ντάντφρντ. Όταν σ' αποφοίτηση, θα πάρη δίπλωμα καθηγήτριας της παιδοκομίας.

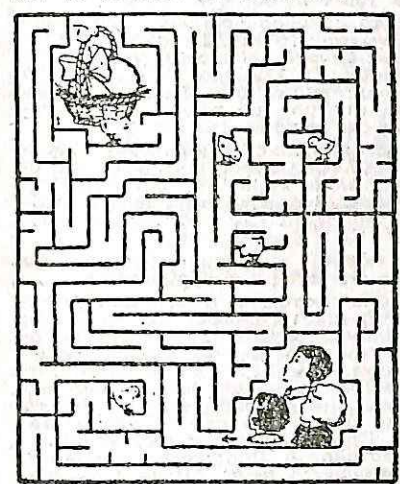
Απ' τις 9 ως τις 9.30' το πρωί, παίζει χαρούμενα με τα μικρά παιδάκια, σαν να ήταν συνηθισμένα. Στις 10.45, τους δίνει το μπουρνούζιό τους, το ζουμί ενός πορτοκαλιού και μία καραμέλα. Απ' τις 11 ως τις 11.20', τους μαθαίνει παιγνίδια ζωγρά, όπως το πιάσιμο, το τσίρι, κλπ. Έπειτα τα βάζει να πλυθούν για το φαγητό κι' επιβλέπει το στρώσιμο του τραπέζιου. Την ώρα του γεύματος, δεν παίζει τα μικρά, αλλά τα παρακολουθεί πώς τρώνε. Έπειτα θα πλυθούν, θα ετοιμασούν τα κρεβάτια τους και θ' αναπαυθούν ως τις 2.15'. Θα σκευθούν κατόπιν, θα παίξουν, θα κάμουν ένα μορφωτικό περιπάτο. Στις 4, τους διηγούνται μία ιστορία ή τους μαθαίνουν ένα τραγούδι. Στις 4.45' σερβίρεται γάλα, που συνοδεύεται από σάντουιτς με τυρί, με ψάρι ή μ' αυγά, από μπισκότα, από φρούτα.

Αφού τα παιδάκια παίζουν ως τις 6, κάμουν μπάνιο. Στις 7 κοιμούνται. Το βράδυ, οι φοιτήτριες μελετούν, «Δεν μου μένουν διάλογο ελεύθερες ώρες» λέει η θεαίστη. «Επ' όσον όμως το κολλέγιο βρίσκεται στην εξοχή, δεν θα είχα πού να πάω. Άλλωστε μ' αρέσει πολύ το διάβασμα». Παίζει χόκεϊ και τένις, κολυμπάει περίφημα. Άγαπάει τον κίνημα-γράφο και το θέατρο. Ένδιαφέρεται για τη δραματική τέχνη και παίζει με ταλέντο στις έρασιτεχνικές παραστάσεις του θεάτρου του κολλεγίου. Περνάει τέλος το Σάββατοκυριακό της με την οικογένειά της κι' οι δικοί της της ανταποδίδουν κάποια επίσκεψη στο οικολείο.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πασχαλινός λαβύρινθος

Τα τρία παιδάκια που βλέπετε στο κάτω μέρος του λαβυρίνθου, ακολουθούν να φθάσουν το καλαθάκι με τα

πασχαλινά δώρα. Μήπως θα μπορούσατε να τους υποδείξετε τον δρόμο που πρέπει ν' ακολουθήσουν, για να φθάσουν σ' αυτό;

Συγγένεια

Εάν η αδελφή του εκ μέρους της μητέρας θείου σας δεν είναι θεία σας, τι είδους συγγένεια σας συνδέει μαζί της;

Όνομα

Μπορείτε ν' αρθίτε μέσα σε μισό λεπτό ένα γυναικείο όνομα που να διαβάσεται χωρίς ν' αλλάξη καθόλου τόσο εκ δεξιών προς τα αριστερά, όσο και εξ αριστερών προς τα δεξιά;

Το σήμα

Ένα πλοίο έχει αναλάβει το έργο της διασώσεως του φορτίου ενός άλλου πλοίου βυθισμένου σε βάθος αρκετών μέτρων. Αγκυροβολεί λοιπόν από πάνω του και κατεβάζει ένα δότη, ο οποίος βάσει δυναμίτιδας για ν' αντισταθεί το βυθισμένο σκάφος. Έπειτα ο πλοίαρχος δίνει το σύνθημα της εκρήξεως μ' ένα φωτεινό σήμα και συγχρόνως μ' ένα πυροβολισμό, κι' ο δότης πατάει τότε το ηλεκτρικό κουμπί που κάνει να εκραγή η δυναμίτις. Οι θεαταί, που είναι μετεμένοι στην ακτή, σε απόσταση 800 μέτρων από τον τόπο του ναυαγίου, ακούουν τον πυροβολισμό και την εκρήξη και βλέπουν το φωτεινό σήμα. Με ποιά σειρά όμως; Τι δηλαδή βλέπουν ή ακούνε πρώτα, και τι κατόπιν;

Σταυρόλεξο με ρόδες

Εάν βρήτε τις επτά λέξεις, που ε-ληγουνάρε κάτω περιφραστικές και τις τοποθετήσετε κανονικά μέσα σε κάθε ρόδα του σχήματός μας, αρχίζοντας από το διαιρέσιμα με το μικρό βέλος και προχωρώντας προς τα κάτω και αριστερά, τα γράμματα των 14 δριζοντίων διαιρεσιμάτων (2 σε κάθε ρόδα) σχηματίζουν κάτι που αντιπροσωπεύει την έβδομη τέχνη.

Και να τώρα ποιές λέξεις πρέπει να βρήτε:

- 1) Η μοίρα του ανθρώπου.
- 2) Καμπολολί της Σάμου και σκευός μαγευτικός.
- 3) Απόκριμο άκρωτήριο της Κρήτης με ιστορικό φρούριο και φυτό.
- 4) Βρίσκεται κάτω από τη στέγη.
- 5) Κλοπή, λεηλασία.
- 6) Χριστιανική αίρεση με βάση τον βιβλικό όφιν του παραδείσου.
- 7) Τουριστικό νόμισμα αξίας 1)3 του παρ.

Παρετίτ έγινε να προσθέσωμε ότι οι 7 αυτές λέξεις αποτελούνται από 6 γράμματα ή καθεμιά.

Μια όρηχστη από πολυάριθμα δρ-γανα εκτελεί για πρώτη φορά μία νέα μουσική σύνθεση εμπρός σε ακροατήριο από 10 ή 12 μόνον άτομα.

Στοιχηματίζω, λέει ένας από τους ακροατές στο διπλανό του, ότι οι περισσότεροι από τους παρόντες ξέρουν ήδη αυτό το κομμάτι.

Μά πως μπορεί να το ξέρουν, αφού είναι καινούργιο; απαντά ο άλλος.

Κι' όμως ο πρώτος έχει δίκιο. Γιατί;

Πόσο ζυγίζει;

Βλέπετε αυτό το τουβλό; Λέει ο χτίστης στο βοηθό του. Ζυγίζει μιάμιση οκά σὺν τῷ μισῷ του συνολικού βάρους. Μπορείς να μὲ πῆς ποῖο εἶναι τὸ βάρος του;

Ο βοηθὸς δὲν τὰ κατέφερε νὰ βρῇ τὴ σωστὴ ἀπάντησι. Μήπως εἰσεί εἶσθε πῶς ἱκανὸς στὰ μαθηματικά; Πάντως, ἔχετε 2 λεπτὰ μόνον καιρὸ γιὰ ν' ἀπαντήσετε.

Γιὰ νὰ μαντεύετε τὴν ἡλικία τοῦ φίλου σας

Λέτε σ' ένα φίλο σας ἢ σ' ένα συγγενή σας, τοῦ ὁποῖου ἀγνοοῦτε τὴν ἡλικία, ὅτι χωρὶς νὰ εἰσθε μάγος μπορεῖτε νὰ βρῆτε ἀκριβῶς πόσων χρόνων εἶναι.

Τοῦ δείχνετε τότε τὸν παρακάτω πίνακα καὶ τοῦ λέτε νὰ σὰς πῇ μόνο σὲ ποιὲς στήλες βρίσκεται ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀντιπροσωπεύει τὰ... χρονία του.

Εἰσείς ὁμῶς ἔχετε προσηγομένως μάθει καλὰ ἀπ' ἐξῶ τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ βρίσκονται ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στήλων.

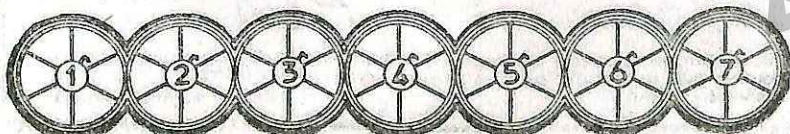
1	2	4	8	16	32
3	3	5	9	17	33
5	6	6	10	18	34
7	7	7	11	19	35
9	10	12	12	20	36
11	11	13	13	21	37
13	14	14	14	22	38
15	15	15	15	23	39
17	16	20	24	24	40
19	19	21	25	25	41
21	22	22	26	26	42
23	23	23	27	27	43
25	26	28	28	28	44
27	27	29	29	29	45
29	31	30	30	30	46
31	31	31	31	31	47
33	34	36	41	48	48
35	35	37	41	49	49
37	38	38	42	50	50
39	39	39	43	51	51
41	42	44	44	52	52
43	43	45	45	53	53
45	46	46	46	54	54
47	47	47	47	55	55
49	50	52	56	56	56
51	51	53	57	57	57
53	54	54	58	58	58
55	55	55	59	59	59
57	58	60	60	60	60
59	59	61	61	61	61
61	62	62	62	62	62
63	63	63	63	63	63

Δηλαδή: Πρώτη στήλη: 1, δεύτερη στήλη: 2, τρίτη στήλη: 4, τετάρτη στήλη: 8, πέμπτη στήλη: 16 καὶ ἕκτη στήλη: 32.

Μόλις λοιπὸν ὁ φίλος σας σὰς πῇ σὲ ποιὲς στήλες βρίσκεται ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀντιπροσωπεύει τὰ χρόνια του, προσθέτετε νοερῶς τοὺς πρώτους ἀριθμοὺς τῶν στήλων αὐτῶν καὶ βρίσκετε ἀμέσως τὴν ἡλικία του.

Ἀς ὑποθέσωμε παραβ' χάριν, ὅτι σὰς ἀνέφερε τίς στήλες: πρώτη, τετάρτη καὶ ἕκτη: ὁ φίλος σας εἶναι: 1+8+32=41 ἐτῶν.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 31

Από τέσσερες ημέρες, το σώμα του Λαζάρου αναπαύεται στον τάφο του, όταν η απελπισμένη αδελφή του Μάρθα έμαθε ότι ο Χριστός βρισκόταν κοντά στη Βηθανία. Έτρεξε τότε να τον συναντήσει και του φώναξε με απόγνωση:

— Ω, Κύριε, αν έμενες μαζί μας, δεν θα είχε πεθάνει ο αδελφός μου!

— Είμαι η ανάστασις και η ζωή, Μάρθα! απάντησε άρεμα ο Θεάνθρωπος. Πήγαινε να πάρης την αδελφή σου Μαρία, και έλάτε να με βρῆτε στον τάφο του Λαζάρου.

Σε λίγο, οι δυο γυναίκες έφθασαν στη σπηλιά όπου αναπαύονταν ο νεκρός. Τις είχαν ακολουθήσει μερικοί περιεργόι, που είχαν μάθει πού πήγαιναν. Σταμάτησαν όμως όλοι, έκπληκτοι, όταν είδαν τον Ιησού να κλείη εμπρός στην πέτρα του τάφου.

— Αν τὸν ἀναπαύει τόσο, γιατί δὲν τὸν γιάτρευε προτοῦ πεθάνῃ; μουρμουρίασαν μερικοί.

Ο Κύριος, πού διάβαζε τίς σκέψεις τους, τοὺς διέταξε νὰ παραμερίσουν τὴν πέτρα. Προσευχήθηκε γιὰ λίγο, σπκώνοντας τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ. Ἐπειτα φώναξε δυνατὰ:

— Ἐλα ἔξω, Λάζαρε!

Κι' όλοι ἀναστήσαν σὺνκορμοί, βλέποντας τὸ Λάζαρο νὰ προχωρῇ ἀπ' τὸ βάθος τοῦ ἀνοιχτοῦ τάφου, νεκραστῆμένος!... Γονάτισαν, πλημμυρισμένοι ἀπὸ χαρὰ καὶ σεῶσμο, ἐξυμνώντας τὴ δόξα τοῦ Θεανθρώπου, ἐνῶ ἡ Μάρθα κι' ἡ Μαρία φιλοῦσαν τὰ χέρια Ἐκεῖνου πού τοὺς εἶχε ξανοῶσει τὸν ἀδελφὸ τους. Ἡ Μάρθα τὸν ευχαριστοῦσε δάθεορμα, ἡ Μαρία κοῦμπιζε τὰ δάκρυά της μὲ τὰ μακρὰ της μαλλιά. Κι' ὁ γλυκὸς Ἰησοῦς χαίδεψε μὲ τὸ καμὸμελὸ του τὰ σκυμμένα κεφάλια τους...

Πρὸς τὸ βράδυ, ἐνῶ οἱ δυὸ ἀδελφές ἐτοιμάζαν τὸ φαγητό, ὁ Θεάνθρωπος φαίνεται μελαγχολικός. Τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα, οἱ ἔχθροί του, ἀνίσχυοι γιὰ τοὺς καινούργιους θριάμβους του, βυσσοδομοῦσαν τὸ θάνατό του. Δὲν ἦταν ὁμῶς αὐτὴ ἡ σκέψη, πού φερνε θλίψη στὸν Ἰησοῦ... Κάποια στιγμὴ ἄφισε τοὺς μαθητὰς του, πλησίους τὸ Λάζαρο, πούμενε παράμερα, ἀμύλητος καὶ σκυθρωπός, καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὴν ὀδύνηκη φωνή του, πού εἰσχωροῦσε ὡς καὶ στίς σκληρότερες καρδιές:

— Ἡ δόξα τοῦ Πατέρα μου ἐκδηλώθηκε σ' ἐσένα, Λάζαρε. Τὸ πλῆθος πρόφερε μὲ ἔκστασι τὸ ὄνομά μου, οἱ ἀδελφές σου μὲ φιλοῦσαν τὰ χέρια. Μόνον εὐὸ δὲν εἶπες τίποτε... Ἐχεις κανένα βάρος στὴ συνείδησί σου ἢ κανένα πένο στὴν ψυχὴ σου; Μίλησε, σ' ἐμένα πού παρηγορῶ κάθε ὀδυνη καὶ πού ξέρω νὰ συγχωρῶ κάθε σφάλμα!

Ο Λάζαρος γονάτισε συγνημένως κι' ἄγγισε μὲ τὰ χεῖλιν του τὴν ἄκρη τοῦ ρούχου τοῦ Ἰησοῦ.

— Εὐὸ θὰ μὲ καταλάβεις, Κύριε! ἀπάντησε. Ἡ μουσι νεκρός. Εἶκα βρῇ ἐπὶ τέρους τὴν ἀληθινὴ ἀνάπαυσι. Ὁ Θεὸς πού εἶχε χάρισι τὴν σὴνιαν γαλήνη τοῦ τάφου, προτοῦ τὰ γρηναῖα φέρουν τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα μου... Κι' ὁμῶς τώρα πρέπει νὰ ξεναυοῦμαι στὴ ζωὴ καὶ ξεναυοῦμαι τὴ δουλειὰ καὶ τὴν καθυμερινὴ πάλιν πού δὲν τελειώνει ποτέ... νὰ νοιώσω καὶ πάλιν τὸν πυρετὸ τῆς ἐλπίδος καὶ τὸ φαρμάκι τῆς ἀπογοητεύσεως!... Γιατί λοιπὸν νὰ σ' εὐγνώμωνῶ ἐγὼ, Κύριε;... Οἱ φίλοι μου κι' οἱ ἀδελφές μου σ' ευχαριστοῦν γιὰ τὸς ἀγάπες περισσότερο ἀπὸ μένα!

Καί, καθὼς ὁ Κύριος ἀνασκήρτησε σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Λάζαρος συνέχισε:

— Ἐκεῖνοι πού κατορθοῦν τὸ θάνατο, εἶναι ὅσοι κάνουν πρόσωπο ἀναστή... ὅπως μὴ μῆτερα κατορίεται κάποτε τὴν ὥμορφη νύχτ της, πού της παίρνει τὸ νυῖο της... Γι' αὐτοὺς ὁμῶς πού πεθαίνουν, ὁ θάνατος εἶναι γλυκός! Τὸν φοβούταν μόνον ὅσοι δὲν μαντεύουν τὴ γαλήνη εὐδυσινία, πού κοῦβεται πίσω ἀπ' τὴν βαρεὶά ὀμύλη της ἀρρώστειας... Οἱ τελευταῖες στιγμές, τοῦ ψυχρῶνιμα, εἶναι ἐκεῖνο πού τρυφερὰ τὸς ἀνθρώπου!...

Ἐνῶ εἶκα περάσει πᾶ τὴν κρίσιν καὶ στένῃ αὐτὴ πόρτῃ! Γιατί νὰ μ' ἀναγκάσεις νὰ ξεναυοῦμαι πίσω; Ἄν μ' ἀναπαύσεις, Κύριε, γιατί μ' ἀνεστῆσεις; Ὁ Ἰησοῦς κῦπτεξε τὸ Λάζαρο μὲ μάτια ὄνειροπολά. Τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῇ καὶ τοῦ ψιθύρισε: — Συχώρεσέ με φίλε μου! Τὰ ἤξερα ὅλα αὐτὰ... Νὰ γιατί ἐκλήψα, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ σε ξανοῶσω στὴ ζωὴ. Ἀλλὰ τὸ πλῆθος δὲν κατάλαβε... Εἶναι ἀπόσο σκοτεινὰ οἱ βουλαὶ τοῦ Πατέρα μου... Ἀφού αὐτὸς θέλει νὰ ζήσης, πρέπει νὰ ζήσης, μέσα στὴν ἀγάπην τῶν ἀδελφῶν σου καὶ τὸ σεῶσμο τῆς ψυχῆς σου... Ἀς σε βοηθήσῃ ὁ Πατέρας μου στὴ δοκιμασία σου!

Ἐπειτα, χωρὶς νὰ δώσῃ προοχὸν στοὺς μαθητὰς του, πού τὸν ἀκολουθοῦσαν, κατέβηκε σιγὰ-σιγὰ τὸ λόφο, συλλογισμένος, ἀφίνοντας τὸ μακρὸ χιτῶνα του ν' ἀνεμίζῃ πάνω ἀπ' τὸ σκονομένο δρόμο...

ΓΚΥ ΣΑΝΤΕΠΛΕΡ

ΠΟΝΕΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Στη μητέρα μου

Γιατί άργα και θλιβερά σημαίνει ή καμπάνα, γιατί' εινε όλα γύρω μου στο πένηςρο βουτηγμένα; Στόν Άλλο Κόσμο μίσησε ή λατρευτή μου μάνα κι' είνε, ὡμέ, τὰ μάτια μου θολά και βουρκωμένα.

Πολύ μακριά σου βρέθηκαν τὴ θλιθερή τὴ μέρα πού πέταξε στὸν οὐρανὸ ή λατρευτή ψυχὴ σου, δὲν ἤμουνα στὸ πλάϊ σου, μητέρα μου... μητέρα, (νὰ πάρω τὴν εὐχὴ σου.

Μανούλα μου σὴν ξενιτειά πάντα θὰ σε θυμάμαι, ή συλλογὴ μου θὰ πετὰ νυχτόμερα σε σένα, ὅσο μακριά κι' ἂν βρίσκομαι, ὅσο μακριά και νᾶμαι, θᾶναι γιὰ σένα, μάνα μου, τὰ μάτια μου κλαμένα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
Σίδνεϋ - Αὐστραλίας

Ματαιμένο ΠΑΣΧΑ

διακόζει κάθε σχέση με την κόμπωσα! 'Ο θάλας!...
'Ο Παροιόφσκου ήταν ικανοποιημένος απ' το τέχνασμά του. 'Η Βάντα είχε πέσει στην παγίδα του... 'Η ζήλεια την τύφλωνε...
— Γιατί ζητήσατε τον 'Ιδαν Παυλόφσκου; ρώτησε με φωνή υπόκοψη.
— Για να τον στείλω στη Σιθρία, απάντησε αδιάτακτα ο Παροιόφσκου.
— 'Ε λοιπόν, θα τον βρήτε στην καλύβα του Σμόλιετ, μέσα στο δάσος. Στο υπόγειο, είναι ένα κρυφό τυπογραφείο... Καληνύχτα σας...

Δυό μέρες αργότερα, η Βάντα πήγε να ιδεί την κόμπωσα. 'Ηθελε να συμπληρώσει την άγρια εκδίκησή της, να της διηγηθεί πως είχε προδώσει τον άπιστο 'Ιδαν.

Πόσο διαφορετική όμως εξέλιξη πήρε η συνομιλία τους!... 'Η κόμπωσα διαμαρτυρήθηκε ζωηρά, στις κατηγορίες της Βάντας. Ζήτησε να ιδεί τα γράμματα. Κι' έδειξε τότε στη Βάντα ότι η χρονολογία τους ήταν επιδέξια πλαστογραφημένη, με μελάνι, λίγο πιο ακούρο απ' το αρχικό. Την έπεισε ακόμη πιο πολύ, υποδεικνύοντας της ώριμα γεγονότα, που ανέφεραν τα γράμματα και που είχαν συμβεί πρό-ε-των, πριν απ' το γάμο της, όταν συνεδέετο ακόμα με τον 'Ιδαν.

Λίγο έλειψε να λιποθυμήσει η Βάντα, νοιώθοντας τη φρικτική κατάσταση που είχε δημιουργήσει η τυφή ζήλεια της. 'Όσο-σο συγκρατήθηκε κι' όρκισθηκε να επα-νορθώσει με κάθε τρόπο το φοβερό λάθος της. 'Ενα έλκυθρο την ξαναπήνε στην Πάσσα. Παρουσιάθηκε άμεσως στον Παροιόφσκου και του είπε άργα κι' απειλητικά:

— Απαιτώ ν' αφήσετε ελεύθερο τον 'Ι-δαν Παυλόφσκου. Μόνον έτσι θα σάς συ-χωρήσω!

'Ο διευθυντής της αστυνομίας χαμογέ-λασε παράξενα, κάλεσε ένα απ' τους άν-δρες του και τον διέταξε:
— 'Η κυρία ζητεί το φυλακισμένο 'Ιδαν Παυλόφσκου. Πήγαινε την σ' αυτόν, κι' α-φισέ την να τον πάρη μαζί της. Κατάλα-δες;

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά. 'Ελάτε, κυ-ρία.

'Οδήγησε τη Βάντα σε μια γειτονική μικρή αυλή, τριγυρισμένη μ' ένα πανύψη-λο τοίχο. 'Ανοίξε την πόρτα κι' είπε στη νέα γυναίκα:

— Περάστε μέσα. 'Εδώ βρίσκεται ο άν-θρωπός σας. Είναι δικός σας.

'Η Βάντα μπήκε... έβγαλε ένα σπαρ-ακτικό ούρλιασμα και σωριάσθηκε κάτω λι-πόθυμη. Είχε ιδεί τον 'Ιδαν κρεμασμένο σε μια αγχώνη, στη μέση της αυλής!

'Ο Παροιόφσκου ταξίδευε, μέσα στη νύ-χτα, μόνος με το έλκυθρό του. Θάφτανε στη Μόσχα πριν ξημερώσει. Πήγαινε να...

— Όταν μπήκε στο δωμάτιο, ο Παροιόφ-σκου του έδωσε, το πακέτο που είχε πάρει απ' το σπίτι της Βάντας, και του είπε:
— Θα βρής εδώ μέσα κάμποσα γυναικεία έρωτικά γράμματα. Είναι γραμμένα όλα πρό πέντε ετών. Θέλω λοιπόν ν' αλλάξεις τη χρονολογία, έτσι ώστε να φαίνονται πρόσφατα.

— Εύκολο πράγμα! Σε πέντε λεπτά, θα είναι έτοιμα...

— 'Ενα τέταρτο της ώρας αργότερα, ο Παροιόφσκου ξαναγύρισε στο γραφείο του και είπε στη Βάντα:

— Με συγχωρείτε, κυρία, σάς πήρα αυτά τα γράμματα, γιατί γλαστώθηκα ως προς το περιεχόμενό τους. Σας τα επιστρέφω.

'Η Βάντα πήρε νευρικά τα γράμματα και τα ξεφύλλισε. Σαφνικά έγινε κατάκλιμη... Τα γράμματα αυτά ήταν σταμένα στον 'Ι-δαν απ' την κόμπωσα ντε Σεριγκώ, με την οποία είχε έρωτικές σχέσεις πριν γνωρίση τη Βάντα. 'Ηταν νεμάρια από παθητικές εκφράσεις λατρείας. Κι' είχαν όλα χρονο-λογία πρόσφατη!... 'Ότε λοιπόν ο 'Ιδαν έξακολουθούσε τις σχέσεις του με την κό-μπωσα κι' έκρυβε τις επιστολές στην κα-σετίνα!

'Η Βάντα σωριάστηκε σ' ένα καναπέ και ξέσπασε σε λυγμούς. Είχε θυσιασθεί για τον 'Ιδαν! Είχε εγκαταλείψει το σπίτι της, τις σπουδές της, τη Μόσχα, για να τον ακολουθήσει στη μικρή πόλη Πάσσα, κα-μένη στη στέππα. Είχε γίνει μηδενίστρια, όπως εκείνος, είχε συμμερισηθεί τους κιν-δύνους του. Κι' αυτός την πρόδιδε αιοχρά... ενώ της είχε όρκισθεί τόσες φορές ότι είχε...

βρή την αγαπημένη του Σοφία, να τη σ-λίστη και να της πει το 'Χριστός 'Ανά-στη'. 'Επρόκειτο να παντρευτεί τον άλλο μήνα με την όμορφη αυτή και πλούσια χήρα.

Το Πάσσα έφευγε πολύ ένωρίς, το χρο-νό αυτό. Κι' ο χειμώνας δεν είχε περάσει ακόμα. 'Η γη σκεπάζονταν απ' το άσπρο σάβανο του χιονιού.

Καθώς το έλκυθρο περνούσε ένα γεφυ-ράκι, πάνω απ' το ποτάμι, ακούστηκε έ-ξαφνα ένα δυνατό τρίξιμο. 'Η γέφυρα λύ-γισε, έσπασε. Το έλκυθρο, το αλόγο κι' ο Παροιόφσκου έπεσαν από ψηλά, έσπασαν το λεπτό στρώμα του πάγου και βούτη-ξαν μέσα στο ποτάμι.

Το νερό ήταν ρηχό. 'Ο Παροιόφσκου ξανα-σπώθηκε βλαστημώντας, μουσκέμενος ό-λοκληρος, αλλά χωρίς να έχει πάθει τί-ποτε σοβαρό. Σκέφθηκε άμέσως ότι επρό-κειτο γι' απόπειρα των μηδενιστών έναν-τίον του.

— Πώς ήξεραν οι καταραμένοι ότι θα περνούσα απ' εδώ; μουρμούρισε.

'Επικείμενος μάτια ν' αναστήση το έλ-κυθρο, που είχε πλακώσει με το βάρος του το αλόγο. 'Επειτα ανέθηκε στην ό-χθη, με την απόφαση να γυρίση πεζός στην Πάσσα, που δεν απέιχε πολύ. Σα-φνικά, καθώς περνούσε απ' το διπλανό δάσος, μια σκιά ξεπρόδρα μέσα απ' τα δέντρα κι' αντήχησαν πέντε ξεροί πυρο-βολισμοί. Πριν σωριάσει κάτω, χτυπημέ-νος κατάστημα, ο Παροιόφσκου, πρόλαβε ν' αναγνωρίση τη σκιά: 'Ηταν η Βάντα. 'Η νέα γυναίκα έφυγε άμέσως για την Μόσχα, μ' ένα έλκυθρο που την περιμενε πιο πέρα.

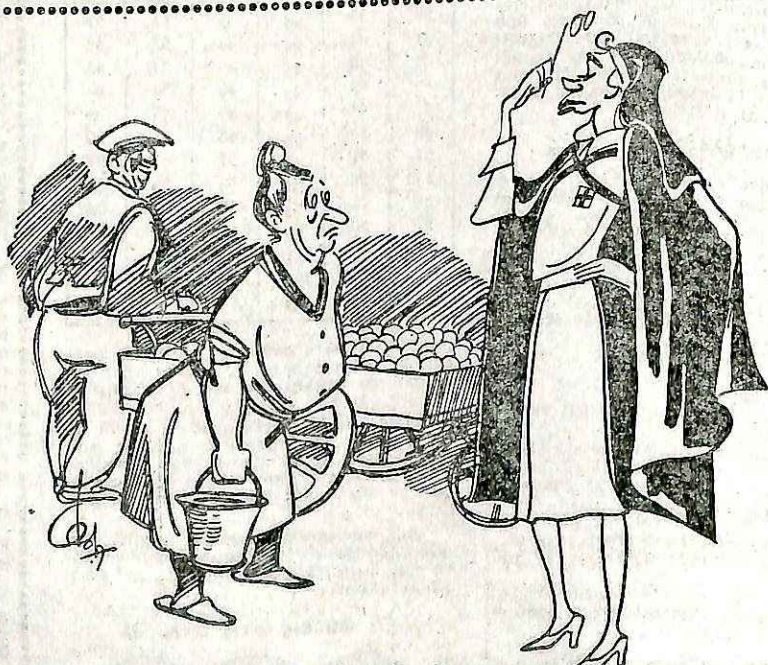
'Ο Παροιόφσκου ένοιωσε να κάνεται η ζωή του... 'Η πληγή του πονούσε φρικτά, η αναπνοή του γινόταν διαρκώς πιο δύ-σκολη. Τον είχε κυριεύσει άγρια απελ-πισία.

Σιγά-σιγά, ένοιωσε ν' απλώνεται στο σώμα και στη ψυχή του ένα παράξενο γλυκό συναίσθημα. Κι' είδε, με τα θολω-μένα του μάτια, δρόμους, σπίτια, άντρες και γυναίκες που φιλιούνταν κι' ευχόν-τουσαν το 'Χριστός 'Ανάστη!... 'Επειτα είδε μια άσπρη μορφή, που έρχόταν από μακριά, από πολύ μακριά: 'Ηταν ο Χρι-στός!... Προχωρούσε, δίχως να πατάει στη γη. Καί, μαζί του, έρχονταν από μακριά η μουσική απ' τις καμπάνες της 'Αναστά-σεως...

'Ο Παροιόφσκου είδε ακόμα το Χριστό να σκύβει πάνω του και ν' αγγίζει το μέ-τωπό του. Μια λάμψη τον θάμψανε τότε κι' άκουσε ένα τραγούδι από χίλιες ύ-περκόσμιες φωνές... Το άκουσε σιγανώ-τερο, διαρκώς πιο σιγανό, ένα αρμονικό ψίθυρο... κι' έπειτα τίποτε πιά!

Το χιόνι, που είχε ξαναρχίσει να πέ-φει, σκέπαζε λίγο-λίγο το νεκρό αστυ-νομικό.

M. ΜΠΕΡΝΑΚΙ

— Μπα, μπα, τί βλέπω, μαντάμ Σουσου; 'Επιασε δουλειά σε νοσοκομείο;
— Ζοχαί! 'Απλά ως κυρία της άριστοκρατίας μερηνώ ανιδιοτελώς διά τους πτωχούς άσθενείς, σακλή!

(Σκίτσος Φ. Δημητριάδη)

ΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ της μακαρίτισσας

Είκοσι χρόνια παντρεία. 'Ηταν πάρα πολλά για τον Τζιμ Στήβενς, που σκλα-βώσε τα νιάτα του από είκοσι χρονών νέος, πέρνοντας τη Σούλεια. 'Όχι πως δεν ήταν όμορφη η Σούλεια του, αλλά ήταν μια γυναίκα που θέατρο και είχε πολλές απαιτήσεις.

Τι αυτό όταν πέθανε η λατρευτή του Σούλεια ένοιωσε, βέβαια, κάποια λύπη για το θάνατό της, αλλά... καί κάποια ανακούφιση, που τον έγκατέλειψε σε ή-λιος, που μπορούσε άκομη να χαρή τη ζωή του.

'Ετοίμασε τη βαλίτσα του, συμβου-λεύθηκε τα σιδηροδρομικά δρομολόγια για τη Φλόριντα, και τηλεφώνησε στο πρακτορείο εισητηρίων να μάθι τις τι-μές.

'Αγνώστος σε ξένο μέρος, σε μια πλάζ που συχνάζουν οι ώριπότερες γυ-ναίκες, για να κάνουν τα θαλάσσια λουτρά τους και να γλεντήσουν ημίγυ-μνος στο δρόμο, κλήμα και περιβάλ-λων της 'Αμερικής, θα μπορούσε ο Τζιμ Στήβενς να διασκεδάσει άνετοχλητα και να χαρή τις υπέροχες στιγμές της ε-λευθερίας του.

'Ερευνούσε τώρα σ' ένα κουτί που εί-χε τις γραβέσσες του κι' ο νους του πε-ταξε στα είκοσι χρόνια της συζυγικής ζωής του, με τη Σούλεια. Πράγματι έκ-τος από τις γυναικείες εκείνες απαιτή-σεις της Σούλειας για ώρισιμένα λουστά, ποτέ δεν του έδωσε άφορηη ζηλοτυπία, ποτέ δεν τον έκανε να σκεφθεί ότι θα τον είχε απαιτήσει, έστω και για μία φορά. 'Εφευγε από το γραφείο του, έρχονταν σπίτι του, εύρισκε πάντο-τε τη γυναίκα του που πρόθυμη να τον δεχθεί με άνοιχτη αγκαλιά, το τραπέζι έτοιμο, το φαί καλομαγειρεμένο... Πάντοτε μαζί έβγαζαν για να πάνε σε καμιά διασκεδάση ή σε κανένα θέαμα.

Πι πιστή κι' αφοσιωμένη γυναίκα!... 'Ο Τζιμ αναστέναζε και ψιθύρισε:

— Την καμμένη, ήταν υπόδειγμα νοι-κοκυρίας και τιμίας σύζυγος!

'Ανακατεύοντας τις γραβέσσες του εί-δε έξαφνα να πέφτει ένας φακέλλος. Τον σήκωσε, τον άνοιξε, διάβασε το περιε-χόμενο της επιστολής και δεν μπορούσε να πιστέψει στο μάτια του. 'Ηταν μια διαθήκη. 'Η γυναίκα του του άφησε κλη-ρονομία ένα εκατομμύριο «απ' τις οί-κονομίες της».

— Την καμμενιά! φώναξε δακρυ-σμένος. Πόσο με αγαπούσε! Πρέπει ν' αναβάλω το ταξίδι. Θα τρέξω άμέσως στο συμβολαιογράφο Μάρσον, όπως μου υποδεικνύει το γράμμα για να εισητά-ρω τα χρήματα. Γλυκεία μου, αγαπημέ-νη μου Σούλεια! Τι καλή καρδιά είχες!...

Σε λίγη ώρα βρισκόταν στο γραφείο του συμβολαιογράφου Μάρσον. 'Ο συμ-βολαιογράφος εξέτασε τη διαθήκη και ψιθύρισε:

— Περιέργο!

— Γιατί περιέργο;

— Γιατί προίτιο;... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

Η ΜΗΧΑΝΗ πού άντικαθιστά τό μυαλό

— 'Όπου ο άνθρωπος άχρηστεύεται σιγά-σιγά

Στο Πολυτεχνείο της Μόσχας άκούστηκε πρόσ-αίρου και η πρώτη επίδειξη μιας καινούργιας και πελωρίας «αριθμομηχανής», που ζυγίζει 100 τόνους και περιέχει 2.000 ηλεκτρονικές λάμπες, άρκετες χιλιάδες ηλεκτρικά κυκλώματα και 150 μο-τέρ. 'Η λειτουργία της παράγει τόση θερμότητα, ό-στε χρειάστηκε να εγκατασταθί ένα ειδικό σύστημα άερισμού.

'Η μηχανή αυτή λύνει αυτόματως και ταχύτατα τα πολυπλοκώτερα μαθηματικά προβλήματα, που θα απαιτούσαν πολλών ώρών ή ημερών λογαριασμούς του ικανωτέρου μαθηματικού. Χρησιμοποιήθηκε κατά τον πόλεμο για δυσκολώτατους υπολογισμούς σχε-τικών με χημικές αντιδράσεις, με την κατασκευή και το χειρισμό των άεροπλάνων, με τις ένδειξεις των κυμάτων του «ράνταρ» και με την ενεργεία της διασπάσεως του ατόμου!

'Η προσοφεία του ανθρώπου ν' απαλλαγί από τους ένοχλητικούς αριθμητικούς υπολογισμούς είχε άρχισι πρόσ-αίρου. Μία πρωτόγονη εκδούλωση της ήταν το «αβάρκιον» των αρχαίων Ρωμαίων — κάτι ά-νάλογο με τα αριθμητικά που έχουν τα μικρά παι-διά για να βοηθούνται όπτικώς στις αριθμητικές πράξεις που κάνουν με το μυαλό τους.

Πέρασαν κατόπιν πολλές εκάστονδες χρόνια. Το 17ο αιώνα, ο Πασκάλ επινόησε ένα «μηχανικό ύ-πολογιστή», που έβγαινε τη λύσι άπλουστάτων προ-βλημάτων, με τόν κατάλληλο χειρισμό ώριμένων πλίκτρων. Στα μέσα του 19ου αιώνας, εμφανίστη-καν τέτοια μηχανήματα, όμοια στις γενικές γραμμές τους με τα σημερινά. 'Ενα απ' τα πρώτα ήταν το «Αριθμομέτρον» του Τόμας Χίλλ, έφευρεσις του έ-τους 1857. Σ' αυτό υπήρχαν πλίκτρες με αριθμούς, που προκαλούσαν την κίνηση πολυσριθμών τροχών. Το έλάττωμα όμως του «Αριθμομέτρου» ήταν ότι ή περιστροφή των τροχών δεν γινόταν με άρκετη τα-χύτητα, κι' έτσι χρειάζονταν να περάσουν ένα-δυό δευτερόλεπτα μετά το πάτημα ενός κουμπιού, για να πατηθί το έπόμενο. Στις σημερινές μηχανές μπο-ρεί κανείς να πιέσει 165 πλίκτρες στο δευτερόλεπτο!

Στο δεύτερο ήμισυ του 19ου αιώνας, ή επέκτασι των έμπορικων έπιχειρήσεων, έγινε αίτια να έρευ-ρεθούν κι' άλλες μηχανές υπολογισμού. Μία απ' αυτές, δημιουργήσα τον 'Αμερικανού Τζωρτζ Γκράντ, έπεδείχθη ή καλύτερη απ' όλες. 'Ο έφευρετής της έλπιζε στην άρχή ότι θα μπορούσε να κάμει μ' αυ-τήν προσθέσεις κι' αφαιρέσεις. 'Επειτα λοιπόν από πολλών έτών πειράματα, το 1893 άρχισε να φτιάχνι και να πουλάη τη μηχανή του, που είχε έπιτυχία πολύ άνωτερη απ' τις προσδοκίες του.

'Ενα άλλο είδος υπολογιστικών μηχανών, χρησι-μούν για στατιστική έργασία, όφείλεται στον 'Αμερι-κανό δόκτορα Χόλλεριτ, στον όποιο είχε αναθέσει ή άμερικανική Κυβερνήσις τη γρήγορη κατάταξι των στοιχείων της απογραφής του 1880 του πληθυσμού των 'Ηνωμ. Πολιτειών. 'Αν ή κατάταξι αυτή γινό-ταν με το συνηθισμένο τρόπο, θ' απαιτούσε τόσον καιρό, ώστε... θα έφθανε δεύτερη απογραφή πριν άκομη βγούν τ' αποτελέσματα της πρώτης! 'Ο δό-κτωρ Χόλλεριτ σκέφθηκε τότε να σημειώνωνται τα απογραφικά στοιχεία σε λουρίδες χαρτιού, όχι με γραπτές λέξεις ή αριθμούς, αλλά με τρύπες ά-νοιγμένες σε κατάλληλα σημεία του χαρτιού. Κατό-πιν το τρυπημένο χαρτί περνούσε από ένα άπλο ή-λεκτρομαγνητικό μηχανήμα, που «αντέγραφε» και άθροίζε αυτόματως τα διάφορα στοιχεία, περίπου όπως μία πιανόλα παράγει μουσικές νότες ανάλογες προς τις τρύπες του κυλίνδρου που τοποθετείται μέσα σ' αυτήν.

'Η λουρίδα του χαρτιού άντεκατεστάθη αργότερα με μία κάρτα. Μ' αυτό το σύστημα λειτουργεί — όπως ενόρασε κι' άλλος — ένα μεγάλο και καταπληκτι-κό αυτόματο μηχανήμα, που περιλαμβάνει τις ά-τομικές κάρτες όλων των άνδρών του άμερικανικού στρατού, με λεπτομερείς πληροφορίες για τόν κα-θενα. Αυτό το μηχανήμα έπιτρέπει τώρα τη γρή-γορη και εύκολη άποστράτευσι τούων εκατομμυ-ρίων στρατιωτών, χωρίς λάθη ή καθυστερήσεις. Με την πιέσι π.χ. ενός κουμπιού, βγαίνουν άμέσως απ' το μηχανήμα οι κάρτες των άνδρών ώριμώσεως κλά-σεως ή ειδικότητας, που πρόκειται ν' απολυθούν. Μ' ένα άνάλογο μηχανήμα ρυθμίζονταν άξιοδύναστα κατά τόν πόλεμο ή κίνησις των άμετρήτων συμα-χικών πλοίων, τα ταξίδια τους, οι πορτοσφυριώ-σεις τους κλπ., που θα μπορούσαν διαφορετικά να δημιουργήσουν ένα σωστό κύκελωνα.

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

Καί σηκώνοντας το χέρι του μ' ά-νοιχτά τα πέντε του δάχτυλα το κόλλη-σε με λύσσα στη μύτη του!

— Πράγματι!... 'Α, την α-πιστή!... Με άπατούσε μ' ένα δολάρο-ρο σύνταγμα!... Καί με τον Πρόεδρο της Βολιειανής Κυβερνήσεως άκόμα... Μ' όλες τις φυλές του 'Ισραήλ!... Ψ-πής καροδό!... Είμαι γελοῖος!...

ΜΙΚΡΑ ΙΣΤΟΡΙΟΛΟΓΙΑ

Η μετάνοια του ζυζυγού

Ο Κλάρκ Τόμας κύτταζε ανατριχιάζοντας τη γυναίκα του, που μενε άκινητη, με κλειστά τα μάτια... Τι τρελλός που ήταν! Τι ανόητος και τρελλός!

Ας μπορούσε τουλάχιστον να οδύνη την ανάμνηση των όκτων μηνών που είχαν περάσει! Ας μπορούσε να πιστέψει πως δεν είχε συμβεί τίποτα, ότι δεν είχε γνωρίσει τη Λέλυ, κι ότι η Κόνστανς του ήταν ακόμη η μόνη γυναίκα στον κόσμο γι' αυτόν!

Πώς είχε μπορέσει να κάνει τόσο τρομερές σκέψεις, να ελπίσει να λείπει η γυναίκα του, να πεθάνει, για να τον άφισε ελεύθερο να ζήσει στο έδαφος της Λέλυς!

Δυό δάκρυα κύλησαν άργα στα μάγουλά του, καθώς έκτυπαε την ακίνητη Κόνστανς. Ανατριχίλασε και πάλι. Αρχίσει να βιαστίει μέσα στο δωμάτιο, ξαναζώντας συγχρόνως με το νου του τα περασμένα...

Θυμόταν την πρώτη του γνωριμία με την Κόνστανς, πρό τεσσάρων ετών... την απέραντη ευτυχία του, όταν αυτή απάντησε «ναί!» στη γλυκεία ερώτησή που είχε τολμήσει επί τέλους να της κάνει, τρέμοντας απ' τη συγκίνηση... Πόσο χαρούμενα και ζεγυρισμένα είχαν περάσει το μήνα του μέλιτος! Κι' ένα απόγεμα πού, η Κόνστανς έλειπε, μερικοί φίλοι τράβηξαν σ' ένα νταγιόνγκ τον Κλάρκ. Έκει, γνώρισε τη Λέλυ. Χόρεψαν, κουδούνισαν... Ποτέ άλλοτε δεν είχε συναντήσει ο Κλάρκ μια τόσο ενδιαφέρουσα γυναίκα! Έκαμαν μαζί ένα περιπατό στην ακρογιαλιά, με το φεγγάρι. Κοντά στις άλλες εκτυλισσόμενες του, ο Κλάρκ είχε ότι ήταν παντρεμένος, ότι είχε ένα γέρο δείο, πλούσιο, άρρωστο κι' ανυπαρκτό, που δεν έπρόκειτο να ζήσει περισσότερο από έξη μήνες, κι' ότι αυτός θα ήταν ο μοναδικός κληρονόμος του.

Όταν ο Κλάρκ χωρίστηκε, τη βραδυά εκείνη, απ' τη Λέλυ, του φαινόταν σαν αιώνας ολόκληρος, κι' έξη μέρες που θα περνούσαν ως δτου μπορέσει να την ξανα συναντήσει.

Στο δεύτερο ραντεβού τους, τη φίλανε ξαφνικά. Έκείνη τον κύτταζε κατάματα και του είπε, μ' ένα επίσημο ύφος:

— Δεν έπρεπε να το κάνετε, αυτό!...

Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα, κι' απομακρύνθηκε βιαστικά. Όλη τη νύχτα εκείνη, ο Κλάρκ όνειρευό-

ταν τις χαμπύλες του κορμιού της. Ο πόθος του μεγάλωνε...

Στο τέλος του τρίτου μηνός, ήταν πιά τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Η Κόνστανς του φαινόταν σαν ένα μιστό εμπόδιο, που τον εκώριζε απ' την ευτυχία...

Η Λέλυ τον βασάνιζε, έπαιζε μαζί του, όπως ή γάτα με τον παντικό.

Μα και η Κόνστανς είχε πληγωθεί βαθιά απ' την αλλαγή της συμπεριφοράς του Κλάρκ απέναντί της. Δεν ήξερε το λόγο. Όπως όλοι, η αξιοπεριεργία της δεν της είχε επιτρέψει να παραπονεθεί. Είχε κλεισθεί στον έαυτό της κι' υποφέρει σιωπηλά, σαν μάρτυρα. Μετέφερε όλα τα πράγματα της σε χωριστό δωμάτιο και κοιμόταν πιά μόνη.

Η λύση αυτή είχε ευνοϊκή επίδραση στον Κλάρκ. Δεν είχε πάψει ωστόσο να μισή την Κόνστανς γιατί ζούσε, γιατί τον εκώριζε απ' την ευτυχία!

Στο τέλος του τετάρτου μηνός, συζητήσε με τη Λέλυ πως θα μπορούσε νομίμως ν' ανακτήσει την ελευθερία του. Ένας μόνο τρόπος υπήρχε: το διαζύγιο. Πολύ άμφεθαλλε όμως ο Κλάρκ αν θα δεχόταν η Κόνστανς να του το δώσει, για να παντρευθεί με μια άλλη...

Η Λέλυ τον βεβαίωσε ότι θα περίμενε. Ήταν όμως πιο προκλητική και συγχρόνως πιο επιφυλακτική... Δυό μήνες αργότερα, ο Κλάρκ πληροφορήθηκε μ' ανακούφιση το θάνατο του γέροντος δείου του. Τα χρήματα απλόστευαν τα πράγματα...

Αν της εξασφάλιζε την υπόλοιπη ζωή της, η Κόνστανς θα δέχονταν πιθανότατα να χωριστεί. Αλλά τότε, αχ, τότε, αχ, τότε...

Όσοι, και τότε ακόμη, ο Κλάρκ δεν σκεφτόκε να τη σκοτώσει...

Επειτα από δυό μέρες, άνοιχθηκε η διαθήκη του δείου. Κι' ο Κλάρκ έμαθε, μ' άπερίγραπτη απογοήτευση, ότι κληρονόμος μόνο 250 λί- σι, ότι κληρονόμος μόνο της κλη- ρίας. Το μεγαλύτερο μέρος της κλη- ρονομίας περνούσε σε κάποιο φι- λανθρωπικό ίδρυμα!

Ακόμη μεγαλύτερη υπήρξε η απογοήτευσή της Λέλυς, όταν ο Κλάρκ της ανήγγειλε τη δυσάρεστη ειδή- ρση. Άλλάς ξαφνικά τελεσιμα- περιφορά, έγινε ψυχρή, παγωμένη.

Μίλησε στον Κλάρκ, ζερά, ώμα. Τον πληροφορήσε ότι δεν είχε κα- νένα χάρισμα ικανό να προσελκύσει μια γυναίκα σαν αυτήν. Κι' ότι μόνο μια γυναίκα σαν αυτήν, κι' ότι μόνο η έλπιδα της κληρονομιάς την είχε η κρατήσει κοντά του, παρ' όλη την ανυπακοή της...

Πρόσθεσε ένα πλήθος από προσβλη- τικά λόγια, ξεσκεπάζοντας τον πρα- κτικό χαρακτήρα της, για να ξε- φορτωθεί το ταχύτερο τον Κλάρκ. Επειτα έφυγε, για ν' αναζητήσει κάποιο άλλο θύμα.

Αυτό είχε συμβεί πρό δυό ή- μερών. Από τότε, ο Κλάρκ είχε απογοήτευση να συγκεντρωθεί στον έαυ- τό του και να σκεφθεί λογικότερα, πόσο μετανόουσε τώρα για την τρελλά του!

Ευτυχώς που την είχε συναντήσαν- θη, πριν να λάβει το δεύτερο γράμ- μα του συμβολαιογράφου του δείου, του, που τον πληροφορούσε ότι είχε βρεθεί μια νεώτερη διαθήκη, που έ- ριζε αυτόν ως γενικό κληρονόμο!

Πλησίασε στο παράθυρο και τρά- θεψε την κουρτίνα. Ο ήλιος πλημ- μύρισε το δωμάτιο. Ήταν μια μέρα υπέροχη, δίχως κανένα σύννεφο στον ούρανό...

Ο Κλάρκ ξαναγύρισε κοντά στη γυναίκα του, άπλωσε το χέρι του και την έκοιλούσε ελαφρά για να ζυ- νήσει. Επειτα, καθώς εκείνη άνοι- γε τα μάτια της, της είπε τρυφερά, νονατίζοντας δίπλα της:

— Καλημέρα, αγάπη μου! Σου φέρ- νω τις καλλίστες ευχές μου για τα σημερινά γενέθλιά σου!

ΛΕΛΙ ΘΟΣ

Οι συνδυασμοί του ντόμινο

Κάποιος που ασχολείται με τη στατιστική, είχε την περιέργεια και την υπομονή να υπολογίσει πόσοι συνδυασμοί μπορεί να γίνουν με τα 28 ζυλάρια του ντόμινο. Ο αριθ- μός τους λοιπόν είναι 284.522. 211. 840!...

Δυό παίκτες, που παίζουν επί 10 ώρες την ημέρα, τοποθετών- τας 4 ζυλάρια κάθε λεπτό, μπορεί να εξακολουθήσουν το παιχνίδι να πολλές χιλιάδες χρόνια, για να εξαντλήσουν όλους αυτούς τους συνδυασμούς!

ΠΑΡΑΜΟΡΩΣΕ

την αντίζηλό της

Μιά σκληρή εκδίκηση

Στη μικρή αγγλική πόλη Τσάρλεϊ, του Λανκασάιρ, κάνει συχνά την εμφάνισή της στους δρόμους — κατά προτίμηση άργα το απόγεμα — μια γυναίκα με το πρόσωπό της τυλιγμένο με μια άσπρη σάρπα. Κανείς δεν την ρωτάει γιατί φορεί πάντοτε αυτή τη σάρπα. Όλοι ξέρουν καλά ότι κρύβει μ' αυτήν τα ανεξάλειπτα σημάδια που έχει άφισε για πάντα στο πρόσωπό της η εκδίκηση μιας απατημένης συ- ζύγου.

Η ιστορία αυτή άρχισε πρό πολλού καιρού. Η όμορφη κι' έλκυστική χήρα Νόρα Μάρκερ τ' είχε ψήσει με τον ουγενικό της Τζών Σέφτον, σύζυγο μιας δυστυχισμένης γυναίκας, μοιραράλυντας και καρφωμένης από χρόνια σε μια πολυθρόνα. Μια μέ- ρα, η κ. Σέφτον της έγραψε ότι την περίμενε στο σπίτι της, για να κανονίσουν μια σοβαρή υπόθεση) μαζί μ' το δικηγόρο της. Η χήρα δέχθηκε την πρόσκληση, με την έλπιδα ότι θα έπειθε την αντί- ζήλο της να ζητήσει διαζύγιο.

Όταν έφτασε στο σπίτι της, σάσιος βλέποντας την να την υποδέχεται στην πόρτα. Η νευρική ύ- περένταση της είχε δώσει τη δύναμη να σηκωθεί απ' την πολυθρόνα της και να περπατήσει. Ήταν μόνη, δίχως κανένα δικηγόρο. Αφού μπήκε η χήρα, η κ. Σέφτον κλείδωσε πίσω της την πόρτα, έδωσε ένα ρεβόλβερ και της είπε επιτακτικά:

— Προσπαθήσατε να μου κλέψετε τον άντρα μου! Κρατήστε σ' αυτό το τραπέζι και γράψετε, ό,τι θα σας υπαγορεύσω!

Η τρομοκρατημένη χήρα υπήκουσε. Έγραψε και υπέγραψε μια όμολογία των ενόχων σκέψεών της με τον Σέφτον.

— Τώρα κλείστε το μάτι σας κι' άνασχεώστε κα- λά τα μαλλιά σας, διέταξε η κ. Σέφτον. Αν φωνά- ζετε, θα σας τινάξω τα μαλλιά!

Η χήρα έκλεισε το μάτι της. Άκουσε την αντί- ζήλο της ν' άνασχεώθει κάτι στο άνωμένο τσάκι. Επειτα ένοιωσε ένα φοβερό κάψιμο, πρώτα στο ένα μάγουλο και κατόπιν στο άλλο. Η κ. Σέφτον την είχε σηκωμένη μ' ένα πυρμένο σίδερο!

Παρ' όλους τους πόνους, ο τράμος κι' η φίρκα δεν την άφισαν να βγάλει άκνη. Άλλωστε άναγνώ- ριζε κατά βάθος ότι έδειξε την τιμηρία που της έ- πεσθε η αντίζηλό της... Όταν όμως, αργότερα, βρέθηκε στο δρόμο, έτρεξε να καταγγείλη τη ζη- λάρια συζύγου. Η κ. Σέφτον δικάστηκε και καταδικά- σθηκε σε 3 έτών φυλάκιο. Άλλά η ώραία χήρα θα μείνει παραμορφωμένη σ' όλη της τη ζωή.

99

Άρραβωνιασμένη επί 54 χρόνια

Κοιμισμένη άναμεσα στα παμπάλαια έπιπλά της, σ' ένα σπιτάκι της μικρής αγγλικής πόλεως Σίντνι- πούρι, μια συμπαικτηκή γρηούλα 80 έτών περιμένει ακόμη τον... άγαπημένο της! Είναι βεβαία ότι κι' ότι μια μέρα θα γυρίσει για να ένωθεί μαζί της με το δεσμό του θύματος! Έχει μάλιστα έτοιμο για τη μεγάλη αυτή ημέρα το νυφικό της φόρεμα, φτιαγμένο πρό 54 έτών.

Δεν καταλαβαίνει τα χρόνια που περνούν. Ζη πάν- τα στο ρωμαντικό παρελθόν, στην εποχή που ο νέος και ώραος τροπέζιτης Μιλί Λίντερναλ την είχε έ- ρωτευθεί, βλέποντάς την να πνιγνεί ιππασία με το μαύρο άλογό της, κι' είχε άρραβωνιασθεί μαζί της.

Την παραμονή όμως του γάμου ο νέος χάθηκε ξαφνικά. Οι κακές γλώσσες είπαν ότι το είχε σκά- σει με μια σειράνα Ισπανίδα. Λίγα χρόνια αργότε- ρα, το 1896, οι έφημερίδες έγραψαν ότι είχε σκο- τωθεί σ' ένα δυστύχημα.

Οι γεροντότεροι κάοιοι του Σίντνιπούρι τα θυ- μούνται ακόμη, όλ' αυτά. Άλλά η μίς Έλίζαμπετ Τάμπαμ δεν διατηρεί καμιά απ' τις δυσάρεστες αυτές άναμνήσεις. Το όνειρό της δεν ταράζεται ποτέ από άοχημες όπτασιες. Δεν μπορεί να φαντα- σθεί τον πολυαγαπημένο της νεκρό ή άπιστο. Έξα- κολουθεί να τον θεωρεί άρραβωνιαστικό της και να τον περιμένει...

Η ζωή της άπορημάλλας αυτής γεροντοκόρης θα είχε χάσει κάθε σημασία, αν δεν έπαιονε στον έρωτα που δεν πεθαίνει ποτέ, κι' αν δεν ναυουριζόταν απ' τα όνειρά της...

Οι γνωστοί και φίλοι της σέβονται την φαντασι- οπληξία της. Την άκουνε μ' ευγενικό ένδιαφέρον να τους μιλά, για τον 'κύριο Ουίλιαμ' και συμφω- νούν μαζί της ότι θα γυρίσει κάποτε απ' τα ξένα, για να γίνει σύζυγός της.

—Ο έρωας, λέει η καλή γρηούλα είναι το σπουδαί- οτερο πράγμα της ζωής. Αν οι άνθρωποι δεν πι- στευσαν σ' αυτόν, δεν θ' άξιζε να υπάρχει ο κόσμος!

Συγχρόνως χαμογελάει γλυκά σε μια νεανική φω- τογραφία του ώραίου και άπιστου άρραβωνιαστικού της. Επειτα άνοίγει ένα σεντούκι της και δείκνει στους επισκέπτες της το νυφικό της φόρεμα από άσπρο σατέν, που περιμένει εκεί μέσα επί μισόν αιώνα και που δεν πρόκειται να φορεθεί ποτέ...

Η ΕΠΙΣΤΟΦΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΕΡ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η μαγγανεία

Ποτέ δεν περίμενε ο διάσημος δόκτωρ Λουρμέλ, ότι μια τέτοια καταστροφή θα άναστάνε τη ζωή του!

Ήταν, στα 50 του χρόνια, έ- νας από τους δραστηριότερους άν- θρώπους των Παρισίων, καθηγητής της ψυχο-νευρολογίας στην 'Ια- τρική Σχολή, ακαδημαϊκός, διευ- θυντής του νοσοκομείου της 'Αγίας 'Αννας, τακτικός συνεργιστής πολ- λών επιστημονικών περιεχικών. Ω- στόσο, παρ' όλη την έντατική έρ- γασία του, δεν απέφευγε την κοι- μική ζωή. Δεχόταν στο σπίτι του άνδρες της επιστήμης, της δια- νοήσεως, της καλλιτεχνίας και της γυναικείας όμορφιάς. Είχε μείνει γεροντοπαλίσκαρο κι' είχε άναθέ- σει το νοικοκυριό του στην άδελ- φή του Λουί.

Είχε χάρισει όλη του την αγά- πη στην όφρανη άνηψή του 'Ι- ρέν. Την είχε άναθρέψει με κάθε φροντίδα και την είχε παντρεί με ένα λαμπρό νέο, τον Ραυμόν Σιζέρ, υπολοίαρχο του πολεμι- κού ναυτικού και γιο ένος σινα- δέφλου του, του νυνυκολόγου Σι- ζέρ.

Θεωρούσε πάντα σαν παιδί του τον νέο αυτό, απ' ότου είχε πεθάνει ο πατέρας του, και του είχε δώσει με χαρά το χέρι της 'Ιρέν, πραγματοποιώντας έτσι το έρωτικό όνειρό τους.

Αφού έμειναν δυό βδομάδες, μαζί του, τον 'Απρίλιο, οι νεόνυμ- φοι έφυγαν για ένα μακρινό γα- μήλιο ταξίδι στην 'Ιταλία. Ο Ραυμόν είχε πάρει άόριστο άδεια απ' το 'Υπουργείο του, γιατί έ- πρόκειτο, μετά το ταξίδι του, να διοργανώσει και να διευθύνει μια άποστολή υποβρυχίων μελετών, χρηματοδοτημένη απ' την ίσχυρή 'Εταιρεία του 'Ατλαντικού'. Στην άποστολή αυτή θα λάμβανε μέρος κι' η 'Ιρέν, που ήταν θαρραλέα δος και όμορφη.

Όλο τον 'Απρίλιο, ο Λουρμέλ έπαινε καθημερινώς γράμματα της 'Ιρέν και του Ραυμόν, από διάφορες Ιταλικές πόλεις. Άλλά, στην 1 και στις 2 Μαΐου, δεν έ- λαζε το συνηθισμένο γράμμα τους. Άνυσχησε τότε και τηλεγράφη- σε στη Βενετία, στην τελευταία διεύθυνσή τους.

Πέρασε άλλη μια ημέρα, δίχως καμιά απάντηση. Στις 4 Μαΐου, η άνηψιστή του Λουρμέλ έγινε ά- γωνία άπερίγραπτη και συγκα- τημένη ματία. Είχε λάβει ένα σύν- τομο γράμμα, που έλεγε:

«Μου μάγευσαν την 'Ιρέν! Την βασανίζουν, θα μού την σκοτώ- σουν! Έλάτε να μάς βοηθήσετε! Είμαι άπελπισμένος. Έλάτε γρή- γορα!

Ραυμόν»

Διάβασε το γράμμα αυτό στο γραφείο του, στην κλινική της 'Α- γίας Άννας, μαζί με το βοηθό του Λουί Ματτόλ, που ήταν ο κα- λύτερος μαθητής του και είχε ά- φοσιωθεί στη μελέτη των πιο πα- ράξενων ψυχικών φαινομένων.

Είχαν χλωμάσει κι' οι δυό. Γιατί κι' ο Ματτόλ άγαπούσε τον Ραυμόν και την 'Ιρέν σαν μεγα- λύτερος άδελφός.

Ο καθηγητής κύτταζε έρωταμ- τικά τον βοηθό του. Έκείνος κα- τάλαζε κι' έδωσε τη γνώμη του, έλπιώντας, με σιγά σιγά φωνή:

— Έγώ πιστεύω πραγματικά στη μαγγανεία.

— Ξέρεις τέτοια περιστατικά; — Ξέρω τρία, τα όποια δεν παίρνουν άλλη εξήγηση, εκτός απ' τη μαγγανεία.

Ο Λουρμέλ ξαναδιάβασε το γράμμα του Ραυμόν. Έπειτα έ- πεσε στο βοηθό του: — Άκούστε ένα καταπληκτικό πείραμα, που έκαμε κάποτε ο συ- νταγματάρχης Ροσσά, ο όποιος εί- χε έπιδρομή σ' αυτά τα πράγμα- τα... Στο βάθος ένος μεγάλου δωματίου, καθόταν μια γυναίκα, γυρισμένη προς τον τοίχο. Στην άλλη άκρη, βρισκόταν ένα τραπέ- ζι, κι' επάνω ή φωτογραφία της. Ο Ροσσά, όρθιος έμπρός στο τρα- πέζι, άγγιζε διάφορα σημεία της φωτογραφίας εκείνης. Κι' άμέσως ή γυναίκα ένοιώθε αυτό το άγ- νιγμα... Έπειτα ο συνταγματάρ- χης πήρε μια καρφίτσα και γρά- τζιούσε δυό φορές το πορτραίτο, στο δεξί και στο άριστερό χέρι. Την ίδια στιγμή, φάνηκαν στα χεί- ρια της γυναίκας δυό πραγματι- κές, ματωμένες γρατσουνιές!

Τοις άξιόπιστοι μαρτυρές πα- ρακολούθησαν αυτό το πείραμα: ο μαθηματικός Πουανκαρέ, ο γυ- ναικολόγος Σιζέρ κι' έγώ.

Διάβασα την περιγραφή αυτή στην έφημερίδα, μουρμούρισε ο Ματτόλ. Άλλά ο Ροσσά έκαμε κι' άλλα πράγματα, ακόμη πιο άπί- στευτα.

Το ξέρω, διάβασε! — Μή μπορώντας πιά να κρατηθεί, ο Λουρμέλ τινάχθηκε όρθιος, χτύ- πησε τη γροθιά του στο τραπέζι και φώναξε:

— Έγώ πιστεύω πραγματικά στη μαγγανεία.

— Ξέρεις τέτοια περιστατικά; — Ξέρω τρία, τα όποια δεν παίρνουν άλλη εξήγηση, εκτός απ' τη μαγγανεία.

Ο Λουρμέλ ξαναδιάβασε το γράμμα του Ραυμόν. Έπειτα έ- πεσε στο βοηθό του: — Άκούστε ένα καταπληκτικό πείραμα, που έκαμε κάποτε ο συ- νταγματάρχης Ροσσά, ο όποιος εί- χε έπιδρομή σ' αυτά τα πράγμα- τα... Στο βάθος ένος μεγάλου δωματίου, καθόταν μια γυναίκα, γυρισμένη προς τον τοίχο. Στην άλλη άκρη, βρισκόταν ένα τραπέ- ζι, κι' επάνω ή φωτογραφία της. Ο Ροσσά, όρθιος έμπρός στο τρα- πέζι, άγγιζε διάφορα σημεία της φωτογραφίας εκείνης. Κι' άμέσως ή γυναίκα ένοιώθε αυτό το άγ- νιγμα... Έπειτα ο συνταγματάρ- χης πήρε μια καρφίτσα και γρά- τζιούσε δυό φορές το πορτραίτο, στο δεξί και στο άριστερό χέρι. Την ίδια στιγμή, φάνηκαν στα χεί- ρια της γυναίκας δυό πραγματι- κές, ματωμένες γρατσουνιές!

Τοις άξιόπιστοι μαρτυρές πα- ρακολούθησαν αυτό το πείραμα: ο μαθηματικός Πουανκαρέ, ο γυ- ναικολόγος Σιζέρ κι' έγώ.

Διάβασα την περιγραφή αυτή στην έφημερίδα, μουρμούρισε ο Ματτόλ. Άλλά ο Ροσσά έκαμε κι' άλλα πράγματα, ακόμη πιο άπί- στευτα.

Το ξέρω, διάβασε! — Μή μπορώντας πιά να κρατηθεί, ο Λουρμέλ τινάχθηκε όρθιος, χτύ- πησε τη γροθιά του στο τραπέζι και φώναξε:

— Έγώ πιστεύω πραγματικά στη μαγγανεία.

— Ξέρεις τέτοια περιστατικά; — Ξέρω τρία, τα όποια δεν παίρνουν άλλη εξήγηση, εκτός απ' τη μαγγανεία.

Ο Λουρμέλ ξαναδιάβασε το γράμμα του Ραυμόν. Έπειτα έ- πεσε στο βοηθό του: — Άκούστε ένα καταπληκτικό πείραμα, που έκαμε κάποτε ο συ- νταγματάρχης Ροσσά, ο όποιος εί- χε έπιδρομή σ' αυτά τα πράγμα- τα... Στο βάθος ένος μεγάλου δωματίου, καθόταν μια γυναίκα, γυρισμένη προς τον τοίχο. Στην άλλη άκρη, βρισκόταν ένα τραπέ- ζι, κι' επάνω ή φωτογραφία της. Ο Ροσσά, όρθιος έμπρός στο τρα- πέζι, άγγιζε διάφορα σημεία της φωτογραφίας εκείνης. Κι' άμέσως ή γυναίκα ένοιώθε αυτό το άγ- νιγμα... Έπειτα ο συνταγματάρ- χης πήρε μια καρφίτσα και γρά- τζιούσε δυό φορές το πορτραίτο, στο δεξί και στο άριστερό χέρι. Την ίδια στιγμή, φάνηκαν στα χεί- ρια της γυναίκας δυό πραγματι- κές, ματωμένες γρατσουνιές!

Τοις άξιόπιστοι μαρτυρές πα- ρακολούθησαν αυτό το πείραμα: ο μαθηματικός Πουανκαρέ, ο γυ- ναικολόγος Σιζέρ κι' έγώ.

Διάβασα την περιγραφή αυτή στην έφημερίδα, μουρμούρισε ο Ματτόλ. Άλλά ο Ροσσά έκαμε κι' άλλα πράγματα, ακόμη πιο άπί- στευτα.

Το ξέρω, διάβασε! — Μή μπορώντας πιά να κρατηθεί, ο Λουρμέλ τινάχθηκε όρθιος, χτύ- πησε τη γροθιά του στο τραπέζι και φώναξε:

— Έγώ πιστεύω πραγματικά στη μαγγανεία.

— Ξέρεις τέτοια περιστατικά; — Ξέρω τρία, τα όποια δεν παίρνουν άλλη εξήγηση, εκτός απ' τη μαγγανεία.

Ο Λουρμέλ ξαναδιάβασε το γράμμα του Ραυμόν. Έπειτα έ- πεσε στο βοηθό του: — Άκούστε ένα καταπληκτικό πείραμα, που έκαμε κάποτε ο συ- νταγματάρχης Ροσσά, ο όποιος εί- χε έπιδρομή σ' αυτά τα πράγμα- τα... Στο βάθος ένος μεγάλου δωματίου, καθόταν μια γυναίκα, γυρισμένη προς τον τοίχο. Στην άλλη άκρη, βρισκόταν ένα τραπέ- ζι, κι' επάνω ή φωτογραφία της. Ο Ροσσά, όρθιος έμπρός στο τρα- πέζι, άγγιζε διάφορα σημεία της φωτογραφίας εκείνης. Κι' άμέσως ή γυναίκα ένοιώθε αυτό το άγ- νιγμα... Έπειτα ο συνταγματάρ- χης πήρε μια καρφίτσα και γρά- τζιούσε δυό φορές το πορτραίτο, στο δεξί και στο άριστερό χέρι. Την ίδια στιγμή, φάνηκαν στα χεί- ρια της γυναίκας δυό πραγματι- κές, ματωμένες γρατσουνιές!

Τοις άξιόπιστοι μαρτυρές πα- ρακολούθησαν αυτό το πείραμα: ο μαθηματικός Πουανκαρέ, ο γυ- ναικολόγος Σιζέρ κι' έγώ.

Διάβασα την περιγραφή αυτή στην έφημερίδα, μουρμούρισε ο Ματτόλ. Άλλά ο Ροσσά έκαμε κι' άλλα πράγματα, ακόμη πιο άπί- στευτα.

Το ξέρω, διάβασε! — Μή μπορώντας πιά να κρατηθεί, ο Λουρμέλ τινάχθηκε όρθιος, χτύ- πησε τη γροθιά του στο τραπέζι και φώναξε:

— Έγώ πιστεύω πραγματικά στη μαγγανεία.

— Ξέρεις τέτοια περιστατικά; — Ξέρω τρία, τα όποια δεν παίρνουν άλλη εξήγηση, εκτός απ' τη μαγγανεία.

Ο Λουρμέλ ξαναδιάβασε το γράμμα του Ραυμόν. Έπειτα έ- πεσε στο βοηθό του: — Άκούστε ένα καταπληκτικό πείραμα, που έκαμε κάποτε ο συ- νταγματάρχης Ροσσά, ο όποιος εί- χε έπιδρομή σ' αυτά τα πράγμα- τα... Στο βάθος ένος μεγάλου δωματίου, καθόταν μια γυναίκα, γυρισμένη προς τον τοίχο. Στην άλλη άκρη, βρισκόταν ένα τραπέ- ζι, κι' επάνω ή φωτογραφία της. Ο Ροσσά, όρθιος έμπρός στο τρα- πέζι, άγγιζε διάφορα σημεία της φωτογραφίας εκείνης. Κι' άμέσως ή γυναίκα ένοιώθε αυτό το άγ- νιγμα... Έπειτα ο συνταγματάρ- χης πήρε μια καρφίτσα και γρά- τζιούσε δυό φορές το πορτραίτο, στο δεξί και στο άριστερό χέρι. Την ίδια στιγμή, φάνηκαν στα χεί- ρια της γυναίκας δυό πραγματι- κές, ματωμένες γρατσουνιές!

δελφή της 'Ιρέν. Ακούσαν Έμιλ Ντυπόλ. Έξυπνη κι' άφωτισμένη, είχε γίνει καμαριέρα της νέας κυ- ρίας Σιζέρ, μετά τον γάμο της. Έτρεξε, άμέσως μόλις την φώ- ναζε ο Ραυμόν, και την βοήθησε ν' ανέβη στο διαμέρισμα, που κρα- τούσαν οι σύζυγοι στο πρώτο πά- τωια του ξενοδοχείου και που ά- πετελείτο από τρία δωμάτια. Σε δυό λεπτά, άρριψε μέσα στο σαλόνι ο Λουρμέλ, μαζί με τον Ραυμόν και το Ματτόλ.

Έθλω να την 'δώ άμέσως! φώναξε. Δεν είναι στο κρεβάτι, μου είπες; Αυτό με ησυχεί κά- πως. Άλλά πρέπει να την 'δώ!...

Αφίοντας τον Ματτόλ να φρον- τιστεί για τις βαλίτσες τους, ανέ- θεκε να τον Ραυμόν στο διαμέ- ρισμά του.

Η 'Ιρέν τον άγκάλιασε, τον έ- φίλησε τρυφερά, έπειτα έπεσε σε μια πολυθρόνα και έξασπασε σε λυγμούς.

— Ησύχασε, μικρούλα μου! της είπε τρυφερά ο καθηγητής. Ποί- ρει να μάθω λεπτομερώς ό,τι συνέβη, για να μπορέσω έπειτα να ένεργή- σω άποτελεσματικά.

Την κύτταζε προσεκτικότερα και πρόσθεσε:

— Καταλαβαίνω ότι δεν τράς, ότι δεν κοιμάσαι καλά... Άν έ- ξακολούθησε αυτή η ιστορία, θα καταστρέψει την όγεια σου. Πρέ- πει να αντίδρασης, να παλέψης και σύ, μαζί μ' εμάς... Έλα, μη κλαίς πιά! Έσύ, Ραυμόν, κάθη- σε σ' αυτή την πολυθρόνα... Τώ- ρα θα μού διηγηθείς τα γεγονότα με συντομία, με σαφήνεια και με ήμερεια... Πώς άρχισε το φαινό- μενο;

Η 'Ιρέν κύτταζε τον άνδρα της, ζητώντας κουράγιο απ' τη ματιά του. Γύρισε έπειτα στο θείο της κι' είπε, με φωνή συγκινημένη:

— Τη νύχτα της 29ης προς την 29η 'Απριλίου, με ξύπνησε ξαφ- νικά ή συναίσθησις ότι με φιλούσε κάποιος στο άριστερό μάγουλο. Νόμισα ότι ήταν ο Ραυμόν κι' ά- πλωσα το χέρι μου. Άνοιγόνας όμως συγχρόνως τα μάτια μου, είδα τον άνδρα μου να κοιμάται στο διπλανό κρεβάτι.

Πίστευα ότι είχα όνειρευθεί, χαμογέλασα και ξανακλείσα τα μάτια μου. Άμέσως ξαναένοιξε ή συναίσθησις του φιλιού, στο δεξί μάγουλο τώρα! Ένοιώθα δυό χείλη κολλήμένα σφιχτά στο πώ- στωπό μου... Άνακόνησα στο κρεβάτι μου, σαστισμένη. Έξαρ- να, τα φίλια άρχισαν να πέφτουν σαν βροχή στα χείρα και στα μπράτσια μου, τόσο δυνατά, τόσο παράξενα, ώστε τρόμαξα και φώ- ναξα: «Ραυμόν! Ραυμόν!» Τά φι- λιά έπαψαν. Δέχθηκα όμως ένα γιγνημα στον άριστερό ώμο, τό- σο δυνατό ώστε έπεσα προς τα πύ- σω!

Η 'Ιρέν άπάσσε, άναστατωμέ- νη. Καί συνέχισε τη διήγησι ο Ραυμόν:

— Οι φωνές της με ξύπνησαν. Άναψα το φώς. Η έκφρασις του

αρούσώου της με τρόμαξε. Γε- στεύοντας ότι είχε πέσει άπ' τα σκα- λιάτου, την πήρα στην άγκαλιά μου, για να την ησυχάσω... Σιγά σιγά, ξαναβρήκε την ήμερεια της. Γελώντας και κλαίοντας συγχρό- νως, μού διηγήθηκε ό,τι είχε συμ- βεί. Έδωσε την εξήγησι του έ- φιάλτου. Καθώς όμως τραβήχθηκε κάποια στιγμή το νυκτικό της και φάνηκε ο άριστερός ώμος της, εί- δα με κατάπληξι ότι ήταν κόκκι- νος και λίγο πρημένος, σαν να τον είχαν χτυπήσει με σφυρί! Μό- λις τον άγγιξα, ή 'Ιρέν φώναξε απ' τον πόνο...

Σκεφθήκα ωστόσο πιδ ψυχρά- μα και υπέθεσα ότι θα είχε κά- μει κάποια άπότομη κίνηση, πάνω στον έφιάλη της, και θα είχε γυ- τήσει στο έδαλο του κρεβάτιού ή στο κομμοδινό...

φιλία, το άγκάλιασμα, τα άδραστα δόντια που την δάγκαναν!...
— Την άλλη μέρα, πήγαμε να έπισκεφθούμε το μοναστήρι του 'Αγιού Λαζάρου. 'Ο καθένας άερας, ά άρατος καρός, τις ξαναάδωναν κώπως το κέφι της. 'Όταν βήκαμε άπ' τη γόνδολα, μάς πλησίασε μία γριά.

— Είπε η περιφημότερη μάγισσα του τόπου, μάς είπε ό Βαρκάρης. 'Εχει έλθει άπ' το Τολέντο της 'Ισπανίας, πριν από πολλά χρόνια. Δώστε της μία λιρέττα, και θα σας πη πράγματα που θα σας κάνουν να σαστίσετε!

— Η γριά είχε πάρει κι' όλας τ' ό χέρι της 'Ιρέν και τού είχε ρίξει μία ματιά μόνον. 'Αποτραβήχθηκε άμέσως, την κούταξε θλιμμένα και μουρμούρισε:

— «Κεκίζασι! Κεκίζασι!...

— 'Εβγαλε έπειτα μία φωνή κι' έφυγε βιαστικά.

— Η 'Ιρέν ήταν ήσυχη, άδιόφορη. Δέν σκέφθηκε καν να με ρωτήσει τί σήμαινε η 'Ισπανική εκείνη λέξη: «Κεκίζασι». 'Εγώ όμως είχα καταλάβει ότι ήθελε να πη: «Μαγεμένη!».

— Η λέξις αυτή ήταν μία άκτινη, που φώτισε τ' ό μυαλό μου. Συγχρόνως ένα άδραστο χέρι μου έσφιξε άδουληρά την καρδιά...

— 'Ο φίλος μου Ματτόλ μου είχε μιλήσει συχνά για παράξενα φαινόμενα μαγανείας. Είχα διαβάσει τις περιγραφές καταπληκτικών πειραμάτων. Δυσπιστούσα πάντοτε. Τώρα όμως πείσθηκα άπλως! 'Υπρχε στον κόσμο κάποιος, ένας άόλιος, που άγαπούσε τη γυναικία μου, που την άγκάλιαζε και τη βασάνιζε από μακριά! Κι' αυτή ένοιωσε ύλικά τ' άγκάλιασμα τ' όυ και τ' άμαρτία!

— Θέλησα ν' άμφισβάλω άκόμη. 'Αποφάσισα να περιμένα, να παρακολουθώ... Την ίδια νύχτα, συνέβη κάτι τ' ό τρομαχτικό: 'Η 'Ιρέν μαστιγώθηκε, ξεδούραθηκε άγρια! Μπόρείτε να ήδτε τις πληγές στο άριστερό πλευρό της... 'Εγώ την κρατούσα σφιγμένα στην άγκυλιά μου, χωρίς να μπορώ να την προσφάξω! Τί φρίκη!

— Τό πρωί, σ' έγραψα... Σ' έσας μόνον κρέμονται οι έλπίδες μας!

— Έχετε έμπιστοσύνη, παιδιά μου είπε σθεναρά ό Λουρμέλ. Θά νικήσω, έγώ κι' ό Ματτόλ... Μετά τη νύχτα της 30ής 'Απριλίου, συνέβη τίποτε άλλο:

— Τίποτε, άπάντηση ό άξιωματικός. Δέν έξοριμε όμως τί μάς περιμένει κάθε στιγμή.

— Θέλω να ήδω τ' ό σημάδια. Πήγαινε να πέσης στο κρεβάτι 'Ιρέν.

— Οι σύζυγοι πέρασαν σ' ό διαπληκή κρεβάτοκάμαρα. 'Ο καθηγής έστειλε τη Λιλή να είδοποίηση τόν

Ματτόλ ότι ήθελε να τόν ήδ, και να περιμένα μαζί του στο σαλόνάκι.

— 'Αφού εξέτασε προσεκτικά τ' ό σημάδια της 'Ιρέν, φώναξε τόν βραβύ του και την καμαρίσα: 'Εξήγησε στον Ματτόλ, λακωνικά και με σαφήνεια, όσα είχε μάσει άπ' τ' ό άνδρόγυνο και όσα είχε συμπεράνει ό ίδιος.

— Οι έγκυμώσεις και οι έκδορές είνε άναμφισβήτητες, είπε. Οι πρώτες φαίνονται σάν να έχουν γίνει με κτύπημα σφυριού, κι' ό δεύτερες μ' ένα μυτερό πηρούνι με τρία δόντια... Ποιές είνε οι αίτίες τών φυσικών αυτών φαινομένων; 'Ο Ραυμόν πιστεύει στη μαγανεία.

— Η 'Ιρέν, μη ξέροντας τί να σκεφθώ, έπ' μία διαρκή άγωνία. 'Εμείς όμως, που πρέπει να ξέρουμε τ' αίτια για να καταπολεμήσουμε τ' άποτελέσματα, δέν μπορούμε να κάνουμε παρά δυό μόνον υποθέσεις: Είτε πρόκειται για μία πολύπλοκη περίπτωση ύποδοσας και ύποδολης, είτε για τυπική μαγανεία.

— 'Εγώ δέν πιστεύω στην πρώτη εξέγηση, δήλωσε ό Ματτόλ. Γιατί θα προϋπείθετε ψυχικές διαταραχές της 'Ιρέν και τού Ραυμόν, τίς ό ποιες όμως δέν είχαν ποτέ. Τους έξοριμε καλά, σεις κι' έγώ, ώστε να μην άμφισβάλωμε καθόλου. Δέν παραδέχομαι ότι μπορούσε ό Ραυμόν, σ' ένα κατάστασι ύποδοσας, να προκαλέση τις φυσικές αυτές κακώσεις στην 'Ιρέν. 'Αλλωστε, στη δεύτερη φάσι τού φαινομένου, η Λιλή βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο, ενώ ό Ραυμόν ήταν κάτω, στο σαλόνι.

— 'Όσο για την έκδοχή της άστυποβολής, άποκλείεται κι' αυτή. 'Η άστυποβολή μπορεί να προκαλέση άπατηλά συναισθήματα, ποτέ όμως πληγές και μώλωπες, ίδιές δ' έσ' ένα άτομον που δέν παρουσιάζει καμμία σχετική προδιάθεσι.

— 'Όσο για την έκδοχή της άστυποβολής, άποκλείεται κι' αυτή. 'Η άστυποβολή μπορεί να προκαλέση άπατηλά συναισθήματα, ποτέ όμως πληγές και μώλωπες, ίδιές δ' έσ' ένα άτομον που δέν παρουσιάζει καμμία σχετική προδιάθεσι.

— Δέν μένει λοιπόν παρά η πιθανότητα της μαγανείας! είπε ό καθηγής.

— Αυτό φρονώ κι' έγώ.

— Πάντως επιφυλάσσομαι να κρίνω οριστικά, άφού παρακολουθώ ένώ ό ίδιος τ' ό φαινόμενα... Σεις έχετε μελετήσει αυτά τ' ό ζητήματα περισσότερο από μένα. Τί νομίζετε ότι πρέπει να γίνει, σ' τέτοια περιπτώσι;

— Πρώτα άπ' όλα, να άνακαλύψωμε τόν άνθρωπο που προκαλεί τη μαγανεία. 'Επειτα να βρούμε μία φωτογραφία ή άλλη εικόνα του, και μ' αυτήν να κάνωμε μία άλλη μαγανεία, που θα έξουδετερώνη τη δική του.

— 'Ο καθηγής γύρισε στην 'Ιρέν. — 'Εσύ λοιπόν πρέπει να μάς βοηθήσης, κόρη μου, της είπε. Το πρώτο βήμα μάς θα είνε να εξακριβώσωμε την ταυτότητα τού σατανικού άγνώστου... Προσπάθησε να σκεφθής ήσυχα, να θυμηθής...

— Η έσθη και ήχηρή φωνή τού είχε μία δύναμι ύποβολής, που έφερε άμέσως την εύεργετική της επίδρασι στην 'Ιρέν. 'Η νέα γυναικία έκλεισε τ' ό μάτια της, συγκέντρωσε τη θέλησί της, τ' ά συνάνοιζε έπειτα και είπε ήρεμα:

— Είμαι έτοιμη, θεέ. — 'Όρα!... 'Υποπτεύομαι κανένα; Κάποιον που να μπορώ να σ' καταδικάσω, από πόθο, από έρωτα, ζήλεια ή μίσος;...

— Η 'Ιρέν προσπάθησε να θυμηθώ. Πέρασαν μερικά λεπτά, χωρίς να μιλήση κανείς. 'Εξαφνα η νέα γυναικία άναστήθηκε και φώναξε:

— Ναί, ναι, αυτός θα είνε!... Συμμοίμαι μία παλιά ιστορία!... Συμμοίμαι τ' ό χαρακτηριστικά σ' ό τού τού άνδρου... κι' έλες τίς λεπτομέρειες, σάν να ήταν χθές! — 'Όσυχα, μικρούλα μου, ήσυχα! πρόφερε άργά ό καθηγής. Μίλησε χωρίς να ταραχέσαι.

— Αυτό που θα σας διηγηθώ, συνέβη τόν περασμένο χειμώνα, στη βραδυή δεξίωσι που δώσατε, θεέ μου, προς τιμήν τού 'Αμερικανού καθηγού Τζέμερσον, περαστικό άπ' τ' ό Παρίσι. 'Εσύ, Ραυμόν, έλειπες τότε σ' εκεί... Για να ξεκουρασθώ λίγο άπ' τ' ό χορό, είχα άποτραβήχθω στη βιβλιοθήκη, όλομύνη. Σ' έ μερικά λεπτά, έμπηκε ένας άγνωστος. Προχώρησε κατ' ευθείαν προς τ' ό μέρος μου. — 'Ηταν ψηλός, άδύνατος με κόκκινα μουστίκια και μαλλιά, μ' ένα σαρκαστικό γέλιο σ' ό χέλι, με μάτια άκαθορίστου χρώματος, πρασινγκίτρινα, βαθύα κι' άστραφτερά σφυρόνως, με πυκνά κόκκινα σφυρία. Ντυμένος κομψά, περπατούσε έλαφρά κι' εύκλινα...

— Η 'Ιρέν άναστήθηκε. Τ' ό μάτια της έκλεισαν. Τ' ά ξανάνοιξε όμως άμέσως, με μία προσπάθεια της θέλησής της και συνέχισε: — 'Ο άνδρας αυτός ήλθε κοντά μου, έκούψε πάνω μου και μου είπε, χωρίς πρόλογους... Δεσποίνις, έχω 300 χιλιάδες εισόδημα, κατόχου από μεγάλη νεμερική οικογένεια, είμαι 35 έτών. Σ' έ εδω άπόψε για πρώτη φορά, και σ' έ άγάπησα. Μου έπιτρέψετε να ζητήσω τ' ό χέρι σας άπ' τόν καθηγτή Λουρμέλ;

— 'Επειτα άπ' την πρώτη μου έκπληξι, μ' έκαμε να έξεγερθώ ή ένστικτική φρίκη που μου προκαλούσε αυτός ό άνδρας. Τινάχθηκα όρθια.

— Τρελλάθηκατε, κύριε! φώναξα.

— 'Εκείνος χαμογέλασε παράξενα και σήκωσε τ' ό δεξιό τ' ό χέρι. Σ' άνέπεσα άμέσως στην πολυθρόνα. Μία παράξενη νάρκη με κυρίευσε. 'Όσοτόσο, πρέπει να είχα τ' ό μάτια μου άνοιχτά, γιατί είδα, σάν σ' όνειρο, τόν άγνωστο να παύρη από τ' ό τραπέζι ένα λεύκωμα με όλογενεϊακές φωτογραφίες και να διαλέγ' ό τρεις άπ' αυτές. 'Ελυσε έπειτα μία κορδέλλα που φορούσε γύρω σ' ό μαλλιά μου, και τύλιξε μ' αυτήν τις τρεις φωτογραφίες.

— Κατάλαβα! φώναξε ό καθηγής.

— Τί καταλάβατε; Πέστε μου, ρώτησε η 'Ιρέν, σαστισμένη. — 'Αλλά ό Ραυμόν, που παρακολουθούσε άχρότητα την άφήγησί της, τίς είχε ίκεταινικά:

— Συνέχισε, 'Ιρέν!... — 'Επειτα έτριψε τις φωτογραφίες εκείνες στο δέρμα μου, στους ώμους μου, στο ντεκολτέ μου... Μου έπιασε τ' ό χέρι, με κούταξε μέσα σ' ό μάτια και μ' άνάγκασε να τ' ό κλείσω, μολοντί ήθελα να τ' ό κρατήσω άνοιχτά. Σ' έ λίγο κατ' ό τάχα ότι έφευγε... Φαίνεται ό τι άποκομήθηκα τότε τελείως. Καί, άργότερα, με ξυπνήσατε σεις βεie.

— Δέν θυμώμον τίποτε τότε. Σ' έ λίγο όμως, τ' ό λόγια σας και ή ματιά σας έπέδρασαν στην ψυχή μου. Μου φάνηκε ότι έξασθήκε ένας πέπλος, και ξαναείδα όλη τη σκηνή...

— 'Ανοίξετε άπό τότε τ' ό λεύκωμα;

— 'Όχι, δέν πιστεύω. Γιατί θα πρόσεχα ότι έλειπαν οι τρεις φωτογραφίες, και θα σ' έ έλεγα. — 'Εφ' όσον μάλιστα τ' ό πορ...

— Τα είδοις εξαίρετικ' όπουδιότιπτος άνηγγέλη άπ' την 'Αμερική: Οι καθηγητάι Ράμπερτ Γκρήν, της μικροβιολογίας, και Τζών Μπίννερ, της βιολογίας, εργάζομενοι στο Πανεπιστήμιο της Μιννεσώτα, άνακάλυψαν ένα (διητητόν ίόν), που προκαλεί καρκίνο του στήθους σ' ό ποντίκια καθώς κι' ένα αντικαρκινικό όρρο, που σκοτώνει τ' ό κύτταρα αυτού τού καρκίνου. 'Ο ίος μεταδίδεται άπ' τη μητέρα στο παιδί, αναπτύσσεται δ' έ μόνο σ' ό ζωντανούς ίοτους. 'Αφού εργάσθηκαν έπ' 4 χρόνια με 104.275 ποντίκους, οι δυό έπιστήμονες κατεργάσθηκαν κύτταρα καρκίνου και καθάρωσαν ν' άπομονώσουν μία άσπρη σκόνη, βασικό συστατικό τού ίου. Έκωσαν κατόπιν ένέσεις σ' ό ποντίκια και σ' ό κουνέλια με διάλυσι αυτής της σκόνης. Τα ποντίκια έπαθαν καρκίνο, τ' ό κουνέλια όχι. 'Απ' τ' ό έλμα λοιπόν των κουνελιών, όπου είχαν σκεπασθεί 'άντισώματα' που έξουδετέρωναν τόν ίον, παρασκευάσθηκε ό αντικαρκινικός όρρος, ό όποιος καταστρέφει τ' ό κύτταρα τού καρκίνου, όχι όμως και τ' ό φυσιολογικά.

— Οι δυό έπιστήμονες σκεπάζουν να έπεκτείνουν τις έρευνές των και σ' ό ανθρώπους. Παρ' όλη την άνακάλυψι τού ίου, έξακολουθούν να πιστεύουν ότι ή κληρονομικότης, ή επίδρασις των όρμωνών κι' ή διατροφή είνε επίσης παράγοντες για τήν εμφάνισι καρκίνου.

— Δέν θυμώμον τίποτε τότε. Σ' έ λίγο όμως, τ' ό λόγια σας και ή ματιά σας έπέδρασαν στην ψυχή μου. Μου φάνηκε ότι έξασθήκε ένας πέπλος, και ξαναείδα όλη τη σκηνή...

— 'Ανοίξετε άπό τότε τ' ό λεύκωμα;

— 'Όχι, δέν πιστεύω. Γιατί θα πρόσεχα ότι έλειπαν οι τρεις φωτογραφίες, και θα σ' έ έλεγα. — 'Εφ' όσον μάλιστα τ' ό πορ...

— Τα είδοις εξαίρετικ' όπουδιότιπτος άνηγγέλη άπ' την 'Αμερική: Οι καθηγητάι Ράμπερτ Γκρήν, της μικροβιολογίας, και Τζών Μπίννερ, της βιολογίας, εργάζομενοι στο Πανεπιστήμιο της Μιννεσώτα, άνακάλυψαν ένα (διητητόν ίόν), που προκαλεί καρκίνο του στήθους σ' ό ποντίκια καθώς κι' ένα αντικαρκινικό όρρο, που σκοτώνει τ' ό κύτταρα αυτού τού καρκίνου. 'Ο ίος μεταδίδεται άπ' τη μητέρα στο παιδί, αναπτύσσεται δ' έ μόνο σ' ό ζωντανούς ίοτους. 'Αφού εργάσθηκαν έπ' 4 χρόνια με 104.275 ποντίκους, οι δυό έπιστήμονες κατεργάσθηκαν κύτταρα καρκίνου και καθάρωσαν ν' άπομονώσουν μία άσπρη σκόνη, βασικό συστατικό τού ίου. Έκωσαν κατόπιν ένέσεις σ' ό ποντίκια και σ' ό κουνέλια με διάλυσι αυτής της σκόνης. Τα ποντίκια έπαθαν καρκίνο, τ' ό κουνέλια όχι. 'Απ' τ' ό έλμα λοιπόν των κουνελιών, όπου είχαν σκεπασθεί 'άντισώματα' που έξουδετέρωναν τόν ίον, παρασκευάσθηκε ό αντικαρκινικός όρρος, ό όποιος καταστρέφει τ' ό κύτταρα τού καρκίνου, όχι όμως και τ' ό φυσιολογικά.

— Οι δυό έπιστήμονες σκεπάζουν να έπεκτείνουν τις έρευνές των και σ' ό ανθρώπους. Παρ' όλη την άνακάλυψι τού ίου, έξακολουθούν να πιστεύουν ότι ή κληρονομικότης, ή επίδρασις των όρμωνών κι' ή διατροφή είνε επίσης παράγοντες για τήν εμφάνισι καρκίνου.

— Δέν θυμώμον τίποτε τότε. Σ' έ λίγο όμως, τ' ό λόγια σας και ή ματιά σας έπέδρασαν στην ψυχή μου. Μου φάνηκε ότι έξασθήκε ένας πέπλος, και ξαναείδα όλη τη σκηνή...

— 'Ανοίξετε άπό τότε τ' ό λεύκωμα;

— Τα είδοις εξαίρετικ' όπουδιότιπτος άνηγγέλη άπ' την 'Αμερική: Οι καθηγητάι Ράμπερτ Γκρήν, της μικροβιολογίας, και Τζών Μπίννερ, της βιολογίας, εργάζομενοι στο Πανεπιστήμιο της Μιννεσώτα, άνακάλυψαν ένα (διητητόν ίόν), που προκαλεί καρκίνο του στήθους σ' ό ποντίκια καθώς κι' ένα αντικαρκινικό όρρο, που σκοτώνει τ' ό κύτταρα αυτού τού καρκίνου. 'Ο ίος μεταδίδεται άπ' τη μητέρα στο παιδί, αναπτύσσεται δ' έ μόνο σ' ό ζωντανούς ίοτους. 'Αφού εργάσθηκαν έπ' 4 χρόνια με 104.275 ποντίκους, οι δυό έπιστήμονες κατεργάσθηκαν κύτταρα καρκίνου και καθάρωσαν ν' άπομονώσουν μία άσπρη σκόνη, βασικό συστατικό τού ίου. Έκωσαν κατόπιν ένέσεις σ' ό ποντίκια και σ' ό κουνέλια με διάλυσι αυτής της σκόνης. Τα ποντίκια έπαθαν καρκίνο, τ' ό κουνέλια όχι. 'Απ' τ' ό έλμα λοιπόν των κουνελιών, όπου είχαν σκεπασθεί 'άντισώματα' που έξουδετέρωναν τόν ίον, παρασκευάσθηκε ό αντικαρκινικός όρρος, ό όποιος καταστρέφει τ' ό κύτταρα τού καρκίνου, όχι όμως και τ' ό φυσιολογικά.

— Οι δυό έπιστήμονες σκεπάζουν να έπεκτείνουν τις έρευνές των και σ' ό ανθρώπους. Παρ' όλη την άνακάλυψι τού ίου, έξακολουθούν να πιστεύουν ότι ή κληρονομικότης, ή επίδρασις των όρμωνών κι' ή διατροφή είνε επίσης παράγοντες για τήν εμφάνισι καρκίνου.

— Δέν θυμώμον τίποτε τότε. Σ' έ λίγο όμως, τ' ό λόγια σας και ή ματιά σας έπέδρασαν στην ψυχή μου. Μου φάνηκε ότι έξασθήκε ένας πέπλος, και ξαναείδα όλη τη σκηνή...

— 'Ανοίξετε άπό τότε τ' ό λεύκωμα;

— 'Όχι, δέν πιστεύω. Γιατί θα πρόσεχα ότι έλειπαν οι τρεις φωτογραφίες, και θα σ' έ έλεγα. — 'Εφ' όσον μάλιστα τ' ό πορ...

— Τα είδοις εξαίρετικ' όπουδιότιπτος άνηγγέλη άπ' την 'Αμερική: Οι καθηγητάι Ράμπερτ Γκρήν, της μικροβιολογίας, και Τζών Μπίννερ, της βιολογίας, εργάζομενοι στο Πανεπιστήμιο της Μιννεσώτα, άνακάλυψαν ένα (διητητόν ίόν), που προκαλεί καρκίνο του στήθους σ' ό ποντίκια καθώς κι' ένα αντικαρκινικό όρρο, που σκοτώνει τ' ό κύτταρα αυτού τού καρκίνου. 'Ο ίος μεταδίδεται άπ' τη μητέρα στο παιδί, αναπτύσσεται δ' έ μόνο σ' ό ζωντανούς ίοτους. 'Αφού εργάσθηκαν έπ' 4 χρόνια με 104.275 ποντίκους, οι δυό έπιστήμονες κατεργάσθηκαν κύτταρα καρκίνου και καθάρωσαν ν' άπομονώσουν μία άσπρη σκόνη, βασικό συστατικό τού ίου. Έκωσαν κατόπιν ένέσεις σ' ό ποντίκια και σ' ό κουνέλια με διάλυσι αυτής της σκόνης. Τα ποντίκια έπαθαν καρκίνο, τ' ό κουνέλια όχι. 'Απ' τ' ό έλμα λοιπόν των κουνελιών, όπου είχαν σκεπασθεί 'άντισώματα' που έξουδετέρωναν τόν ίον, παρασκευάσθηκε ό αντικαρκινικός όρρος, ό όποιος καταστρέφει τ' ό κύτταρα τού καρκίνου, όχι όμως και τ' ό φυσιολογικά.

— Οι δυό έπιστήμονες σκεπάζουν να έπεκτείνουν τις έρευνές των και σ' ό ανθρώπους. Παρ' όλη την άνακάλυψι τού ίου, έξακολουθούν να πιστεύουν ότι ή κληρονομικότης, ή επίδρασις των όρμωνών κι' ή διατροφή είνε επίσης παράγοντες για τήν εμφάνισι καρκίνου.

— Δέν θυμώμον τίποτε τότε. Σ' έ λίγο όμως, τ' ό λόγια σας και ή ματιά σας έπέδρασαν στην ψυχή μου. Μου φάνηκε ότι έξασθήκε ένας πέπλος, και ξαναείδα όλη τη σκηνή...

— 'Ανοίξετε άπό τότε τ' ό λεύκωμα;

— 'Όχι, δέν πιστεύω. Γιατί θα πρόσεχα ότι έλειπαν οι τρεις φωτογραφίες, και θα σ' έ έλεγα. — 'Εφ' όσον μάλιστα τ' ό πορ...

— Τα είδοις εξαίρετικ' όπουδιότιπτος άνηγγέλη άπ' την 'Αμερική: Οι καθηγητάι Ράμπερτ Γκρήν, της μικροβιολογίας, και Τζών Μπίννερ, της βιολογίας, εργάζομενοι στο Πανεπιστήμιο της Μιννεσώτα, άνακάλυψαν ένα (διητητόν ίόν), που προκαλεί καρκίνο του στήθους σ' ό ποντίκια καθώς κι' ένα αντικαρκινικό όρρο, που σκοτώνει τ' ό κύτταρα αυτού τού καρκίνου. 'Ο ίος μεταδίδεται άπ' τη μητέρα στο παιδί, αναπτύσσεται δ' έ μόνο σ' ό ζωντανούς ίοτους. 'Αφού εργάσθηκαν έπ' 4 χρόνια με 104.275 ποντίκους, οι δυό έπιστήμονες κατεργάσθηκαν κύτταρα καρκίνου και καθάρωσαν ν' άπομονώσουν μία άσπρη σκόνη, βασικό συστατικό τού ίου. Έκωσαν κατόπιν ένέσεις σ' ό ποντίκια και σ' ό κουνέλια με διάλυσι αυτής της σκόνης. Τα ποντίκια έπαθαν καρκίνο, τ' ό κουνέλια όχι. 'Απ' τ' ό έλμα λοιπόν των κουνελιών, όπου είχαν σκεπασθεί 'άντισώματα' που έξουδετέρωναν τόν ίον, παρασκευάσθηκε ό αντικαρκινικός όρρος, ό όποιος καταστρέφει τ' ό κύτταρα τού καρκίνου, όχι όμως και τ' ό φυσιολογικά.

— Οι δυό έπιστήμονες σκεπάζουν να έπεκτείνουν τις έρευνές των και σ' ό ανθρώπους. Παρ' όλη την άνακάλυψι τού ίου, έξακολουθούν να πιστεύουν ότι ή κληρονομικότης, ή επίδρασις των όρμωνών κι' ή διατροφή είνε επίσης παράγοντες για τήν εμφάνισι καρκίνου.

— Δέν θυμώμον τίποτε τότε. Σ' έ λίγο όμως, τ' ό λόγια σας και ή ματιά σας έπέδρασαν στην ψυχή μου. Μου φάνηκε ότι έξασθήκε ένας πέπλος, και ξαναείδα όλη τη σκηνή...

— 'Ανοίξετε άπό τότε τ' ό λεύκωμα;

— 'Όχι, δέν πιστεύω. Γιατί θα πρόσεχα ότι έλειπαν οι τρεις φωτογραφίες, και θα σ' έ έλεγα. — 'Εφ' όσον μάλιστα τ' ό πορ...

— Τα είδοις εξαίρετικ' όπουδιότιπτος άνηγγέλη άπ' την 'Αμερική: Οι καθηγητάι Ράμπερτ Γκρήν, της μικροβιολογίας, και Τζών Μπίννερ, της βιολογίας, εργάζομενοι στο Πανεπιστήμιο της Μιννεσώτα, άνακάλυψαν ένα (διητητόν ίόν), που προκαλεί καρκίνο του στήθους σ' ό ποντίκια καθώς κι' ένα αντικαρκινικό όρρο, που σκοτώνει τ' ό κύτταρα αυτού τού καρκίνου. 'Ο ίος μεταδίδεται άπ' τη μητέρα στο παιδί, αναπτύσσεται δ' έ μόνο σ' ό ζωντανούς ίοτους. 'Αφού εργάσθηκαν έπ' 4 χρόνια με 104.275 ποντίκους, οι δυό έπιστήμονες κατεργάσθηκαν κύτταρα καρκίνου και καθάρωσαν ν' άπομονώσουν μία άσπρη σκόνη, βασικό συστατικό τού ίου. Έκωσαν κατόπιν ένέσεις σ' ό ποντίκια και σ' ό κουνέλια με διάλυσι αυτής της σκόνης. Τα ποντίκια έπαθαν καρκίνο, τ' ό κουνέλια όχι. 'Απ' τ' ό έλμα λοιπόν των κουνελιών, όπου είχαν σκεπασθεί 'άντισώματα' που έξουδετέρωναν τόν ίον, παρασκευάσθηκε ό αντικαρκινικός όρρος, ό όποιος καταστρέφει τ' ό κύτταρα τού καρκίνου, όχι όμως και τ' ό φυσιολογικά.

— Οι δυό έπιστήμονες σκεπάζουν να έπεκτείνουν τις έρευνές των και σ' ό ανθρώπους. Παρ' όλη την άνακάλυψι τού ίου, έξακολουθούν να πιστεύουν ότι ή κληρονομικότης, ή επίδρασις των όρμωνών κι' ή διατροφή είνε επίσης παράγοντες για τήν εμφάνισι καρκίνου.

— Δέν θυμώμον τίποτε τότε. Σ' έ λίγο όμως, τ' ό λόγια σας και ή ματιά σας έπέδρασαν στην ψυχή μου. Μου φάνηκε ότι έξασθήκε ένας πέπλος, και ξαναείδα όλη τη σκηνή...

— 'Ανοίξετε άπό τότε τ' ό λεύκωμα;

— 'Όχι, δέν πιστεύω. Γιατί θα πρόσεχα ότι έλειπαν οι τρεις φωτογραφίες, και θα σ' έ έλεγα. — 'Εφ' όσον μάλιστα τ' ό πορ...

— Τα είδοις εξαίρετικ' όπουδιότιπτος άνηγγέλη άπ' την 'Αμερική: Οι καθηγητάι Ράμπερτ Γκρήν, της μικροβιολογίας, και Τζών Μπίννερ, της βιολογίας, εργάζομενοι στο Πανεπιστήμιο της Μιννεσώτα, άνακάλυψαν ένα (διητητόν ίόν), που προκαλεί καρκίνο του στήθους σ' ό ποντίκια καθώς κι' ένα αντικαρκινικό όρρο, που σκοτώνει τ' ό κύτταρα αυτού τού καρκίνου. 'Ο ίος μεταδίδεται άπ' τη μητέρα στο παιδί, αναπτύσσεται δ' έ μόνο σ' ό ζωντανούς ίοτους. 'Αφού εργάσθηκαν έπ' 4 χρόνια με 104.275 ποντίκους, οι δυό έπιστήμονες κατεργάσθηκαν κύτταρα καρκίνου και καθάρωσαν ν' άπομονώσουν μία άσπρη σκόνη, βασικό συστατικό τού ίου. Έκωσαν κατόπιν ένέσεις σ' ό ποντίκια και σ' ό κουνέλια με διάλυσι αυτής της σκόνης. Τα ποντίκια έπαθαν καρκίνο, τ' ό κουνέλια όχι. 'Απ' τ' ό έλμα λοιπόν των κουνελιών, όπου είχαν σκεπασθεί 'άντισώματα' που έξουδετέρωναν τόν ίον, παρασκευάσθηκε ό αντικαρκινικός όρρος, ό όποιος καταστρέφει τ' ό κύτταρα τού καρκίνου, όχι όμως και τ' ό φυσιολογικά.

— Οι δυό έπιστήμονες σκεπάζουν να έπεκτείνουν τις έρευνές των και σ' ό ανθρώπους. Παρ' όλη την άνακάλυψι τού ίου, έξακολουθούν να πιστεύουν ότι ή κληρονομικότης, ή επίδρασις των όρμωνών κι' ή διατροφή είνε επίσης παράγοντες για τήν εμφάνισι καρκίνου.

— Τα είδοις εξαίρετικ' όπουδιότιπτος άνηγγέλη άπ' την 'Αμερική: Οι καθηγητάι Ράμπερτ Γκρήν, της μικροβιολογίας, και Τζών Μπίννερ, της βιολογίας, εργάζομενοι στο Πανεπιστήμιο της Μιννεσώτα, άνακάλυψαν ένα (διητητόν ίόν), που προκαλεί καρκίνο του στήθους σ' ό ποντίκια καθώς κι' ένα αντικαρκινικό όρρο, που σκοτώνει τ' ό κύτταρα αυτού τού καρκίνου. 'Ο ίος μεταδίδεται άπ' τη μητέρα στο παιδί, αναπτύσσεται δ' έ μόνο σ' ό ζωντανούς ίοτους. 'Αφού εργάσθηκαν έπ' 4 χρόνια με 104.275 ποντίκους, οι δυό έπιστήμονες κατεργάσθηκαν κύτταρα καρκίνου και καθάρωσαν ν' άπομονώσουν μία άσπρη σκόνη, βασικό συστατικό τού ίου. Έκωσαν κατόπιν ένέσεις σ' ό ποντίκια και σ' ό κουνέλια με διάλυσι αυτής της σκόνης. Τα ποντίκια έπαθαν καρκίνο, τ' ό κουνέλια όχι. 'Απ' τ' ό έλμα λοιπόν των κουνελιών, όπου είχαν σκεπασθεί 'άντισώματα' που έξουδετέρωναν τόν ίον, παρασκευάσθηκε ό αντικαρκινικός όρρος, ό όποιος καταστρέφει τ' ό κύτταρα τού καρκίνου, όχι όμως και τ' ό φυσιολογικά.

— Οι δυό έπιστήμονες σκεπάζουν να έπεκτείνουν τις έρευνές των και σ' ό ανθρώπους. Παρ' όλη την άνακάλυψι τού ίου, έξακολουθούν να πιστεύουν ότι ή κληρονομικότης, ή επίδρασις των όρμωνών κι' ή διατροφή είνε επίσης παράγοντες για τήν εμφάνισι καρκίνου.

— Δέν θυμώμον τίποτε τότε. Σ' έ λίγο όμως, τ' ό λόγια σας και ή ματιά σας έπέδρασαν στην ψυχή μου. Μου φάνηκε ότι έξασθήκε ένας πέπλος, και ξαναείδα όλη τη σκηνή...

— 'Ανοίξετε άπό τότε τ' ό λεύκωμα;

— 'Όχι, δέν πιστεύω. Γιατί θα πρόσεχα ότι έλειπαν οι τρεις φωτογραφίες, και θα σ' έ έλεγα. — 'Εφ' όσον μάλιστα τ' ό πορ...

— Τα είδοις εξαίρετικ' όπουδιότιπτος άνηγγέλη άπ' την 'Αμερική: Οι καθηγητάι Ράμπερτ Γκρήν, της μικροβιολογίας, και Τζών Μπίννερ, της βιολογίας, εργάζομενοι στο Πανεπιστήμιο της Μιννεσώτα, άνακάλυψαν ένα (διητητόν ίόν), που προκαλεί καρκίνο του στήθους σ' ό ποντίκια καθώς κι' ένα αντικαρκινικό όρρο, που σκοτώνει τ' ό κύτταρα αυτού τού καρκίνου. 'Ο ίος μεταδίδεται άπ' τη μητέρα στο παιδί, αναπτύσσεται δ' έ μόνο σ' ό ζωντανούς ίοτους. 'Αφού εργάσθηκαν έπ' 4 χρόνια με 104.275 ποντίκους, οι δυό έπιστήμονες κατεργάσθηκαν κύτταρα καρκίνου και καθάρωσαν ν' άπομονώσουν μία άσπρη σκόνη, βασικό συστατικό τού ίου. Έκωσαν κατόπιν ένέσεις σ' ό ποντίκια και σ' ό κουνέλια με διάλυσι αυτής της σκόνης. Τα ποντίκια έπαθαν καρκίνο, τ' ό κουνέλια όχι. 'Απ' τ' ό έλμα λοιπόν των κουνελιών, όπου είχαν σκεπασθεί 'άντισώματα' που έξουδετέρωναν τόν ίον, παρασκευάσθηκε ό αντικαρκινικός όρρος, ό όποιος καταστρέφει τ' ό κύτταρα τού καρκίνου, όχι όμως και τ' ό φυσιολογικά.

— Οι δυό έπιστήμονες σκεπάζουν να έπεκτείνουν τις έρευνές των και σ' ό ανθρώπους. Παρ' όλη την άνακάλυψι τού ίου, έξακολουθούν να πιστεύουν ότι ή κληρονομικότης, ή επίδρασις των όρμωνών κι' ή διατροφή είνε επίσης παράγοντες για τήν εμφάνισι καρκίνου.

— Δέν θυμώμον τίποτε τότε. Σ' έ λίγο όμως, τ' ό λόγια σας και ή ματιά σας έπέδρασαν στην ψυχή μου. Μου φάνηκε ότι έξασθήκε ένας πέπλος, και ξαναείδα όλη τη σκηνή...

— 'Ανοίξετε άπό τότε τ' ό λεύκωμα;

— 'Όχι, δέν πιστεύω. Γιατί θα πρόσεχα ότι έλειπαν οι τρεις φωτογραφίες, και θα σ' έ έλεγα. — 'Εφ' όσον μάλιστα τ' ό πορ...

— Τα είδοις εξαίρετικ' όπουδιότιπτος άνηγγέλη άπ' την 'Αμερική: Οι καθηγητάι Ράμπερτ Γκρήν, της μικροβιολογίας, και Τζών Μπίννερ, της βιολογίας, εργάζομενοι στο Πανεπιστήμιο της Μιννεσώτα, άνακάλυψαν ένα (διητητόν ίόν), που προκαλεί καρκίνο του στήθους σ' ό ποντίκια καθώς κι' ένα αντικαρκινικό όρρο, που σκοτώνει τ' ό κύτταρα αυτού τού καρκίνου. 'Ο ίος μεταδίδεται άπ' τη μητέρα στο παιδί, αναπτύσσεται δ' έ μόνο σ' ό ζωντανούς ίοτους. 'Αφού εργάσθηκαν έπ' 4 χρόνια με 104.275 ποντίκους, οι δυό έπιστήμονες κατεργάσθηκαν κύτταρα καρκίνου και καθάρωσαν ν' άπομονώσουν μία άσπρη σκόνη, βασικό συστατικό τού ίου. Έκωσαν κατόπιν ένέσεις σ' ό ποντίκια και σ' ό κουνέλια με διάλυσι αυτής της σκόνης. Τα ποντίκια έπαθαν καρκίνο, τ' ό κουνέλια όχι. 'Απ' τ' ό έλμα λοιπόν των κουνελιών, όπου είχαν σκεπασθεί 'άντισώματα' που έξουδετέρωναν τόν ίον, παρασκευάσθηκε ό αντικαρκινικός όρρος, ό όποιος καταστρέφει τ' ό κύτταρα τού καρκίνου, όχι όμως και τ' ό φυσιολογικά.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ισπανικό διήγημα

Πολλοί λίγοι ήσαν στη Σεβίλλη της Ισπανίας ένα μικρό παιδάκι 15 χρόνων που το έλεγαν Τζουανίτο. Ήταν όρφα- νός από πατέρα και μητέρα και από μι- κρό άναγκάστηκε να δουλεύει για να ζήσει. Τις περισσότερες φορές κοιμόταν στο υπαίθριο ή σε κάποιο σταύλο της συνοικίας Ισιάντα που έμενε και για να ζήσει έκανε ένα σωρό μικροπαγέλματα από τα οποία το πιο επικερδές ήταν να πουλάει προγράμματα στις εισόδους των θεάτρων.

Μ' όλα τα κουρελιασμένα ρούχα του ήταν ένα όμορφο παιδάκι, με μάτια έ- ξυπνα, με στόμα που όταν χαμογέλυσε έδειχνε δόντια άσπρα σαν τα μαργαρι- τάρια. Η μόνη του διασκέδαση στην ή- λικια αυτή ήταν να πηγαίνει και να παρακολουθεί τις ταυρομαχίες. Την ήμέ- ρα της Μεγάλης Παρασκευής ο μικρός Τζουανίτο έζησε σκουβαρώς και πολ- λή στενοχωρημένος. Όλη τη βδομάδα τών Παθών τα θέατρα ήταν κλειστά και προγράμματα δεν είχε να πουλήσει. Εί-χε μείνει χωρίς πενήτα στην τσέπη του. Απελπίζονταν δε ακόμη περισσότερο για-τί σκεπτόταν, ότι την ημέρα του Πάσχα θα γινόταν μεγαλοπρεπής ταυρομαχία με τους σπουδαίους ταυρομάχους Ματάντι- νι και Παρσκούελο κι αυτός δεν θα μπορούσε να παρευθαι!

Αποφασισμένος ο Τζουανίτο να μη χάσει το άγαπημένο του θέαμα βγήκε από το σταύλο τινάζοντας από το διορφο κεφαλάκι του μερικά άχαρα. Και σαν εδόθησε που ήταν έκανε μία θεομυ- παράκληση στην Παναγία της 'Ελπίδος ενώ συγχρόνως έπαιρνε το δρόμο προς την πλατεία των Ταύρων μήπως εύρισκε κα- μιά ευκαιρία.

Τέσσερες ολόκληρες ώρες στάθηκε έ- κει. Είπε άπειρο κόσμο μπρός στις θυ- ρίδες της πώλησας των εισιτηρίων, και λυπόταν κατάκαρδα που δεν μπόρεσε να οικονομήσει με κανένα έντιμο μέσον με- ρικές πεσέτες. Στο τέλος δεν άνθεξε και με κοιλιά άδεια την τράπεζα για την πλατεία του Συντάγματος απ' όπου θα περνούσαν οι 'Επιτάριοι.

Κάτω απ' τη πύλη της 'Εκκλησίας της Παναγίας, βρήκε μία γωνία και ά- ποφάσισε να ξεκουραστεί περιμένοντας την περιφορά των 'Επιταρίων.

«Όποιος κοιμάται τρώει» λέει μία παροιμία. Ο Τζουανίτο έάπλωσε κάτω και σε λίγο είχε αποκοιμηθεί βαθειά.

Την ώρα που κοιμόταν πέρασε από κει ένα ζευγάρι περιηγητών. Δυό νέοι άνθρωποι, πιθανώς ανδρόγυνο.

—Κύτταξε, λοιπόν, τί όμορφο που εί-νε το παιδάκι αυτό, είπε ο κύριος στη σύζυγό του. Τι χαριτωμένη στάση που έχει! Και το χεράκι του είναι άνοιχτο

σαν να περιμένει κάποια έλεημοσύνη στον ύπνο του!

—Ξέρεις ποιά θα είναι η καλλίτερη έκπληξη που μπορείς να του κάνεις; Άν του έβαζες στο χεράκι του ένα άσημε- νιο νόμισμα, το οποίο θάβρισκε άμα ξε- πνούσε...

Ο κύριος άνοιξε το πορτοφόλι του, πήρε ένα νόμισμα πεντε φράγκων και σιγά-σιγά το άρπασε στην άνοιχτη πα- λάμη του Τζουανίτο. Έπειτα το ζεύγος άπομακρύνθηκε γελώντας.

★

Ο Τζουανίτο εξακολουθούσε να κοι- μάται και να όνειρεύεται. Έέλεπε στον ύπνο του ότι η Παναγία της 'Ελπίδος μ' ένα στεφάνι κρίνων και λευκών ρόδων στά όλοχρυσά καλλάκι της, ήρθε κοντά του και με γλυκεία φωνή του έλεπε:

—Τζουανίτο, δεν λησμόνησες κανένα πρωϊ και κανένα βράδυ να κάμεις την προσευχή σου. Με την ευκαιρία της Ά- ναστάσεως του γιου μου θέλω να σε άνταμείψω... Θά πάς στις ταυρομα- χίες την Κυριακή!

Και συγχρόνως η Παναγία τινάζε τα πέταλα των λευκών ρόδων, τα οποία πέφτοντας μεταβάλλονταν σε άργυρά νο- μίσματα. Ο Τζουανίτο δοκίμασε τόση χαρά στο όνειρό του ώστε ξύπνησε. Τέντωσε τα μάτια του για να δώσει τη νύστα του και—ό θαύμα!—από το χέρι του έπεσε το νόμισμα!

Η Παναγία της 'Ελπίδος δεν τον γέ- λασε λοιπόν που του ύποσχέθηκε πως θα πήγαινε στις ταυρομαχίες...

Μ' ένα πίδαγμα βρέθηκε τρέχοντας ά- πό χαρά στους δρόμους. Καθώς πήγαινε αντίκρυσε τη μικρή Τσάτα, ένα κορι- τσάκι που το γνώριζε απ' τα παιδικά του χρόνια.

Η Τσάτα ήταν κατακίτρινη και τα μεγάλα μαύρα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα.

—Τι έχεις Τσάτα; τη ρώτησε ο Τζου- ανίτο.

—Η μητέρα μου είναι άρρωστη, άπάν- τησε εκείνη. Δυό νύχτες δεν έχω κλεί- σει μάτι... Ο γιατρός ήρθε σήμερα και διάταξε φάρμακα. Πήγα στο φαρμα- κείο αλλά δεν μπόρεσα να πάρω φάρμακα χωρίς λεφτά... Άν πεθάνει η μαννούλα μου, έγώ δεν θα μπόρεσω να ζήσω... Τι θά γίνει, Τζουανίτο;

—Νά, Τσάτα, είπε ο μικρός δίνοντάς της το νόμισμα, πάρε αυτό. Μοϊ το έστειλε πρό όλίγου η Παναγία της 'Ελ- πίδος. Πήγαινε να πάρεις τα φάρμακα για να γίνει καλά η μαννούλα σου...

Η Τσάτα ήταν τόσο συγκινημένη ώ- στε χωρίς να ευχαριστήσει τον Τζουά- νίτο έτρεξε κατ' έυθείαν στο φαρμα- κείο.

★

Ήταν γραμμένο ο Τζουανίτο να μη πάει στην ταυρομαχία. Άλλά υπάρχουν κι άλλες όμοιες στον κόσμο, και η Κυριακή εκείνη είχε πολλή χαρά γι' αυτόν. Την ημέρα του Πάσχα η μητέρα της Τσάτας είχε καλλιεργήσει κι η κοπέλλα έτρεξε να ευχαριστήσει τον πα- ληό της φίλο κι ευεργέτη της Τζουά- νίτο. Φορούσε ένα άσπρο καθαρό φου- στανάκι κι από τα λεπτά που της είχαν περισσέψει, άγύρασε δυό κόκκινα τριαν- τάφυλλα που τα είχε καρφώσει στα μαύ- ρα της μαλλιά.

Πήγαν τότε οι δυό μαζί να περπα- τήσουν κάτω από τις άνθινες πορτο- καλλιές της Άλαμέντας. Η άνοιξης έ- κανε τα μάτια της Τσάτας ν' αστρά- φτουν.

Όταν βρέθηκαν σε μία γωνιά, που την έκρυβαν ψηλές μυρτιές, η Τσάτα έρ- ριξε απότομα τα χέρια της γύρω στο λαιμό του Τζουανίτο και χωρίς καμιά προσπάθεια ντροπής του έλεπε:

—Σ' αγαπάω, σύντροφε!

Κι' ενώ οι καμπάνες των 'Εκκλησιών έσημαίναν την Άνάστασι, τα δυό αυτά άθωα παιδιά αντάλλαξαν το πρώτο φί- λημα της αγάπης!...

ΤΙΝΟ ΚΑΣΤΕΛΑΝΟ

♦♦

Ελληνικές παροιμίες

- ★ Άσχημ' η Λαμπρή σαν βρέχη κι' ο φτωχός όταν δεν έχη.
- ★ Νά είχα τον Χριστό να πάω και τη Λαμπρή να οτολιτώ.
- ★ Σαν παν Χριστούγεννα στεγνά και φώτα χιονισμένα και η Λαμπρή βρεχούμενη.
- ★ Τ' άμπράγα γιομαμένα.
- ★ Τό κλειμμένο τό άρνι πουψόσες για τη Λαμπρή, μαύρη ώρα και καυμός σου θα καθήση στο λαιμό σου.

Συνέντευξίς μ' ένα «θεό»

Πάντσαν Λάμα, ο ζωντανός Βούδδας

Μή νομίζετε πως δεν μαλώνουν κι' οι θεοί, όταν μάλιστα άνακατευθούν με... την πολιτική! Στο Θι- βέτ, π. χ., ύπάρχαν δυό απ' αυτούς: ο Πάντσαν Λάμα κι' ο Δαλάι Λάμα, που έθεωρούντο κι' οι δυό ένοσρκώσεις του Βούδδα. Ο πρώτος απ' αυτούς ή-ταν εϊρηνικός τύπος. Ο άλλος άπεναντίας, δυνα- μικότερος, ήθελε να έξασφαλίση την άπόλυτη έ- ζουσία, και γι' αυτό έγινε άρχηγός του Κόμματος των Νέων Θιβετιανών. Το θρησκευτικό Κόμμα συ- νέστησε τότε στον Πάντσαν Λάμα να δημιουργήσει ένα μεγάλο στρατό από πιστούς, για να έξασφαλίση τη θέσι του και το θρόνο του. Έκείνος όμως, γιά ν' άποφυγή την αίματοχυσία, προτίμησε ν' άποσυρ- θεί απ' το Θιβέτ στην 'Εσωτερική Μογγολία και να έγκατασταθεί στο ιερό μοναστήρι των 'Εκατό Θου- μάτων, μαζί με μία μεγάλη άκόλουθία από Θιβετι- νούς κληρικούς και Μογγόλους μοναχούς.

Παρ' όλες τις συντηρητικές του άρχες, μεταχει- ρίσθηκε κάθε νώτερη μέθοδο γιά την έξυπνέτησι του σκοπού του. Έπί 6 χρονιά εξέδιδε μία έφημε- ρίδα και χρησιμοποίησε ένα ραδιοφωνικό σταθμό, γιά να προπαγανδίση ώρισμένες άπαραίτητες έω- τερικές μεταρρυθμίσεις στην 'Εσωτερική Μογγολία. Όταν η προέλασις των 'Ιαπωνών άπέκλινε τη χώρα του, έδειξε έξαιρετική έξυπνάδα και στρατηγική ι- κανότητα. Οι όπαδοί του ήσαν όλοι νομάδες βοσκοί της στέππας, που ζούσαν σε σκηνές. Δεν μπορού- σαν, βέβαια, ν' άντιμετώπισουν τον έχθρό με όπλα άσυνκρίτως κατώτερα απ' τα δικά του. Επρεπε να άποσποχωρούν έμπρός του, να χάνωνται, ως ότου κουρασθή πιά να προχωρή σε άτελείωτες έρημες έκτάσεις, και προτίμησε να γυρίση πίσω.

Αυτήν άκριβώς την μέθοδο έφήρμοσε ο Πάντσαν Λάμα, το 1931, και νίκησε έτσι τις πάνοπλες στρα- τίες του Μικάδου. Κατόπιν, όταν οι Γίανωνέζοι εί- σεβάσαν στην Κίνα, ο Τσάγγ-Κάι—Σέκ έστειλε μία πρεσβεία με πλούσια δώρα στο Μοναστήρι των 'Εκατό Θουμάτων, γιά να ζητήσει τη στενή συνεργα- σία του Πάντσαν Λάμα. Ο «Ζωντανός Βούδδας» δέ- χθηκε άμέσως την πρόσκλησι και πήγε στο Ναγ- κιν, όπου πρόσφερε πολύτιμη βοήθεια στον Κινέζο στρατό.

Σ' αυτή την πόλι λοιπόν, τον έπισκέφθηκε ο Ά- μερικανός Γκόρντον 'Εντερς, γιός έραποστολίου των 'Ινδιών. Και κατάφερε να πάρη το αξίωμα του 'Τεχνικού Συμβούλου» του ένοσρκωμένου Βούδδα.

Απ' την ένδιαφέρουσαν αφήγησις της πρώτης συ- ναντήσεώς τους, μεταβίβουμε ότι ο Γκόρ—Γκώ—Νυ- μιο (όπως όνομάζεται ο Πάντσαν Λάμα) είναι ένας άντρας μεσόκοπος, ψηλός, εύσωμος, με ψαρά μαλ- λιά, άρμονικά χαρακτηριστικά και μαυρό μουστάκι. Τα μάτια του δείχνουν άντίληψη και σοφία, κι' έ- χουν κάποια δύναμη υπνωτική. Τα αυτιά του, λεπτά με μακρύ λοβό, άποτελούν τό άλάθος γνώρισμα, με τό όποιο άναγνωρίσθηκε απ' τό θύτο Λάμα ως έν- σάρκωσις του Βούδδα.

Η συνομιλία του με τόν Άμερικανό ύπηρες στην άρχή δυσκολώτατη. Μιλούσε Θιβετιανά, ένας διερ- μινεύς μετέφραζε τα λόγια του στην κινεζική γλώ- σση, και δεύτερος τα μετέφραζε κατόπιν στην άγ- γλική. Οι δυό διερμινείς προσκυνούσαν ως τό πά- τωμα, κάθε φορά που πρόφταν το όνομα του σε- πτού άρχηγού τους, του Πάντσαν Λάμα... Υπό τοι- ούτους όρους, ήταν φυσικό να χρειάζονται πολλά λεπτά τής ώρας γιά κάθε φράσι κι' άλλα τόσα γιά την άπάντησι! Εύτυχώς, οι δυό συνομιλητά άνε- κάλυψαν επί τέλους ότι μιλούσαν λίγο τα κινεζι- κά, κι' έτσι μπόρεσαν πιά να συνεχίσουν την κου- βέντα τους δίχως ένδιαμέσους.

Ο Άμερικανός οάστησε άκούοντας τόν Πάντσαν Λάμα να του μιλήν γιά άροπλάνα, ταχύτητες, φορ- τιά και ύψος πτήσεων!... Ο Ζωντανός Βούδδας είχε προετοιμασθή γι' αυτά τα θέματα, γιάτι ήξερε ότι ο 'Εντερς ήταν ειδικός στην άεροπορία. Κι' ο Ά- μερικανός μπόρεσε έτσι να πάρη μία ιδέα του πα- ράξενου μίγματος παλαιών παραδόσεων και γεωτε- ρισμών, που έχει ήδη έπικρατήσει στο Θιβέτ: άερο- πλάνα και πολυανδρία, βενζίνη και παιδιά που θά- βονται ζωντανά σε ύπόγεια, σωφές και μοναχοί, τηλεφωνα και «τροχοί της προσευχής»...

Πρίν χωρίσουν, ο Πάντσαν Λάμα έδωσε στον έπι- σκέπτη του ένα έγγραφο, γραμμένο σε χειροποίη- το χαρτί από ρίζι, με τό όποίο τόν διώριζε Τεχνικό Σύμβουλό του. Του πρόσφερε επίσης ένα μεταλλι- νο αγαλματάκι του Βούδδα, άφου έκλεισε μέσα του λίγη απ' τη στάχτη ενός προκατόχου του, γιά «νά του δώρη ζωή».

♦♦

Ένας ύπουργός ζητεί κατασφάλες

Ο νέος Υπουργός των 'Εξωτερικών της Νορβη- γίας Χάλδαντ Λάνγκε έδήλωσε τελευταίως στους δημοσιογράφους ότι η μεγαλύτερη έπιθυμία του είναι ν' άποκτήσ... μερικές κατασφάλες! Άφου είκε μείνει φυλακισμένος επί 2 χρόνια ως στρατό- πεδο συγκεντρώσεως, δεν βρήκε γιά να οτεγασθή, παρ' μόνο μία μικρή κατασφάλη στις έργατικές συ- νοικίες του Όσλο. Η γυναίκα του κατάφερε να τον έπιπλώσει όπως-όπως, δεν μπόρεσε όμως να έξοι- κονομήσ η ούτε μία κατασφάλη, κι' έοι είναι άναγκα- σμένη να θανείζεται κάθε μέρα απ' τις γειτονίσεις γιά να μαγερέψη!...

Οι Ληωλάδες της Εσθονίας

Στο Χριστό

Έγώ 'χα πολλά πιότερα απ' τα δικά σου πάθια καθένας ές τό μάθη... Έσύ μονάχα δυό ληωλάδες ήγνώρισες, έγώ όμως ήγνώρισα χιλιάδες ληωταρχοι Βαραββάδες, μέσ' του Ψωρή... λαδάδες! Είπες: Διψώ! και σούδωσαν τό έρδι οι

και μάς, Χριστέ μου, έρδι μάς ποτίσανε

...οι ταύερα- (όρει) 'Ήσουνε κισμετλής και τζάμπα σε κη- (δέψανε) και μπενταδό σε (δάλανε) σε μνήμα με σιντό- (νη καθαρά, 'Αχ, και νά ζούσε (τώρα ο 'Ιωσήφ και νάμπαϊνε μέσ' (τό σινάφι «κηδεϊών» νά θάβη, δεν θά πουλούσαν (για τόι τάφοι μούρη άγορά και θάχανε κεσάτια

...οι γρουσουζήδες οι έργολάδοι! Έσύ μπαρέμ, έφέτο μετά την Άνάστασι άν πάς στην Ούμρα και τους ρακοντάρες την κατάστασι ότι σε γδύσανε, και λοταρία στά ίμάτιά σου βάλανε άπάνω εθούς θά πάρης το δελτίο ρουχισμού και πούντοι παραπάνω! Χριστέ, να μ' αξιώση η Χάρι σου του χρόνου να πάω στη Σμύρνη να γιορτάσω νά σφάξω ένα κιορπεκλίδικο άρνι και νά (χορτάσω...

Φτάνει πιά τόσα χρόνια στην Έλλάδα Λαμπρή με... φασουλάδα! Νά θυμηθώ και πάλι Πάσχα τί θά πη, γιάτι' εδω απ' όυλα έχω λαλάξει η μούρη άγορά, κι' ο πόλεμος, την πίστι μούχι αλλάζει! Νά βγώ με την ροκάνα τό Βαγιώ και νά φωνάξω:

—'Ηνασκάσαν τή φραγκάκια»! και στο μυαλό μου τη νύχτα να σταθώ νά βγκούσω μέσ' τα σκακία. Τό πρώτο Ιπποδρόμιο να θυμηθώ με τ' άναμμένα τα κεράκια. Έννια 'πιτάφια να άσπαστώ να πάω και στ' Αρμένικο, τώχω άντέπ'—τάξιμο, ν' άκούσω και στ' Άνάστα ο Θεός «ποιός έχ' άρνιά να σφάξιμο»! Και να περάσω απ' τα ντουκεκτζήδικα νά 'δω που κάνουν τα καρφιά, νά Σε καρ- (φώσουνε

...οι άτοιγγάνοι. Νά ξανακούσω: «Θά σάς τονέ δειξούμε» απ' τη Σάντα Μαρία, που Σαν Ρόκου κι' από τοσι Δομινικάνοι! Νά με ξυπνήσουν του ζαγκώτη τα χτυπήματα να πάω στο καμπαναριό να δώ του Καραμπάτη τα πυροτεχνήματα. Κσι νάρθουνε κονσόλοι, βίτσι κόνσολοι απ' όυλα τα μιλέτια, και τοσι χώρες. Μουφτήδες, και πασάδες, μουμπασισιόδες, άκόμα κι' ο Χαχάμης, και ο Μον—στινιόρες! «Μαύρη είν' η νύχτα» κι' «Απ' τα κόκκαλα» να παίζον ένα γκερεμέ οι μουζικάντηδες του Γκιουζεπάκι Κι' οι Τούρκοι—καζάν καφαλήδες—Γιασσίν να μάς φωνάζουνε, άντις Γιασάκι!

Άπ' τα «σκακία» το Δεσότη μακ να βλέπουμε με γιουναυλήδες παντιέρες στα τρικέρια του να ελογιάη τοσι ραγιάδες με τα δυό τα χέρια του. Και με την ψαλμουδιά του να σκεπάζη το μουζέλην την στριγγλιά στ' άκσάμ—ναμάζι.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ο κατά φαντασίαν ΕΡΑΣΤΗΣ

Πάντα φρεσκοσιδερωμένος και φρεσκομπρι- γιαντινισμένος. Παπούτσι παρδαλό, κάλτσα παρδαλή και σακκάκι μακρό, απ' αυτά τα μον- τέρνα που μοιάζουν με βραχεία χλαίνη. Συχνά- ζει στα συνοικιακά καφενεία. Μπορείτε όμως να τον συναντήσετε και στού «Γιαννάκη» που παίρ- νει τό μεσημεριάτικο άπεριτίφ του. Άμα πετύχη κανέναν θά τον βάλη κάτω να του διηγηθή μία απ' τις άτέλειωτες έρωτικές του περιπέτειες, που είναι πάντοτε φανταστικές. Δειλός, δειλο- τάτος με τις γυναίκες, δεν έχει κατορθώσει στη ζωή του να πιάση ούτε καν γυναικείο χέρι. Αυτό όμως δεν τον έμποδίζει να εμφανίση τον έαυ- τό του σαν τρομερό και φοβερό Δόν Ζουάν που δεν τό ξέφυγε καμμία από τις ώμορφες. Τό θηλυκό που θά περάση από μπροστά του ή έ- στω κι' από τό άπέναντι πεζοδρόμιο, θά γίνει άμέσως θέλοντας και μη έρωμένη του:

- Την βλέπεις αυτή, Κωστάκη;
- Ποιά;
- Αυτή άπέναντι με τό γκρι ταγεράκι.
- Α, ναι...
- Αυτή είνε η 'Ελενίτσα που σουλεγα...
- Μηδ;
- Βέβαια. Πέρου τό καλοκαίρι ήτανε τρελλή και παλαή μαζί μου. Ένα βραδάκι μάλιστα... Κι' άρχίζει να διηγείται μιά άπλην ιστο- ρία με πρωςά την άφεντομουτοσύνα του. Τό θηλυκό που θά πέση στο στόμα του, γίνε- ται κυριολεκτικώς ρεζιλιά. Γιατί πολλές φορές, γιά να κέρη περισσότερο «έμφε» δεν διατάζει ν' αναφέρη και όνόματα γνωστά.

- Όταν ήταν έρωτευμένη μαζί μου η Λιλίκα...
- Ποιά Λιλίκα;
- Η άδελφή του 'Αντώνη. Άλλά όσα παρακαλώ μη κάνετε κουβέντα πουθενά, γιάτι, καταλαβαί- πετε, είναι δύσκολη η θέσι μου. Όταν, λοιπόν, ήταν έρωτευμένη μαζί μου η Λιλίκα...

Κίνδυνος! Μεγάλος κίνδυνος γιά την ύπόληψι των κοριτσιών, ο κατά φαντασίαν έραστής. Μπο- ρεί να βάλη τούς φίλους του να δειρουν τις ά- δελφές τους, μπορεί να κέρη ανθρώπους να σφακτούνε και άντρογύνα να χωρίσουνε, μπο- ρεί να δυσφημή κατά τρόπο τραγικό άνύποπτα κορίτσια που ούτε καν τα έχει δει ποτέ του.

Αφάνταστη είνε η εύφράδεια που άναπτύ- σσει, προκειμένου περι έρωτικών ζητημάτων. Εί- νε Ικανός να διηγηθή μέσα σε μιάν ώρα δεκα- τέσσερες φανταστικές έρωτικές περιπέτειες.

- Όταν τα είχα με την Μαίρη.
- Με όλες («τά είχα», όλες τόν άγάπησαν κι' αυ- τός — ο σκληροκαρδός — όλες τις έγκατέλειψε.
- Της λέω: Τι θά γίνει νύχτα κορίτσι μου; Σε μένα δεν περνάν αυτά. Η θά συμμορφωθής με ό,τι σου λέω ή να πάς από κει πουρθες.

Γιατί είναι πολύ «σκληρός άντρας» ο κατά φαν- τασίαν έραστής. Όποια τολήμνη — στη διηγη- σι του πάντα ν' άντιστάθι στις θελήσεις του την στέλνει (άπό κει πουρθες). Πολλά—πολλά δεν σκάνει. Έννοει να έπιβάλλεται στις φαν- ταστικές έρωμένες του και... άντιστάσεως καί ουσης... έπιβάλλεται!

Πολλές φορές όταν τύχη και περάση από μπροστά του κανένα άγνωστο κι' ώραιο κορίτσι, ο κατά φαντασίαν έραστής σκάνει τό ένα φρού- τό, χαμογελάει ειρωνικά και ύστερα, όταν τό άγνωστο κορίτσι προχωρήσ λίγιο, μουρμουρίζει, αλλά με τρόπο που να τόν άκούση η παρέα του:

- Καλά βρε Μαρικάκι! Κανείς πώς δεν μάς γνωρίζεις τώρα. Έ, τι νά γίνει, Μαρικάκι;... Έ, τοι είν' ο κόσμος!
- Σ' αυτίν το λές που πάει κάτω;
- Ναι.
- Την ξέρεις;
- Άν την ξέρω λέει... Πέρου στη Βούλα...

Κι' η περιπέτεια, η συγκλονιστική έρωτική πε- ριπέτεια, σκαρώνεται στο π' και φί.

Όπως είπαμε πιο πάνω, ούτε χέρι γυναικείο δεν έχει κατορθώσει να πιάση ο έρωτικός αυ- τός Δόν Κιχώτης. Κι' αυτός, ίσως, είναι ο λόγος της γελοίας μανίας του. Έννοει να ληθ όσα δεν μπόρεσε ή δεν μπορεί να κέρη. Οι πόθοι του και τό όνειρά του προτού να γίνουν πραγματι- κότητες, γίνονται άναμνήσεις. Κι' έτσι συμβαί- νει νάχ άναμνήσεις από πράγματα που δεν γινίκανε ποτέ.

Έχει όμως και τραγικές στιγμές ο Δόν Ζουάν αυτός του όνειρου. Συμβαίνει π. χ. να τού συ- στήσουν, κάποτε ένα κορίτσι ες βάρος του ό- ποίου είχε διηγηθή μία πολύπλοκη και σκανδα- λιστική περιπέτεια.

- Γνωρίζετε με την δεσποινίδα;
- Δυστυχώς, όχι.
- Είνε η δεσποινίς Λουκία, που τά... είχατε πέρου τό καλοκαίρι δυό μήνες στο Λοντάκι και που την διώξατε με τις κλωτσιές, έπειδή της είχατε άπαγορεύσει να βγαίνει έξω χωρίς κάλτσες κι' αυτή άψήφησε τη διαταγή σας...

Σε κάτι τέτοιες στιγμές, ο κατά φαντασίαν έραστής, παρακαλεί ν' άνοίξη η γη και να τόν καταπιή!

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Οι Ιδιότητες του Πνίγομαι

Πνίγομαι!...

Άπό καιρό θέλω να σου τά ψάλω, κύ- ριε διευθυντά του ραδιοφωνικού σταθμού. Γιά ποιά ζήτημα; Μά γιά ποιά άλλο; Γιά την άνακοίνωσι των ειδήσεων σε ρυθμό ύπα- γορεύσεως. Τι είδους πράγμα είναι πάλι αυτό; Άργά—άργά, σαν να τού βγάξης τά λόγια με τό τσιγκέλι, ο κύριος σπήκερ άναγγέλλει τις ειδήσεις. Λέει μιά λέξι και σταματάει και λέει δεύτερη και ξαναστα- ματάει και τρίτη και ξανασταματάει κι' αυτή η δουλειά ένα τέταρτο της ώρας! Γιά τό Θεό πιά!

Έχουμε νεύρα, κύ- ριε διευθυντά του ραδιοφωνικού σταθ- μού. Και τα νεύρα μας έξάπτονται και είναι έτοιμα να έκ- ραγούν και να συμ- παρσούν το συμ- παν στην έκρηξι τους. Καθώς λέει άργά τις λέξεις ο προκομένος σας ο σπήκερ, έχω την έν- τωπισι πως βάζει τις χερουκλές του μέσα μου και μου τραβάει ένα—ένα τά έν- τόσθια! Πνίγομαι, επί τέλους, πνίγομαι! Καταλάδετε τό...

Και τί σκοπό έξυπνέτε, παρακαλώ, αυ- τη ή δίθην υπαγόρευσι; Μά στο Θεό σου, κύριε διευθυντά, φαντάζεσαι πως είναι δυ- νατόν να ύπάρχη άνθρωπος στον κόσμο που νά παίρνει χαρτί και μολύδι και να γράφη τις ειδήσεις που σεφέρτε; Νά τις κέρη τί; Νά τις τοιχοκολλήση στην πόρτα του, να τις άνακοίνωση σε καμμία συγκεντώ- σι, ή να τις κρατήση γιά άνάμνησι στο λεύ- κωμα του; Η μήπως γιά να έξασκηθή στην όρθογραφία; Τις είπατε μιά και καλή και γρήγορα, τις άκούσαμε, πάει καλά. Για- τί, δηλαδή θά τις γράφουμε κιάος; Πρωςά ποίον πρακτικόν σκοπόν; Στο κάτω της γραφής, αν θέλουμε να μη τις ξεχάσουμε, παίρνουμε και μιά έφημερίδα και τις βλέ- πουμε γι' αραμμένες.

Καταργήστε, λοιπόν, αυτή τη φοβερή και άπάνταστη κοινοτοπία. Γιά να μη βα- σανίζονται κι' ο σπήκερ που τις λέει. Για- τί μη μού πητε πως δεν γευρίζει κι' αυ- τός. Έγώ από δώ τόν βλέπω να χτυπά τα πόδια του νευράκι από πάτωμα, να τρέ- μουν τα χέρια του, ν' άγριεύουν τα μάτια του, να δαγκώνη τα χείλη του και να μασ- σάη τά μουστάκια του, άν έχη, έως ότου άσπγγείλη σ' ένα τέταρτο τις φράσεις που μπορεί να τις πη σε τρία λεπτά.

Πώς είπατε; Άν δεν μ' άρέση να κλεί- σω τό ραδιοφωνό μου; Και ποιος σου είπε πως έχω ραδιοφωνό; Τέτοιο μπελά έγώ δεν βάζω στο σπίτι μου. Τότε; Τι τότε; Άπλουστατα έχει ο άπέναντί μου και θέ- λοντας και μη άκούω κι' έγώ και γίνομαι παπόρι. Λοιπόν, κατάργησε τη βραδεία υπαγόρευσι, αν θέλεις το καλό τό δικό σου, τό καλό τό δικό μου και τό καλό τό ρα- διοφωνικό σταθμό. Γιατί θά με πιάσουν άσχημα καμμία ώρα και θάρω εκεί μέσα και θά τά κάνω λίμπας. Δεν με ξέρεις κα- λά έμένα. Ός εδω είμαι. Άντε, λοιπόν, πουλέκι μου, γιάτι δεν θέλω να έγκληπα- τήσω άκούα.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιοῦμορ

- Όρνεϊς, φίλε μου, ότι είνε άνάγ- κη γιά συμβούλιο.
- Χωρίς άλλο. Ο άρρωστος είνε πο- λυ...
- Άρρωστος;
- Όχι, πολύ... πλούσιος!

★

Ο σ' ο' ζ' υ' γ' ο' s. Κάθε πρωϊ που ξυρί- ζομαι, γίνομαι κατά δέκα χρόνια νεώ- τερος!

Η σ' ο' ζ' υ' γ' ο' s. Μά τότε, γιάτι δεν ξυρίζοσαι κάθε βράδυ;

★

Στη συζυγική κρεβατοκάμαρη: —Άγάπη μου Νίτσα, θά με πετάξης κάτω, πιάνεις τά τρία τέταρτα του κρεβατιού! —Καθ' μένε, Ζαχαρία, είσαι ο πρώτος άντρας που μού κάνεις αυτή την παρα- τήρησι.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ μεσαιωνικά έθιμα

Μασκαρέματα και φάρσες

Το Πάσχα έχασε σιγά-σιγά στις διάφορες ευρωπαϊκές χώρες το γραφικό χαρακτήρα που είχε σε παλαιότερα χρόνια. Αλλά, κατά την περίοδο του Μεσαίωνα, διετηρούντο ακόμη μερικά έθιμα, που ήταν πολύ περιέργια και πρωτότυπα, μ' όλο που παραμένει άγνωστο για ποιο λόγο είχαν καθιερωθεί.

Ένα από τα περιέργια αυτά έθιμα είναι ο τρόπος με τον οποίον έκαναν την εισοδή του στην πόλη, το απόγευμα της ημέρας του Πάσχα, ο άρχων της ζουλιέ.

Ξεκινούσε από τον πύργο του, συνοδευόμενος από μία πολυάριθμη ακολουθία ιπποτών, που οι χαλκινές πανοπλίες τους, τα άσπρινα σπασμένα τους και τα χρυσά στολίσια που είχαν στο στήθος τους λαμποκοπούσαν στον ήλιο. Αλλά, ο ίδιος ήταν ντυμένος μ' έναν τρόπο αξιοσημείωτο και αληθινά κωμικό. Το όλο του καβαλλίκε έπρεπε να είναι γέλοιο, ψωριακό και στραβό, από το ένα μάτι. Πάνω σ' αυτό τοποθετούσαν ένα έλαϊνο σκάμρι, που τα έζυγα του έτρεξαν με την παραμικρότερη κίνηση. Τα χαλινάρια του ζώου ήταν κατωμένα από βέργες λιγαριές. Τέλος ο περιφραγος φεουδαρχής είχε στα πόδια του δύο μεγάλα άγκυρα για σπασμένα, φορούσε το καπέλλο του ανάποδα και κρατούσε στο χέρι του ένα σπασμένο ραβδί.

Ολόγυρά του το πλήθος τον έπαινε και διασκεδάζει με την κωμική εμφάνισή του.

Σε μία άλλη περιοχή, μία παλαιά συνήθεια υποχρέωνε τον άρχοντα του Φιζίκ να έπισκεπθών τον άρχοντα του Μονμπρέν στον πύργο του και να του φέρη το φως της Αναστάσεως.

Ο πυροδοστής υποδεχόταν τότε τον άρχοντα με διάφορα κρουστά, που κρεμόνταν από πάνω του κι' έκαναν την εμφάνισή του πολύ άστεια. Στο κεφάλι του φορούσε ένα χαλκίνο σκεδός και έπρεπε να έχη το άριστερό πόδι του γυμνό από το γόνατο και κάτω.

Στη Βολωνία, ο ιδιοκτήτης ενός μικρού κτήματος ήταν υποχρεωμένος να πάη την ημέρα του Πάσχα στον ηγούμενο της μονής των Βενεδικτίνων του άγιου Προκουλού ένα βρασιμένο καπνίνο μέσο σε μία χύτρα. Όταν έφθανε μπροστά του, έδωσε το σκεπασμα της χύτρας και άφηνε τον ηγούμενο να μυρίση τρεις φορές το περιεχόμενό της. Έπειτα, έφανε παίνοντας και τη χύτρα με το καπνίνο μαζί του και ο ηγούμενος... έμενε με τη μυρωδιά.

Σε άλλες πόλεις της βορείου Ιταλίας, οι χωρικοί πήγαιναν να έπισκεφθούν τον άρχοντα της περιοχής, σέρνοντας πίσω τους ένα μεγάλο άμικλι, που το άδηνάσαν τέσσερα άδελφια άλογα. Φυσικά, θα φαντάζεσθε πώς έπήγαιναν μέσα σ' αυτό το άμικλι τα άδρα τους. Καθόλου. Είχαν εκεί μέσα σ' ένα κλουβί ένα μικρό πουλάκι, που έπρεπε να το έχουν πίσω το ίδιο πρωί, από την ώρα που θα χαραζόταν ως τη στιγμή που θα άντελλε ο ήλιος.

Όταν έφθαναν στον πύργο, άνέβαιναν με μεγάλη λαμπί με το κλουβί με το πουλάκι επάνω, ενώ η φρουρά παρουνάιζε όπλα.

Ο φεουδαρχής περίμενε την πομπή σε μία ταράτσα ή στην ψηλότερη από τις έπαλξεις του πύργου. Εκεί ύποκλινόνταν μπροστά στο πουλάκι, άνοιγε το κλουβί του, το έβγαζε στα χέρια του και το άφηνε να πετάξει.

Στο διάστημα αυτό, οι χωρικοί τραγουδούσαν ένα εύθυμο τραγούδι. Κατόπιν πήγαιναν και φιλούσαν το χέρι του άρχοντος, που τους

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΝΗΠΗΤΡΟΣ

Στην Πάτμο, το άραίο αυτό της Δωδεκανήσου, έκει όπου ο Ιωάννης ο Εύαγγελιστής έγραψε την «Αποκάλυψη», υπάρχει ακόμα ένα παλιό έθιμο, από τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους. Είναι το έθιμο της «Τελετής του Νηπιτρος».

Όπως ξέρομε ο Χριστός έπλυνε τα πόδια των μαθητών του. Σ' ένα ύψωμα λοιπόν του χωριού τοποθετούν ένα άναλόγιο με το Εύαγγέλιο κι' όλόγυρά απ' αυτό δώδεκα καθίσματα. Λίγο πιο έξω βάδουν και μία πολυθρόνα για το δεσπότη.

Έπειτα, βγαίνουν από την εκκλησία δώδεκα παπάδες με έπι κεφαλής τον έπίσκοπο. Κάθονται στις καρέκλες και ο ένας απ' αυτούς διαβάζει την περικοπή του Εύαγγελίου, που άναφέρει ότι ο Χριστός έπλυνε τα πόδια των μαθητών του. Ο δεσπότης τότε βγάζει το «φελώνιον», παίρνει μία πετσέτα και αρχίζει να πλένη τα πόδια των παπάδων μέσα σε μία λεκάνη.

Στη Ρούμελη τ'όχουν σε κακό, αν δεν σφάζουν άρνι

άναπέδισε το φίλημα στα δυο μάγουλα.

Στα χωριά του Ζούρα έδεναν πολλά μουλάρια το ένα πίσω από το άλλο και τα άφηναν να τρέχουν. Οι νέοι της περιοχής προσπαθούσαν τότε να τα καθάλλικέψουν, για να περάσουν πάνω σ' αυτά έμπρός από το σπίτι της νηπιτρος τών.

Στο Άννεσού, μετά το τέλος της λειτουργίας του Πάσχα, οι νέοι μπορούσαν να πηλαιάσουν τις νέες που ήθελαν να κάμουν γυναίκες τους και να τις φιλήσουν στα δυο μάγουλα. «Αν ο πατέρας της νέας ήταν σύμφωνος σ' αυτό το γάμο, έβιγε στον μέλλοντα γαμπρό του ένα μικρό άσπρινο νόμισμα. Η πράξη αυτή ισοδυναμούσε με έπίσημο άρραβώνα και πολλές φορές ο γάμος γινόνταν την ίδια ημέρα ή την επομένη.

Το Πάσχα, απ'όλη την ομπλά της δε του άρνιού μαντεύουν κάθε Πάσχα τα καλά ή κακά σημάδια της χρονιάς. Παραστατικώτατο είναι και το κλέφτικο τραγούδι της ημέρας που λέει τα έξης: Σήκω Δημήτρη μ' κι' άλλαξε και βάλε τα χρυσά σου, μάς καρτερούνε στ' Άγραφα, ψηλά στο Καρπενήσι. Έχουν άρνια και ψήνονται κρύα και γυρνώνται...

Το έθιμο του φιλιού της Αγάπης στην Άνάστασι το συναντά κανείς σχεδόν σ' όλα τα χωριά της βορείου Ελλάδας, καθώς και σε αρκετά χωριά της Μακεδονίας και Θράκης. Είναι ένα έθιμο που έχει άπομεινει από τους Βυζαντινούς χρόνους.

Στα Γιάννενα έπι τουρκοκρατίας, έπειδή τη νύχτα άπαγορευόταν να χτυπούν οι καμπάνες, μία ώρα πρό της άναστάσεως, ο νεοκόρος της εκκλησίας γυρίζει στα σπίτια και μ' ένα έζυλο σφυρι χτυπούσε τρεις φορές σε κάθε πόρτα χριστιανού της ένορίας.

Η «κοινωνία» τών τερμιτών

Ο Τσώρτσιλ... έντομολόγος!...

Σε πολλά είδη τερμιτών, υπάρχουν μέσα στον έντερικό σωλήνα τους ειδικοί μικροοργανισμοί, που τους βοηθούν να χωρίζουν το τερμίτι το μοναδικό τους τροφή, δίχως αυτούς τους μικροοργανισμούς, οι τερμίτι είναι άδύνατο να ζήσουν.

Αλλά είδη τέτοιων έντομων καλλιεργούν μα νιτρία, για να θρέψουν τα μικρά τους.

Αν έπιτεθί κατά της κοινότητας κάποιος έντομος, οι στρατιώτες - τερμίτι τον πολεμούν με μανία ως ότου τον άποκρούσουν. Όλα αυτά έπιτυγχάνονται, καθώς είπαμε, με τη συνδυασμένη προσπάθεια όλης της κοινωνίας. Κάθε έντομο μόνο του δεν μπορεί να κατορθώη τίποτε άξιόλογο. Κι' όλα μαζί εργάζονται άδιάκοπα για την έξυπνότητά του σ'όλο, με μία μοναδική άυταπόρνηση. Δεν ξεκουράζονται, δεν κοιμούνται ποτέ. Δεν έρωτεύονται - έκτος από το βασιλιά με τη βασίλισσα. Ο άτομικισμός είναι κάτι άγνωστο στην κοινωνική τους όργάνωση. Αυτό άκριβώς κατηγόρησε ο Τσώρτσιλ στη διαλέξή του. Είχε όλο το άδικο; Μά έξαρτάται απ' τις άντιλήψεις του κάθε άνθρωπου...

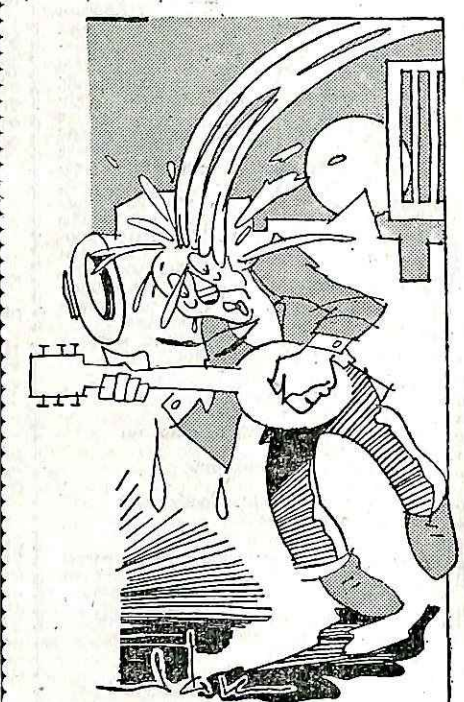
Πολλοί τερμίτι προσπαθούν πάντα να κρύβονται σε άπόλυτο σκοτάδι. Η κοινωνία τους άποφεύγει με έπιμονη κάθε έπαφή με τον έντομο κόσμο, άκόμη και με τους άλλους τερμίτες. Τα σόνορά της φρουρούνται από ειδικούς στρατιώτες, με τεράστια σιγανόη ή με κεφάλια σε σχήμα σύριγγας, που έκτοξούν ένα καυστικό ύγρο.

Τόσο πολύ μάλιστα φροντίζουν οι τερμίτι να μένουν κρυμμένοι, ώστε το έζλο μέσα στο όποιο έχουν έγκατασταθί, δεν ύποχωρη ποτέ απ' το βάρος τους. Άφινουν συνήθως ένα άρκετο πάχος τοιχωμάτων, ώστε να άποφεύγουν τον κίνδυνο να καταρρεύη η κρύπη τους και να βρεθούν έξωφρα έξω απ' αυτήν. Μέσα στο σκοτεινό τους τούννελ, περνούν τη ζωή τους σαν άυτόματα, σαν άδουλοι δουλι κάποιου ίαχυρο, άορά τους και άεσποτικού δυνάστευ.

Για να γελάτε

— Πιστεύεις στη μετεμύκωση, γιατρέ μου;
— Εγώ; Όχι!
— Εγώ όμως πιστεύω.
— Και τι πουν πρίν;
— Ζών!
— Κι' από πότε;
— Από τότε που σε πήρα να με κουράρης!

★
— Άπειλή πιστωτού:
— Όποτε δεν θέλετε να με πληρώσετε: Πολύ καλά! Θα πάω κι' εγώ να πω σε όλους τους άλλους προμηθεύτας σας, ότι έμένα με πληρώσατε!

ΑΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΩΡΑ...

— «Βρέχει... Πόσο μ' άρέσει όταν βρέχει...»

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ του δόκτορος ΚΙΝΣΟΛΒΙΝΓΚ

Οι έρευνες και οι έκπληξεις των κληρονόμων του

Ένα παράξενο «κυνήγι θησαυρού» έχει άρχισει από χρόνια και συνεχίζεται άκόμη, σ' ένα παλιό και έγκαταλελειμμένο άγρόκτημα του Χόρνερσβιλ της Αμερικής.

Στο κτήμα αυτό είχε έγκατασταθί το 1902, ένας Αμερικανός γιατρός, ο δόκτωρ Κίνσολβινγκ. Το είχε πάρει προίκα από τη δεύτερη γυναίκα του, χήρα ενός συναδέλφου του. Κι' είχε έγκαταλείπει τότε την Ιατρική, για να γίνη καλλιεργής, κτηνοτρόφος, μηχανικός και... δικαστής του Χόρνερσβιλ - χωρίς νάχη σπουδάσει ποτέ του νομικά!

Το έδαφος του κτήματος, έκτασως 12 χιλιάδων στρεμμάτων, του φάνηκε εύθες άμέσως κατάλληλο για βαμεικοφυτείες. Είχε μελετήσει την ποιότητά του, γιατί είχε κάμει μόνος του άνασκαφές σε διάφορα σημεία και είχε μάθει στα έρη κάπου, καθώς έλεγε, κόκαλα θεινοσώρων θαμμένα πρό 30 έκατομμυρίων έτών!

Για την καλλιέργεια αυτή χρησιμοποίησε 4.000 εργάτες. Θα του χρειάζονταν πολύ περισσότεροι, αν δεν έπινοσσε μία έξυπνη και πρωτότυπη μέθοδο. Όλοι οι γείτονες του άπόφευγαν την βαμεικοκαλλιέργεια, θεωρώντας την άσπαιρη, γιατί άπαιτούσε πολλά εργατικά χέρια για το καθάρισμα των άρχιόχρωτων που φυτρώνουν άμέσως στις βαμειδικές. Αλλά ο Κίνσολβινγκ σκέφτηκε ότι μπορούσε να μεταχειρισθί γι' αυτό το σκοπό χήνες, που τρώνε ως γνωστόν τα χόρτα.

Πράγματι, άγόρασε 3.000 χήνες, και τις άφινε κάθε άπόγευμα να βοσκούν μέσα στις φυτείες του. Τα πουλιά αυτά ξεκαθαρίζαν όλα τα άχρηστα χόρτα, χωρίς να πειράζον τις βαμειδικές.

Κατόπιν ο έφευρετικός γιατρός έπένοησε κι' έφτιασε διάφορα καλλιεργητικά μηχανήματα, που έκαναν την παραγωγή του καλλίτερου και άσφυκτώτος φθνήτορου. Μ' όλες αυτές τις τελειοποιήσεις, κατέληξε να κερδίξη 200 χιλιάδες δολάρια το έτος.

Πού να φυλάξη όλα αυτά τα χρήματα; Άυσιποσσε προς τις Τράπεζες, όπως και πρός όλους τους ανθρώπους. Δεν είχε έμπιστοσύνη ούτε σ' ένα πελάρι και βαρύ σιδερένιο χρηματοκιβώτιο, έγκατεστημένο στο δωματίό του... Για να έξασφαλισθί απ' τους κλέφτες, έβαλε κάγκελα στα παράθυρα και γοντρός σύρτες στις πόρτες. Έκρυψε από ένα όπλο σε καθένα απ' τα 16 δωμάτια του σπιτιού του, θεωρώντας

το σπιτικό του σπιτικό του.

Στις έρευνες, που συνεχίστηκαν έπι 4 χρόνια, έγινε άνω κάτω όλο το σπίτι του κτήμα. Κι' όμως δεν άποκλείεται να άνακαλυφθούν μία μέρα τυχαίως κι' άλλες κρύπτες, γεμάτες χρυσάφι και χαρτονομίσματα. Όπως όποτε, οι γυιοί του έκεντρικού γιατρού βαρύνουν πια να περιμένουν και να σκάβουν, και δέθηκαν να προσφάη 125 χιλιάδων δολαρίων, για να παραιτηθούν από τα δικαιώματά τους στο κτήμα. Έτσι, ό,τι άλλο χρήμα ή πολύτιμο άντικείμενο βρεθί στο έξής, θ' άνήκη στα δύο Πανεπιστήμια.

Χύμα
ΑΡΜΑΤΑ - ΚΟΛΩΝΙΕΣ
Από Γαλλικά Έσσάνς
ΚΡΕΜΕΣ
Προσώπου Pond's Άμερικης και όλα τα
ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
Χρυσικόπουλος
Το φθηνότερο Κατάστημα.

άσφαλέστερο το σύστημα αυτό από το να κρατάς επάνω του πιστόλι.

Σ' όλη του τη ζωή φοδόναν ύπερβολικά το θάνατο. Όταν ή Αμερική έλαβε μέρος στον τελευταίο πόλεμο, έβαλε να το φτιάσουν ένα τροχοφόρο καταφύγιο δικής του έφευρέσεως, με γοντρά άσφαλίει θώρακα, για ν' άποτραβήξθί μ' αυτό στα γειτονικά βουά σε περίπτωση γερμανικής ή Ιαπωνικής έπιθέσεως! Άυστυχώς, το καταφύγιο αυτό έγινε βαρύτατο, τόσο ώστε ήταν άδύνατον να τ' άνεβάση όποιοδήποτε άυτόκινητο σε μία βουντοπλαγιά. Κι' ο Κίνσολβινγκ κατέληξε να το πουλήη ως μέταλλο με την όκα, για 175 δολάρια μόνο, ενώ του είχε κοστίσει 2.000!

Άκριβώς γιατί τον φόδιζε τόσο ο θάνατος, προσπαθούσε ν' άνακαλύψη ένα «Ελιξήριο της Ζωής». Έκανε τα πειράματά του σ' ένα όπογιο εργαστήριό, όπου δεν έπέτρεπε σε κανένα την είσοδο. Έπι τέλους, άνήγγειλε ότι είχε βρη το θάυματουργό φίλτρο, ότι το είχε πηί ο ίδιος κι' ότι θα ζούσε το λιγώτερο 200 χρόνια! Κι' όμως πέθανε το 1942, σε ηλικία 69 μόνον έτών, τέσσερα χρόνια μετά το θάνατο της γυναίκας του, που είχε ζήσει 92 χρόνια.

Οι κληρονόμοι του άρχισαν τότε να άναζητούν την τεραστία περιουσία που είχε μαζέψει έπι 40 χρόνια. Υπέθεσαν ότι θα βρισκόνταν μέσα στο μεγάλο χρηματοκιβώτιο. Όταν όμως το άνοιξαν με χίλιες δυσκολίες, το βρήκαν άδειανό! Οι έρευνες συνεχίστηκαν, ως που άνακαλύφθηκε ένα άλλο κρυφό χρηματοκιβώτιο, χτισμένο στον τοίχο. Μέσα σ' αυτό ύπήρχε μία διαθήκη, απ' το έτος 1917, που όριζε γενικούς κληρονόμους του Κίνσολβινγκ τα δύο πανεπιστήμια του Μισσορι και της Λουϊζιά. Κατόπιν, πίσω από κάτι έταξές φορτωμένες με σκονισμένα μπουκάλια έφρμάκων, βρέθηκε τρίτο χρηματοκιβώτιο του τοίχου, από ύπετον άρμε. Αυτό περιείχε ένα μέρος της περιουσίας του Ιδίουρούμου γιατρού, σε χαρτονομίσματα, χρεόγραφα, χρυσά νομίσματα και κομμάτια.

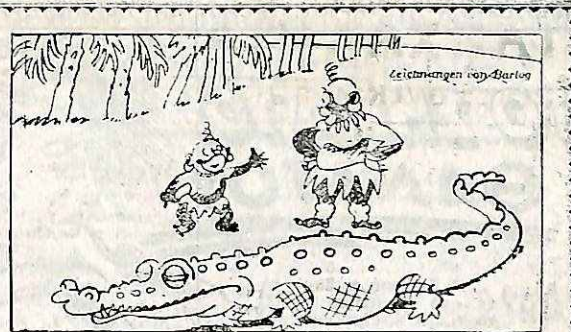
Έπειτα απ' την πρώτη αυτή έπιτυχία, άρχισαν να άνακαλύπτονται χρηματικά ποσά στις πιο άπροσδόκητες κρύπτες: σ' ένα καφεκοιτί, στο χανί ενός παλιού φανογράφου, πίσω απ' τα βιβλία της βιβλιοθήκης, κάτω από τη σκάλα του άχυρώνος...

Οι πανεπιστημιακές άρχες ήσαν, φυσικά, κατενθουσιασμένες. Τα τρία όμως παιδιά του Κίνσολβινγκ πρόσέδωσαν τη διαθήκη του πατέρα τους, κι' έπειτα από 2 έτών δικαστικών άγώνων ήσαν ως μερίδιο το ένα τέταρτον του κτήματος.

Οι ένδιαφερόμενοι ύποπτεύονται ότι ο γιατρός άφισε ίσως και δεύτερη, νεώτερη διαθήκη. Γιατί, λίγο πρίν πεθάνη, έγινε έξω φρενών με τους ύπηρετές του, κατηγορώντας τους ότι είχαν πετάξει ένα παλιό καφεκοιτί, που περιείχε «φάρμακα μεγάλης αξίας». Ο Κίνσολβινγκ είχε πη τότε ότι το κοιτί έκείνο ήταν έλαφρότατο, σαν άδειανό, κι' όμως είχε περιεχόμενο πολυτιμώτατο. Πιστεύεται λοιπόν ότι το καφεκοιτί περιείχε στην πραγματικότητα την περίφημη δεύτερη διαθήκη. Ένδεχεται δέ να την έσκαψεν έταξες ο Κίνσολβινγκ και να την έκρυψε σε κάποιο άγνωστο μέρος.

Στις έρευνες, που συνεχίστηκαν έπι 4 χρόνια, έγινε άνω κάτω όλο το σπίτι του κτήμα. Κι' όμως δεν άποκλείεται να άνακαλυφθούν μία μέρα τυχαίως κι' άλλες κρύπτες, γεμάτες χρυσάφι και χαρτονομίσματα. Όπως όποτε, οι γυιοί του έκεντρικού γιατρού βαρύνουν πια να περιμένουν και να σκάβουν, και δέθηκαν να προσφάη 125 χιλιάδων δολαρίων, για να παραιτηθούν από τα δικαιώματά τους στο κτήμα. Έτσι, ό,τι άλλο χρήμα ή πολύτιμο άντικείμενο βρεθί στο έξής, θ' άνήκη στα δύο Πανεπιστήμια.

Πάσχα στη Ρωσία
Στη Σοβιετική Ένωση ξαναγυρίζει σιγά-σιγά ένα παλιό και γραφικό έθιμο της παλιάς εποχής. Οι διαβάτες που διασταυρώνονται στο δρόμο κατά την ημέρα του Πάσχα, άνεαρχήτως φύλλο και κοινωνικής τάξεως άνταλλάσσουν από ένα φιλι. Ο ένας απ' αυτούς λέγει τότε «Χριστός Άνέστη» και ο άλλος «Άληθώς Άνέστη». Έτσι ή ημέρα του Πάσχα ήταν και ξαναγίνεται για τους Ρώσους μία ημέρα πραγματικής συναδέλφσεως.

— Τι κάνεις εδώ, μικρέ;
— Γεοιμένω το άδερφάκι μου που κρύφτηκε μέσα στον κροκόδειλο...

Ένας βασιλιάς 17 έτών

Τα παραδεισιακά νησιά Κοκό

Ο νεώτερος απ' τους σημερινούς έστεμμένους είναι, δίχως άλλο, ο Τζών Κλουίνις-Ρός, βασιλεύς των νήσων Κοκό. Τα μικρά αυτά νησιά, 23 έν όλω, κοραλλιγενή, βρίσκονται στον Ινδικό Ωκεανό, 1.300 μίλια νοτιοδυτικά της Σιγκαπούρης. Ο καινούργιος βασιλιάς τους, ηλικίας 17 έτών μόνον, σπούδαζε στην Άγγλια, όταν πέθανε ζαφνικά ο πατέρας του. Τώρα έχει άνεθι στο θρόνο του μακρυνό αυτό τροπικό παραδεισίου κι' έχει άποκτήσει άπόλυτο δικαίωμα ζωής και θανάτου στους 2.000 Μαλαίσιους ίθαγενείς. Έχει γίνει ο μοναδικός άρχοντας, νομοθέτης, δικαστής, κλπ. του μικρού βασιλείου του.

Η δυναστεία των Κλουίνις-Ρός ιδρύθηκε το 1827, όταν ένας Σκώτος τυχοδιώκτης έφτασε στα νησιά Κοκό και τα κατέλαβε για λογαριασμό του έαυτού του και του βασιλέως Γεωργίου Δ' της Άγγλιας. Το 1856, έγιναν έπίσημως άγγλικό προτεκτοράτο, και το 1886 παρεχωρήθησαν απ' τη βασιλίσσα Βικτωρία στους κληρονόμους των Κλουίνις-Ρός για 999 χρόνια.

Ο πατέρας του Τζών σκότωθηκε πέρσι από ένα Ιαπωνικό βουβαρδισμό. Η γυναίκα του και τα 4 παιδιά του βρισκόντουσαν τότε στο Λονδίνο. Έτσι, οι ίθαγενείς έμειναν έπι μερικώς ήμνες χωρίς λευκό βασιλιά, για πρώτη φορά μέσα σε 120 χρόνια. Και θα στενοχωρήθηκαν άσφαλώς πολύ γι' αυτό, γιατί άγαπούν τη δυναστεία τους, που έχει μεταβάλει τα νησιά τους σε αληθινό παράδεισο.

Η μετανάστευση είχε άπαγορευθί στους ίθαγενείς των νήσων Κοκό. Η μάλλον, όποιος ήθελε μπορούσε να φύγη, αλλά δεν του έπιτρεπόταν πια να γυρίση πίσω, για να μη φέρη μαζί του επικίνδυνες άνατρεπτικές ιδέες.

Όστόσο δεν ύπήρχε ποτέ φόβος να καποφορησουν τέτοιες ιδέες στα νησιά αυτά, που είχαν γνωρίσει τα προοδευτικά κοινωνικά μέτρα πολύ πρίν απ' τις πολιτισμένες χώρες της Δύσεως. Σε ηλικία 65 έτών, κάθε εργάτης μπορούσε να άποτραβήξθί απ' τη δουλειά, παίρνοντας σύνταξη το μισό ήμερο μισθό. Οι χήρες και τα όρφανά έσυντηρούντο απ' το βασιλικό ταμείο.

Τα έγκαλήματα ήσαν άγνωστα. Δεν ύπήρχαν φυλάκες. Ένας μόνον αστυνομικός έξασφάλιζε την τάξη. Έκτός από κάτι κοκκάινους δόκους, που χροσίμευαν για ώριμένες άγοραπωλίες, δεν ύπήρχε άλλο είδος χημάτος.

Η συνθηότερη παράβασι ήταν ο γάμος μεταξύ άνθικών - δηλαδή κάτω από 16 έτών. Το ζευγάρι καταδικάζονταν τότε σε μαστίγων, συνήθως δε προσφερόταν ο ίπποτικός γαμπρός να φάη ο ίδιος και τις βουδουλιές που προσρίζόντουσαν για την άγανιμένη του... Έπειτα απ' την τιμωρία αυτή, άναγνωρίζονταν πια ο γάμος των. Ο βασιλεύς χάριζε ένα νεόκτιστο σπίτι σε κάθε καινούριο άνδρόνιο. Τώρα ο νεαρός Τζών σκοπεύει να έφαρμώσει διάφορες ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις στο βασιλείό του. Οι γέροι θα παίρνουν σύνταξη απ' τα 60 χρόνια τους. Θα κυκλοφορήη μετάλλια χημά, γιατί δέθηκαν πια οι πρωτόγονοι κοκκάινοι δόκοι, τώρα που τα νησιά άπόκτησαν άεροπορικό κι' έγιναν μία σπουδαία άεροπορική βάση. Οι κοκκάι το τέλος θα παίρνουν φόρους.

Ο νέος βασιλιάς θα χρειασθί να παντρευθί, για να έξασφαλήη διάδοχο του θρόνου. Θα πάρη άραγε Άγγλίδά, σαν τον πατέρα του, ή ίθαγενή, σαν τον προπάππο του;

Ός τώρα, έμενε πάντα στην Άγγλια, έκτος από δύο σύντομες έπισκέψεις του στο βασιλείο του πατέρα του. Τώρα όμως πρέπει να ξεχάση πως έζούσε στο Λονδίνο και να συμμορφώη με την άπλη προπαράδοτη ζωή που περνούσε πάντα ή οικογένεια του στο έζυλο παλάτι της με τα 34 δωμάτια. Να πως περιγράφει η μητέρα του τη ζωή αυτή: «Συμπνουμε στις 5 το πρωί και κάνουμε ένα μακρυνό περπάτο. Έπειτα έχομε διάφορες δουλειές. Μετά το μεσημέρι, κοιμόμαστε λίγο. Κατόπιν παίζουμε τένις. Στις 6.30 όμως, έχει πια σκοτεινάσει - γιατί βρισκόμαστε κοντά στον Ισημερινό. Κι' έτσι πηγαίνουμε να κοιμηθούμε από νωρίς».

24ον 'Ο Τούγας πήδησε τότε στο δωμάτιο, άνοιξε το τζάμι και μούρριξε το σχοινί. 'Όταν ανέβηκα έ πάνω και είδα τι είχε συμβεί εμει- να έμβρονητος. Ρίχθηκα εναντίον του Τούγα και θά τόν έπνιγα άν δέν γλυστρώσε από τά χέρια μου. Πάντως ό, τι έγινε έγινε. 'Αρπαξα τό κιώτιο με τό θησαυρό, τό κα- κάσιον στόν κήπο με τό σχοινί και κάποιον κατέβηκα κι' έγώ. Α- φού άφρασα πάνω στό τραπέζι του Σόλτο ένα σημείωμα με τό όμμα του θανάτου, τό όμμα τών τεσσά- ρων.

'Ο Τούγας κατέθηκε με τόν ίδιο τρόπο πού είχε ανέβει, αφού έκλει- σε τό τζάμι.

'Ετσι θανατώθηκε, κύριοι, ό ά- τυχός Βαρθολομαίος Σόλτο. Δέν έχω πολλά να σας πώ πλέον. Μιά πού είχα τό θησαυρό στά χέ- ρια μου, δέν έβλεπα τήν ώρα να φύγω μακριά από τό Λονδίνο. Βρή- κα λοιπόν ένα πλοίο έλεύθερο και συνεννοήθηκα με τόν καπετάνιο του. Τού ύποσχέθηκα ένα καλό χρηματικό ποσό άν δεχόταν να μάς περιμένη, έτοιμος γι' ανάγκη- ρηση, σ' ένα ώριμο σημείο του ποταμού και σ' ώριμή ώρα.

'Ο πλοίαρχος, ένας γεροβαλασ- σόλυκος, μωρίστηκε ότι πρόκειται για κάποια βρωμοδουλειά. 'Ωστό- σον έκαμε πώς δέν υποψιάζεται τί- ποτε. Με τό χρήμα μπορεί ν' άγο- ράσει κανείς και τόν πιο τίμιο άν- θρωπο.

Αυτή, κύριοι, εινε όλη ή αλή- θεια. Σας διηγήθηκα τά πράγμα- τα όπως έγιναν ακριβώς. 'Ο τανυ- ματάρχης Σόλτο φέρθηκε σάν λη- στής. 'Ο γιος του όμως δέν έ- φταινε καθόλου κι' όρκίζομαι στήν ψυχή μου ότι λυπήθηκα για τό θάνατό του, ότι δέν ευθύνονται κα- θόλου για τό έγκλημα του Τού- γα. 'Αλλάωτε ό φτωχός εκείνος διάβολος πλήρωσε όπωσ του έπρε- πε τό κακούργημα του. Ποτέ ά- σφαλώς δέν φανταζόταν ότι θά γινόταν τάφος του ό βυθός του Ταμείσεως. 'Ο Θεός να τόν συ- χωρήσει...

'Ο Σέρλοκ Χόλμς έμεινε για λί- γη ώρα συλλογισμένος και κατόπιν είπε στόν 'Ιωνάθαν Σμώλλ:

—'Η ιστορία σου εινε πολύ έν- διαφέρουσα, Σμώλλ. Βλέπω ότι δέν έπρεσα καθόλου έξω στούς ύπο- λογισμούς μου, όταν ανακαλύψα- με τό έγκλημα. Για ένα μόνον ά- πορρό: πού βρήκε ό Τούγας τό βέ- λος πού μάς έοριξε, όταν σκύς κυ- νηγούσαμε στό ποτάμι; Νόμίζα ό, τι είχε ξεχάσει όλα τά βέλη του στόν τόπο του έγκλήματος πάνω στήν παραχή του.

—Μιλάτε πολύ σωστά, κύριε Χόλμς. 'Ο Τούγας είχε ξεχάσει ό- λα τά βέλη του έκτός από ένα: εκείνο πού βρισκόταν μέσα στό κουβίο κακάμι του, με τό όποιο τά εξετόξευε μ' ένα φύσημα.

—'Αι ναί... σωστά, είπε ό Χόλμς. 'Ομολογώ ότι δέν τό είχα σκεφθί αυτό. 'Υπήρχε ένα ακόμη φύσημα εναντίον μας. Και λίγο έλειψε να στείλη στόν άλλο κόσμο τόν αγαπητό μου Ουάτσον.

—'Εχετε να με ρωτήσετε τίποτε άλλο; ρώτησε ό Σμώλλ.

—'Όχι, ευχαριστώ, απάντησε ό Σέρλοκ Χόλμς.

'Ο 'Αθελνέυ σηκώθηκε όρθιος. —'Εμπρός Σμώλ, είπε στόν κα- κουργό. Εινε καίριος να πηγαίνω- με. 'Αρκετά χάσαμε τόν καιρό μας με τήν ιστορία σου.

'Ο 'Ιωνάθαν Σμώλλ σηκώθηκε όρθιος.

— Σας άκολουθώ, είπε άναστε- νάζοντας.

ή άπραξία με συντριβεί. Εύτυχώς έχω τή συντροφία σου...

—Θά τήν χάσεις για λίγον και- ρό, Χόλμς, είπε ό Ουάτσον.

—Τί θέλεις να τής, φίλε μου. —Θέλω να πώ ότι θά χωριστού- με προσωρινώς.

—'Όχι δά! Και γιατί;

—Πρόκειται να τελέσω τούς γά- μους μου, Χόλμς.

—Παντρεύσαι;

—Ναί, με τήν μίς Μόρισταν. Ζήτησα τό χέρι της και δέν μου άρνήθηκε. Τήν αγαπώ και μ' ά- γαπά.

—'Ο Χόλμς άναστένασε.

—Σε δυσαρσείτε αυτό; άπόρησε ό Ουάτσον.

—'Όχι...

—Βρίσκες τήν μίς Μόρισταν άκατάλληλη για σύζυγό μου;

—'Αντιθέτως. Εινε ένας άγγε- λος. Θά λυπηθώ όμως πού θά σέ χάσω. Είχα συνηθίσει τόσο στή συντροφία σου, αγαπητέ μου Ου- άτσον.

—Αυτό δέν θά κρατήση πολύ, Χόλμς. 'Επειτα από τό μήνα του μέλιτος θά έρεθούμε και πάλι μα- ζί... Περιμένοντας τή νέα περι- πέτεια.

—Στό μεταξύ όμως θά χάσω τόν εαυτό μου. 'Α, ή άπραξία, ή άνία... τί τρομερό πράγμα για μένα! Θέλω να κινούμαι πάντοτε, να άπασχολούμαι με κάτι... Να έχω κάποιο πρόβλημα, κάποιο αϊ- νιγμα να λύσω... Τότε βρίσκομαι στό στοιχείό μου, ξυπνούν μέσα μου άγνωστες δυνατόει. Πρέπει λοιπόν να βρεθί κάποια νέα σκο- τική και μυστηριώδης ύπόθεση για να κινήθώ.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

—Γι' αυτό είμαι βέβαιος, Χόλμς. Στοιχηματίζω ότι γυρίζοντας ά- πό τό ταξίδι του μέλιτος θά σέ βρώ άπασχολημένο με κάποια κα- λή «δουλειά». Και τότε θά συνερ- γασθούμε και πάλι...

—Στό μεταξύ, είπε μελαγχολι- κά ό Σέρλοκ Χόλμς, θά με παρη- γορή αυτό.

Κι' άπλώνοντας τό χέρι του πή- ρε από μιά έταξέρα τό φιαλίδιο με τήν κοκαΐνη.

ΤΕΛΟΣ

Αίσθητικόν 'Επιστημονικόν

Εργαστήριον

Βεσα Γέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

BOMBES στον Ειρηνικό

Τί πρόκειται να γίνει μετά τήν έκρηξη

—'Ενα ένδιαφέρον πείραμα έγινε πρό- όλιγων έβδομάδων στό Νέο Μεξικό: 'Ενα βομβαρδιστικό αεροπλάνο άπογειώ- θηκε, δίχως πιλότο ή άλλον επιβάτη, διευθυνόμενον με ηλεκτρικά κύματα ά- πό ένα πομπό έγκατεστημένο μέσα σ' ένα τζιπ. Κατόπιν ανέλαβε να τό διευ- θύνη, πάντοτε με ηλεκτρικά κύματα έ- να άλλο αεροπλάνο, πού πετούσε σε κά- ποια άπόσταση άπ' τό πρώτο. 'Η δοκι- μή επέτυχε άπώλυτα. "Εχει δέ εξαιρε- τική σημασία, γιατί πρόκειται προσε- χώς να χρησιμοποιηθούν 4 τέτοια αε- ροπλάνα- ρομπότ, δίχως πλήρωμα, στό μεγάλο και κοσμοιστορικό πείραμα τής νήσου Μπικίνι.

Θά ξέρουν βέβαια οι άναγνώσται μας ότι, στό μικρό αυτό κοραλλιογενές νη- σάκι του Ειρηνικού, θα ριχτούν τόν έ- πομένο μήνα ή τετάρτη κι' ή πέμπτη άτομική βόμβα. 'Η πρώτη άπ' αυτές θά έκραγχι στόν άέρα κι' ή δεύτερη στήν επιφάνεια τής θαλάσσης. Πιοτέ- ρα δέ ότι θά έπισκολληθώσι και τρίτη, πού θά έκραγχι βαθιά μέσα στό νερό. 'Επειτα θά μελετηθώσι τά άποτελέσμα- τα πάνω στή φύσι, στό ζωϊκό και φυ- σικό κόσμο, και σε μερικά άρχισα πο- λεμικά πλοία συγκειννωμένα εκεί.

Τό πείραμα θά διευθύνεται από ειδι- κούς επιστήμονες, υπό τήν άνωτέρα έ- ποπτεία τών άρχηγών τών τριών ενό- πλων δυνάμεων—τών στρατηγών 'Αί- ζενχάουερ και Σπιάτς και του ναυάρ- χου Νιμίτζ. Πολλά άπ' τά σχέδια τους κρατούνται ακόμη μυστικά. Πάντως ό- μως έχουν γνωσθή αρκετές λεπτομέ- ρειες, ώστε να περιμένη όλος ό κόσμος με άγωνία τά άποτελέσματα του τερα- στίου πειράματος.

'Η πρώτη βόμβα θά ριχθί κατά πά- σαν πιθανότητα στις 15 Μαΐου, έκτός άν όριση άλλη ήμερομηνία ό άρμόδιος μετεωρολόγος συνταγματάρχης Χόλτ- μαν. Κανείς δέν έρεί δέ ποιες τροπο- ποιήσεις θά χρειασθώσι να γίνων κατό- πιν στό σχέδια, προτού έπισκολληθώσι ή δεύτερη βόμβα.

Βρίσκονται ήδη στή νήσο Μπικίνι 14 έπιστήμονες—βιολόγοι, βοτανολόγοι και όκεανογρόφοι— καθώς και δυό έμπε- ρογνώμονες άλκυοντες έπιχειρήσεων, πού πληρώνονται καλύτερα κι' άπ' τούς έπιστήμονες. Μελετώσι συστηματικά και καταγράφουν τή ζωϊκή και φυτική ζωή πού υπάρχει στό νησάκι και στή γύρω θαλάσσα. Μετά τις έκρήξεις, δέ ξανα- πάνε εκεί, για να ίδούν τί άπέμεινε. Κι' έπειτα από χρόνια, θά κάμουν τρί- τη επίσκεψη, για να εξετάσουν τί βαθ- μεία άναδημιουργία τής ζωής.

Σε διάφορους βράχους, γύρω άπ' τήν Μπικίνι, θα στήθουν έξη χαλούδινοι πύ- ρω ύψους 25 μέτρων, πάνω στούς ό- ποιούς θα έγκατασταθώσι αυτόματες φω- τογραφικές μηχανές κλεισμένες μέσα σε μολυβένια κιβώτια, για να προφυλά- σωνται άπ' τή ραδιενέργεια. 'Ο χειρι- σμός τους θα γίνεται έξ άποστάσεως, με ηλεκτρικά κύματα.

'Αμέτρητα έπιστημονικά όργανα θα βρισκάνται, τήν ήμερα τής έκρήξεως, πάνω στήν έμμο, ή μέσα σε όγκους μετόν, ή στό βάθος τής θαλάσσης, για να καταγράφουν τή ραδιενέργεια, τή θερμότητα, τή δύναμη του έκρηκτικού κύματος, τόν κλονισμό, τά κύματα τής θαλάσσης πού θά έχουν ύψος έκατον- τώων μέτρων, κλπ...

Πάνω στό πλοία, τό άγκυροβολημένο γύρω στό νησί, θά βρισκάνται 200 κα- τσίκες, 200 χοίροι και 4.000 άσπρα ποντίκια. Τά «πειραματόζωα» αυτά θά περιμένουν τήν τύχη τους, στις ίδιες θέ- σεις πού θά κατέχει κανονικά ένα άν- θρώπινο πλήρωμα σε όρα μάχης: στούς πυργίσκους, στό κατάστρωμα, στις γέ- φυρες, στό μηχανοστάσιο, στό πυροβό- λεια... Οι χοίροι—πού τό δέρμα τους παρουσιάζει μεγάλες αναλογίες με τό ανθρώπινο—θα φορούν ειδικές στολές και θά εινε άδειμακτικά με καταλλήλα ύγρρα προφυλακτικά άπ' τά άποτελέ- σματα τής έκρήξεως. Σε μερικούς άπ' αυτούς, θα εφαρμοσθώσι καινούργια και μυστικά μέσα προστασίας.

Δέν θά έπιτραπή σε κανένα άνθρωπο να διακινδυνεύσει σ' αυτό τό πείραμα, μολοντί κάποιος Ουίλλιαμ Πάρκερ, άπ' τό Λός 'Αντζέλς, προσφέρθηκε έθελον-

τικά να θυσιάση τή ζωή του και τή σωματική του άκεραιότητα, για να έ- ζηπορηθή τήν 'Επιστήμη. 'Ελπίζεται ότι δέν θα σκοτωθή κανένα άπ' τά πει- ραματόζωα. Οι ειδικοί γιατροί τά θέ- λουν ζώντανά, για να μελετήσουν κατό- πιν επάνω τους τά άποτελέσματα τής ακτινεργείας.

Τήν ώριμένη ώρα, ένα αεροπλάνο— κατά πάσαν πιθανότητα δίχως πλήρωμα— θα εξαπολύσι τή βόμβα πάνω άπ' τό μικρό νησί. 'Αλλα αεροπλάνα ρομ- πότ, πού θά πετούν σε μεγαλύτερο ύ- ψος, θα ρίξουν έπιστημονικά όργανα με άλεξίπτωτα, κι' άλλα θα τραβούν φω- τογραφίες με αυτόματες μηχανές. 'Ο- λα αυτά θά διευθύνωνται, όπως είπαμε, έξ άποστάσεως με ηλεκτρικά κύματα.

Λίγοι παρατηρητά, καλά προφυλα- γμένοι, θα παρακολουθώσι τήν έκρηξη ά- πό 10 μίλια μακριά. Οι πιο πολλοί όμως θά βρισκάνται σε διπλάσια άπό- στασι. 'Ο πλοίαρχος Λάουν, υπεύθυνος για τήν άσφάλεια του προσωπικού ύπο- λογίζει ότι σε άπόσταση 20 μιλίων θά εινε όλοι αρκετά άσφαλισμένοι και συγ- χρόνως θα βλέπουν καλά τό θέαμα.

Για να ίδούν ώστόσο τήν έκρηξη, θα φορούν ματογυάλια τόσο σκούρα, ώστε ό μεσημεριανός ήλιος θα φαίνεται μέσα άπ' αυτά σάν ώχρότατος κύκλος. Παρ' όλ' αυτά δέ, άν δέν θέλουν να πάθουν παροδική τούφαση άπ' τή λάμψη τής βόμβας, θα πρέπει ναχούν γυρίσει πρὸς τό άλλο μέρος, ναχούν κλεισεί τά μά- τια τους και ναχούν σκεπασί τό πρό- σωπο με τά χέρια τους! Μόνο μετά τήν πρώτη στιγμή τής έκρήξεως θά μπο- ρούν πιά να κυττάζουν πρὸς τό μέρος τής.

Τό έκρηκτικό κύμα θά έχη ένταση, όση 100 μιάς ίσχυρος κυκλώνας. Προ- βλέπεται ότι θά γίνη αισθητό άκούμα άπ' όποιονδήποτε όργανο έγκατεστημέ- νο στόν 'Αγιο Φραγκίσκο και στήν Ού- άναγκτον. 'Ο κλονισμός, πού θά μετα- δοθί άπ' τή θαλάσσα σε μεγάλες άπο- στάσεις άπ' σημειωθή άπ' τούς πιο μα- κρινούς σεισμογράφους.

'Η έκρηξη θά τινάξη ψηλά ένα σύν- νεφο από ραδιενεργά άέρια και μόρια, πού θα ξαναπέσουν κατόπιν σάν βροχή θανατηφόρα ασκόνη. 'Ο όκεανός θα πρέπη να εινε τότε άδειανός, σε μεγά- λη άκτίνα όλόγυρα, για να μιν υπάρ- ζουν ύδατα.

Μισή ώρα μετά τήν έκρηξη, θά πετά- ζουν πάνω άπ' τό νησί, σε ύψος 10—15 μέτρων, δυό αεροπλάνα- ρομπότ, έρω- διασμένα με όργανα μετρήσεως τής ρα- διενεργείας. Τά άποτελέσματα τής με- τρήσεως αυτής θα μεταδίδασθώσι άυ- τομάτως με τόν ασύρματο. Κι' άν εινε ευνόικα, θα κατεβώσι δυό έλικόπτερα για να πάρουν δείγματα πού νερού τής θαλάσσης. Κατόπιν θα πλησιάσουν έξη μικρά πλοία δίχως πλήρωμα, για τή δοκιμή πού νερού και θ' αναφέρουν με τόν ασύρματο. Θά άκολουθήσουν 20 βενζινάκατοι, οδηγούμενοι άπό έπιστή- μους με ειδικές στολές. Κι' άν αυτόι κρί- νουν ότι δέν υπάρχει κίνδυνος, θα πλη- σιάσουν τότε όλοι οι άλλοι, για να ί- δούν τά άποτελέσματα πού έφερε ή βόμβα.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Α. Φωκολήρον. Παντρά, Τρικ- κάλων: Δέν διαβέβαιον επαρκή χώρο, για τήν δημοσίευση συνεργασίας τών ά- ναγνωστών μας. 'Ανασ. Κούμης, ένταύθα: Δυστυχώς δέν δημοσιεύομεν άγγελίας άλληλογραφίας. 'Επιταγή έ- πιστρέφεται στήν διεύθυνσί σας. Μ. Χαράσκακη: 'Αδυνατούμε να σας εγχαριστήσουμε. Ν. Ν. Κιχίτσο- λον. Καλάμας. Δέν δημοσιεύομεν ά- κόμη συνεργασίαν άναγνωστών μας. Ρ. Οδύπην. Καρτισιότου. Βό- λων: Σας ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Δέν έχομε επαρκή χώρον. Χ. Μ. Παπαγεωργίου. Λαρίσσαι: Δέν μπορούμε, δυστυχώς, να σας εγ- χαριστήσωμε. 'Αργότερα, πού θα δια- βέβαιον περισσώτερον χώρον. Ν. Α. Β., Θεολόγικη: 'Η διεύθυνσις τής Λορέττας Γιούγκ εινε ή έξης: Miss Loretta Young, Hollywood, California, U. S. A. Ν. Γ. Π., Χαλκίδας: 'Η διεύθυνσις του Κλάρκ Τέκμπελ εινε ή έξης: Mr Clark Gable, Metro Goldwyn Mayer Studios, Culver City California, U. S. A. Κ. Φαραγγί- αν, ένταύθα: Πρέπει να συμβουλευθώ τόν γιατρό σας. Δέν έχομε τή συνταγή. «Μι ά μι κ ρ ή π ε τ ρ α λ ο υ δ α», Πάτρας: Γράψατε: Mr Tyrone Power, Fox Studios, Hollywood, California, U. S. A. Δέν μάς όφείλετε τίποτε...

«Ξαναγύρισε στο παιδί σου»

Μιά γυναικα κλωμή από τόν πόνο τής ψυχής της κρύβει τά δακρυόμενα μάτια της στις παλάμες της. Δίπλα της όρθός ένας νέος τήν κυττάζει μ' ένα χαμόγελο οίκτου.

—Λέγε, γιατί με φώναζες τέτοια ώρα; τή ρωτά. —'Αναφυλλάτα τήν έμποδίζουν να τού μιλήρη, μα με μιά κίνηση του χεριού της τού δείχνει ένα γράμμα πού βρισκεται άνοιχτό πάνω στο δίπλανό τραπέζακι.

—Εκείνος έκανε δυό βήματα, άπλως τό χέρι του με βιασύνη, πήρε τό γράμμα και διάβασε:

«Λίλα, σήμερα μόνο κατώρθωσα να μάθω τή και- νούργια σου διεύθυνσι. Δέν έχω τίποτα άλλο να σου πώ παρά μονάχα, ότι σε αγαπώ ακόμα, ότι τό παιδί μας σε περιμένει και ότι τό σπίτι σου εινε πάντοτε έτοι όπως τ' άφρες. Μπορείς να επιστρέ- ψης. Βάσος».

Τό πρόσωπο του νέου κίτρινισε και τά δάκτυλά του έτρεμαν καθώς διάβαζε. Πεταξε τό γράμμα πάνω στό τραπέζακι κι' ήρθε κοντά της.

—'Ρατε... τό άποφάσισες; ρώτησε.

'Η Λίλα δέν άπάντη. 'Εκείνος γονατίζει και τής φιλά τό χέρι. Περιμένει με άγωνία τήν άπάντη- τής και κυττάζει τά δακρυόμενα γαλάνα της μά- τια, πού μοιάζουν με αβύνη δρορούλα, έτοι όπως λαμπυρίζουν από τά δάκρυα τής πονεμένης της ψυχής.

—Λοιπόν;

—Ναί, δέν άντέχω πιά, μιά και δέχεται να γυρί- σω πάλι κοντά του.

—Πόσο τόν αγαπάς!

'Η Λίλα σκύβει τό όλόξανθο κεφαλάκι της και ψιθυρίζει σάν να μονολογεί:

—Τό να έβλω να ξαναπαίσω κάτι πού με τό ίδια μου τά χέρια γκρέμισα, να ξανανοιώσω τή ζεστασιά του σπιτιού μου, ν' άκούσω τά γλυκά λογάρια του παιδιού μου, τό γέλιο του, τό κλάμα του, τό να έβλω να ξαναγίνω συντροφος του ανθρώπου πού με καλεί να ξαναπάρω τή θέση μου κοντά στο παιδί μου, πού εινε και δικό του παιδί, άν αυτό τό λες άγάπη... Ε, τότε, ναί, τόν αγαπώ και θα κάνω ό, τι μπορώ για να με συγκωρήσει...

—'Όπως μου Λίλα, πίστεψες για μιά στιγμή, πώς μ' αγαπούσες, κι' έγώ πού σ' αγαπούσα πραγματι- κά σε βοήθησα να χαλάσης τή ζωή σου. Μά, για σκέψου τό καλά. Σκέψου πόσο θά υποφέρης χωρίς άγάπη πάνω στα έρείπια τής ευτυχίας σου.

—'Όλα τά σκέφτηκα... Μόνο πώς είμαι μπερ- δει με τούς πόνο, πώς είμαι μπερδισμένος με τήν άγάπη σου, πού δέν άφήνει να λείνη από τήν καρδιά σου σφιγνεται από τή συμπονία;

—Ναί, πολλές φορές, άπάντησε ό Νότης. 'Όταν ή άγάπη έχει πιά σβύσει, δέν βάνει παρά αυτή ή συμ- πονία για τό πρόσωπο, πού πρέπει να έγκαταλείψω- με. Σε καταλαβαίνω...

—'Εσφίζαν τά χέρια περισσώτερο. 'Ενα άτέλειωτο φιλήσ οταμάτρες τά πικρά λόγια κι' έκλεισε ή συμ- φωνία του χωρισμού.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Θ ἔξυπνος παπῶς

Ετοί με τὴν ἐξυπνάδα τοῦ παπα ὁ βοσκὸς βρῆκε τὸν κλέφτη καὶ πῆρε πίσω τὸ κλεμμένο λαγιαρνί του.

που ἔζησε τὰ ὑπόλοιπα χρόνια
τῆς ζωῆς της, χωρὶς νὰ ἔρ-
χεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν κόσμον

Ἡ οὐρὰ τοῦ γαιῶδ' αἵρου

Ἑμπορικὴ ἀλληλογραφία

... Οχι... σταματήστε, θεοποιείς. Σβύ-
στε το παλινάνθρωπος, κλέφτης, απα-

—Καὶ τί γὰρ γράψω, κύριε

—Υπάρχει παιδί μου. Ἡ ἴδια ἀκριβῶς
 πού ὑπάρχει ὅταν μιλῶ ἐγὼ καί... ἀ-
 παντὰ κατόπιν ἡ μητέρα σου!

τροφό του είχαν αφαιρέσει την ώρα που
ο κοσμηματοπώλης είχε βγῆ νά πῇ στοὺς
ὁπαλλήλους του νά κλείσουν τίς πόρ

δηλητηριώδες ούτε εύφλεκτο. Αποτε-
λείται από μόρια παραφίνης διαλελυμέ-
να μέσα σε νερό και σε άλλες φλοιού-

των τροφών γίνεται ταχύτερα
 πους στον οργανισμό για την άμυνα του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
 Υπερτασικός Διατροφολόγος

Τό δῶρο τοῦ Ζαχαρία!